

AKP'nin saldırı paketleri!

AKP iktidarı demokratikleşme aldatmacasına paralel olarak gündeme getirdiği istihdam paketi ile işçi sınıfına tam bir kölelik dayatıyor. Polise geniş yetki alanı tanımlayan uygulamalarla ise her geçen gün polis devletini tahkim ediyor.

» Emekçi kitleleri kandırmanın bir aracı olarak piyasaya sürülen ve fiyaskoyla sonuçlanan "demokrasi paketini"nin hemen ardından "yeni paketler" kapıda diyen AKP iktidarı, dilinin altındaki baklayı çıkarmakta gecikmedi. Meclisin açılmasıyla birlikte işçi sınıfını hedef alan ve tam bir kölelik dayatan kapsamlı "yıkım paketi"ni gündeme getirdi.

AKP iktidarının demokratikleşme aldatmacasına paralel olarak gündeme getirdiği bir başka hamle ise polis devletini tahkim etmeye yönelik düzenlemeler oldu.

Basında yer alan ve "polise yeni paket" olarak duyurulan düzenlemeler kapsamında polisin eli daha da güçlendiriliyor. "İleri demokrasi" uygulamalarının bu son örneğinin hedefinde ise başta devrimci ve ilerici güçler yer alıyor. Polis teşkilatı yeni yetkilerle donatılarak toplum adeta cendereye alınmak isteniyor. Bunun kendisi dahi AKP gericiğinin demokrasi anlayışını ve sınırlarını fazlasıyla ortaya koyuyor.

Kadın istihdam paketi...

Son yıllarda AKP iktidarı, kadınların yaşamına müdahaleye dönük adımlar atıyor. Kadınların ne giyeceğine, kaç çocuk doğuracağına, nasıl doğuracağına ilişkin tartışmalar tüm toplumun gündemine oturuyor. Kuşkusuz ki, ılımlı İslam modelinin bir parçası olarak gündeme getirilen böylesi müdahalelerin gerisinde AKP iktidarının işgücü piyasalarının dönüşümünde kadına biçilen rol yatıyor. 3-5 çocuk telkinlerini, kürtaj yasağı müdahalelerini bizzat sermayenin genç-ucuz işgücü ihtiyacı çerçevesinde yapıyor. » **sayfa 8**

Sendikal harekette neden ve nasıl tasfiye?

Yeni Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi (TİS) yasasıyla birlikte çeşitli işkollarının birleştirilmesi mücadeleciler için pozitif bir adım olarak büyük bir "fırsat" olarak görülmüştü. Yeni düzenlemenin örgütlenme alanını genişleteceğini iddia eden kimi "ilerici" sendikal çevreler bu durumu olumlu yönde bir ilerleme olarak göstermeye gayret ediyorlardı. Yasa daha çıkmadan ellerini ovuşturan yönetimler kısa sürede büyüme ve üye sayılarını arttırma hayalleri kurmaya başlamışlardı. » **sayfa 10**

AKP paketlerinden kölelik dayatmaları ve polis devleti uygulamaları çıktı

Sermaye düzeninin “paket” aldatmacalarına ve sahte vaatlerine karşı devrim ve sosyalizm alternatifinin çok daha öne çıkarılması gereken bir dönemden geçiyoruz.

AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın büyük bir gürültü ve şatafatla açıkladığı “demokrasi paketi”, dinci-gerici iktidarın beklediği etkiyi yaratmadı. Dahası paket, sermaye çevreleri dışında, başta Kürt halkı olmak üzere toplumun tüm ezilen ve sömürülen kesimleri tarafından tepkiyle karşılandı.

Paket aldatmacasına rengini veren asıl şeyin AKP gericiliğinin yerel seçim hesapları ve daha genelde sermayenin ihtiyaçları olduğu yerde bunun böyle olması kaçınılmazdı. Hal böyle olunca dinci-gerici takım vakit geçirmeden ve hep bir ağızdan “arkası yarın” teraneleri okumaya başladılar. Yeni paketlerin kapıda olduğu ise burjuva medyanın sayfalarını şimdiden işgal etmeye başladı.

İstihdam paketi ile tam kölelik isteniyor

Emekçi kitleleri kandırmanın bir aracı olarak piyasaya sürülen ve fiyaskoyla sonuçlanan “demokrasi paketini”nin hemen ardından “yeni paketler” kapıda diyen AKP iktidarı, dilinin altındaki baklayı çıkarmakta gecikmedi. Meclisin açılmasıyla birlikte işçi sınıfını hedef alan ve tam bir kölelik dayatan kapsamlı “yıkım paketi”ni gündeme getirdi.

“İstihdam paketi” olarak tanımlanan yıkım programının içeriği ise malum. Sermayenin uzun süredir gündeminde olan ve içerisinde kıdem tazminatı hakkının gaspından taşeron köleliğinin yasal zemine kavuşturulmasına kadar bir dizi saldırıyı barındıran yıkım paketini, bunalımların pençesinde kıvranan kapitalist sistemin genel eğilimlerinden ayrı düşünmemek gerekiyor. Zira dünya çapında giderek ağırlaşan ekonomik bunalım nedeniyle kıvranan kapitalist sistemin çarkı on yıllardır böyle dönderiliyor.

AKP iktidarı ise nasıl ki demokrasi paketi üzerinden tam bir sahtekarlık örneği sergilediyse, yeni saldırı programını duyururken de sınıfı ve emekçi kitleleri aldatmak üzerine kurulu bir propaganda süreci işletti/işletiyor. İşçi sınıfı için tam kölelik manasına gelen düzenlemeler allanıp pullanıp topluma servis ediliyor. Özellikle yandaş medya, demokrasi paketinde oynadığı uğursuz rolden geri durmayarak yıkım programını “çalışma yaşamında devrim”, “taşeron çalışmaya ayar” vb. güzellmelerle topluma sunuyor.

Bunda şaşılacak bir şey yok elbette. Zira sermaye iktidarı bugüne kadar topluma dayattığı tüm saldırıları ya “reform” paketine sardı, ya da “demokrasi” adı altında sundu/sunuyor.

Takke düştü kel göründü

AKP iktidarının demokratikleşme aldatmacasına paralel olarak gündeme getirdiği bir başka hamle ise polis devletini tahkim etmeye yönelik düzenlemeler oldu.

Basında yer alan ve “polise yeni paket” olarak duyurulan düzenlemeler kapsamında polisin eli daha da güçlendiriliyor. “İleri demokrasi” uygulamalarının

bu son örneğinin hedefinde ise başta devrimci ve ilerici güçler yer alıyor. Polis teşkilatı yeni yetkilerle donatılarak toplum adeta cendereye alınmak isteniyor. Bunun kendisi dahi AKP gericiliğinin demokrasi anlayışını ve sınırlarını fazlasıyla ortaya koyuyor.

Haziran Direnişi ile kimyası bozulan ve korkuları büyüyen AKP iktidarının, polis devleti uygulamalarının kapsamını genişletmeye dönük adımlar atması nedensiz değil. Zira dünya kapitalizminin ve onun bir parçası olan Türkiye'nin içinden geçtiği tarihsel dönem, yeni sınıf ve kitle hareketlerine gebe. Bu düzene karşı toplumun derinliklerinde mayalanan öfke döne döne çıkış yolları arıyor. Ve bunun koşulları oluştuğunda tıpkı Haziran günlerinde olduğu gibi patlamalarla sonuçlanıyor. AKP gericiliği, kendi akıbetinden de öteye temsil ettiği sermaye düzeni adına bu hareketli günlere hazırlık yapıyor.

Yukarıda altı çizilen kapsamlı yıkım programlarının işçi ve emekçilerdeki öfkeyi büyüteceğinden, mücadele istek ve eğilimlerini güçlendireceğinden kuşku duymamak gerekiyor. Öyle ki önümüzdeki dönem Haziran Direnişi'ni aratmayacak hareketli günlere gebe. AKP gericiliğinin “demokrasi yaprağı” arkasına gizlediği polis devleti uygulamaları da bu döneme sermaye cephesinden hazırlığı ifade ediyor.

Polis devleti uygulamalarının bir başka hedefi ise işçi sınıfına dayatılan kapsamlı yıkım saldırılarının pürüzsüz hayata geçirilmesidir. İçinden geçmekte olduğumuz tarihsel dönem üzerinden ele alındığında, AKP paketlerinin bütünlüklü ve sermayenin topyekûn çıkarlarına hizmet ettiği rahatlıkla görülecektir.

“Emperyalist kapitalizmin çok boyutlu yeni bir tarihsel bunalımla boştuğu son yıllarda iktisadi ve sosyal saldırıların alabildiğine şiddetlenmesi zorunlu bir ihtiyaç haline gelmektedir. Uzun yılların saldırı politikalarının yarattığı tepki birikimi üzerine bu sonuncu hamleler, bir nevi bardağı taşıran damla işlevi görüyor. Bu sürecin doğurduğu halk isyanları ve sosyal çalkantıların, devrimci önderlik boşluğu koşullarında nispeten zorlanılmadan kontrol altına alınabilmesi, öte yandan bölgesel olarak sürdürülen savaşlar sayesinde yaşanan kısmi gerilim boşalmaları, burjuvaziyi dönemsel olarak dizginleyebiliyor. Fakat son on yılın, daha da geriye götürürsek son 25-30 yılın toplamı üzerinden bakıldığında, burjuvazi, zor aygıtlarını tahkimatta, siyasal ve sosyal alandaki evrensel kazanımları budamakta benzersiz bir aşama kaydetmiş durumdadır.” TKİP IV. Kongre sunumları (illegal örgüt, legal çalışma ve örgütsel güvenlik sorunları – www.tkip.org)

Kürt hareketinin ve reformist solun açmazları derinleşiyor

Açıkça görülüyor ki AKP iktidarının saldırgan tutumu nedensiz değildir. Zira tarihsel dönem ve dünya kapitalizminin genel eğilimleri çerçevesinde, tüm bu davranış çizgisi bir temele oturmaktadır.

Bu nedenle dinci-gerici takımdam “ilerici hamleler” beklemek, AKP'nin paketlerinden demokrasi ve adalet ummak en iyi tabirle saflıktır. Bugün müzakere aldatmacasıyla oyalanan ve her seferinde kısır döngü içerisinde açmaza düşen Kürt hareketi ile onun kuyruğuna takılan ve parlamentarist hayaller peşinde koşan reformist solun açmazları tam da bu sebeple her geçen gün daha da derinleşmektedir.

Öte yandan, Kürt hareketinin ve reformist solun bu konumu sermaye devleti açısından bir olanak olarak değerlendirilmekte, özellikle baskı ve saldırıların hedefinde olan emekçi Kürt kitleleri bu yolla hareketsiz bırakılmaktadır. Bunun son örneğine Haziran Direnişi sürecinde bir kez daha tanıklık ettik.

Saldırı paketlerinin panzehiri devrimci sınıf mücadelesi, alternatifi sosyalizmdir!

Mevcut bu tablo, sınıf devrimcilerine, ilerici ve öncü kesimlere önemli sorumluluklar yüklemektedir. AKP iktidarının dayattığı kapsamlı ve bütünlüklü saldırıları geri püskürtmek, bu temelde işçi ve emekçileri harekete geçirmek görevi ise bu sorumlulukların başında yer alıyor.

Bunun için sosyal ve iktisadi yıkım programlarını üretim birimlerinde, fabrikalarda, sanayi havzalarında ve emekçi mahallelerinde etkin bir şekilde teşhir etmek, oltanın ucundaki zehirli yemi döne döne sınıfa anlatmak büyük önem taşıyor. Bu yönlü bir faaliyeti aynı zamanda eylemli çıkışlara konu etmek ve bir örgütlenme seferberliği bakışıyla ele almak ayrıca önem kazanmaktadır. Saldırıların kapsamı düşünüldüğünde; fabrikalardan örülecek çalışma ile, toplumun tamamını hedefe koyan ve tüm farklı sesleri boğmayı amaçlayan baskı ve zorbalığa, polis devleti uygulamalarına, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı yürütülecek mücadeleyle bütünlüştürecek tarzda ele almak gerekiyor. Bu çaba işçi sınıfının yüzünü toplumsal-siyasal sorunlara dönmesini sağlayacak, devrimci politizasyonu hızlandıracaktır.

Tüm bunların yanı sıra sermaye düzeninin “paket” aldatmacalarına ve sahte vaatlerine karşı devrim ve sosyalizm alternatifinin çok daha öne çıkarılması gereken bir dönemden geçiyoruz. Zira dünya çapında işçilerin, emekçilerin ve gençlerin giderek kapitalist düzenden umudunu kestiği, böylesi bir dünyada yaşamak istemediği, bunu kitlesele gösterilerle ve halk isyanlarıyla ortaya koyduğu bir tarihsel dönemden geçiyoruz. Bu nesnel zemin etkin bir sosyalizm çağırısını ayrıca zorunlu kılıyor.

Sınıf devrimcileri önümüzdeki mücadele dönemine bu bütünlükte bakmalı, güncel ve tarihsel görevleri bu temelde ele almalıdırlar. Buldukları her alanda sosyalizmin kızıl bayrağını daha güçlü dalgalandırmalı, düzenin aldatmacalarına karşı işçilere, emekçilere ve gençlere “Çözüm devrimde, kurtuluşun sosyalizmde!” şiarını taşımalıdır.

AKP'nin 'demokrasi paketi'...

İrkçı-inkarcı politikaya devam!

Roja'va'da Kürt halkının başına çorap örmeye çalışanların Diyarbakır veya Mardin'deki Kürtlere barış bahşetmeleri mümkün olabilir mi?

Dinci-Amerikancı AKP iktidarından 'demokratikleşme' bekleyenler, bir kez daha hüsrana uğradılar. Tayyip Erdoğan tarafından açıklanan paketten demokratikleşme çıkmadı, çıkamazdı da. Dolayısıyla bu iktidardan demokratikleşme bekleyenlerin hayal kırıklığına uğrayacakları gün gibi ortada idi. Zira, toplumu ortaçağ karanlığına sürüklemek isteyenlerden demokratikleşme beklemek, abesle iştigalden başka bir şey değil.

Günler öncesinden reklamına başlanan paketten çıkan temel şey, AKP iktidarının, -özendirerek veya zorla- din eğitimini yaygınlaştırmak ve körpe beyinleri ortaçağ karanlığıyla zehirlemek peşinde olduğu gerçeğidir. Kendisinden medet umanlara "nanik" yapan AKP'nin şefinin açıkladığı paket, "yetmez ama evet"çi liberalleri bile hayal kırıklığına uğrattı.

Hayal kırıklığına uğrayan bir diğer kesim ise, yazık ki, bir kez daha Kürt hareketi oldu. Abdullah Öcalan ile MiT şefi arasında süren pazarlıktan çözüm bekleyen Kürt liderler, beklentilerinin hiçbirine karşılık vermeyen bir paketle karşılaşınca sert tepki gösterdiler. Umalım ki, dinci-Amerikancıların bu küstahlığı, Kürt hareketinin AKP'ye bağladığı temelsiz umutların terk edilmesine vesile olsun.

Savaşı Roja'va'ya taşıyanlardan barış beklenebilir mi?

Kürt hareketinin ateşkes ilan edip, gerilla güçlerini sınır ötesine çektiği günlerde, AKP iktidarı, cihatçı çeteleri Roja'va'da Kürt halkının üstüne salmak için son hazırlıklarını yapıyordu. Savaşı yapay bir şekilde Roja'va'ya taşıyan Tayyip Erdoğan hükümetinin Kürt halkına barış bahşetmesi mümkün mü?

Böyle bir beklenti her yönüyle temelden yoksundur. Komşu halklara karşı savaş çığırkanlığı yapan, Suriye'deki savaşa cihatçı katillerin hamisi olarak fiilen katılan bu iktidar, yıkıcı savaşın Roja'va'ya taşınması için de tüm imkanlarını kullandı. Roja'va'da Kürt halkının başına çorap örmeye çalışanların Diyarbakır veya Mardin'deki Kürtlere barış bahşetmeleri mümkün olabilir mi?

"Sınır ötesi operasyon tezkeresi çözüme hizmet etmez..."

Dinci-Amerikancı iktidarın uzantıları "demokrasi paketi"ni pazarlamaya başladığında, AKP ile suç ortakları savaş tezkerelerinin süresini uzatmakla uğraşıyordu. Suriye'ye karşı savaş tezkeresini, faşist partinin desteğiyle uzatan dinci-Amerikancı iktidar, aynı anda Kürt hareketine karşı sınır ötesi operasyon tezkeresini de uzattı. Bu pervasızlığa tepki gösteren BDP yönetimi, AKP'ye tutum değiştirme çağrısında bulundu.

BDP Genel Merkezi'nden yapılan açıklamada, çözüm sürecinin konuşulduğu, tartışıldığı, diyalog ve müzakere sürecinin devam ettiği, hükümetten süreci

ilerletecek kalıcı adımlar atmasının beklenildiği bir süreçte, iktidarın, güvenlikçi politikanın bir yansıması olan sınır ötesi operasyon tezkeresini yeniden parlamentoya sunmasının asla çözüm sürecine hizmet etmeyeceği vurgulandı.

"... Ancak ne yazık ki, hükümet daha Meclis açılır açılmaz, parlamentonun gündemine çözüm adımlarını getirmek yerine önce Suriye ardından Irak'ın kuzeyine operasyon tezkeresini taşıyarak, güvenlikçi politikalarından vazgeçmediğini göstermiştir. Hükümetin bu tutumu çözüm süreci açısından kaygı vericidir" ifadelerinin yer aldığı açıklamada, AKP şeflerine, tutum değiştirme çağrısında bulunmanın ötesine geçilemedi.

"AKP hükümeti bu paketle son kredisini harcamıştır..."

AKP iktidarına en sert tepkiyi, KCK liderleri gösterdi. "Paketten Kürt Halk Önderinin başlattığı süreci boşa çıkaracak ve sabote edecek bir yaklaşım çıktı" ifadeleriyle tepkisini ortaya koyan KCK Yürütme Konseyi Eş Başkanı Cemil Bayık, önümüzdeki süreci belirleyecek 2 yola işaret etti: "AKP hükümeti bu paketle son kredisini harcamıştır. Ya AKP çözüm iradesini ortaya koyacaktır ya da Kürtler yeni bir mücadele dönemi tarzı ve yöntemi ortaya

koyacaklardır."

Paketin demokratikleşmeyi frenleme paketi olduğunu söyleyen KCK Yürütme Konseyi üyesi Duran Kalkan ise şunları söyledi: "Bu paket bir seçim paketi. Aslında demokratikleşme paketi değil, seçim bildireleri yayınlanıyor. AKP'nin 2014 yerel seçimleri için yayınladığı bir pakettir."

Bu ve benzer açıklamalar, Kürt hareketinin liderlerinin tümü olmasa da çoğunluğunun, AKP iktidarının çevirdiği dolaplar hakkında yeterli açıklığa sahip olduklarını gösteriyor. Bu açıklık önemli olmakla birlikte, asıl belirleyici olan, pratikte somut politika değişikliğidir.

Çıkmazdan kurtulmak için...

Durumu saptayıp buna uygun bir politika geliştirememek, Kürt hareketinin içine düştüğü ciddi açmazın göstergesidir. Bu açmazdan çıkabilmesinin yolu ise, AKP iktidarına bağlanan temelden yoksun umutların bir kenara atılması ve Kürt halkının direnme iradesini temel alan mücadele çizgisinin öne çıkartılmasından geçiyor. Zira temelden yoksun beklentilere umut bağlamak, son yıllarda olduğu gibi zaman, enerji ve moral kaybindan başka bir sonuç yaratmıyor.

Haziranları Ekimler'e taşımak için...

“Özgürlük, devrim, sosyalizm!” şiarını kitleler arasında daha güçlü bir temelde öne çıkarabildiğimiz ve sınıf içerisinde ete-kemiğe büründürdüğümüz oranda “devrime hazırlık” görevinde önemli mesafeler katetmiş olacağız.

Sınıf devrimcileri başta İstanbul olmak üzere bir dizi yerelde “Özgürlük, devrim, sosyalizm” şiarı ile örgütlenecek olan Ekim Devrimi ve Parti etkinliklerine hazırlanıyorlar. Her sene düzenlenenlerden farklı olarak bu sene, “yeni tarihsel dönem”in sınıf-kitle hareketlerinin yeni bir halkası olan Haziran Direnişi'nin ardından ve onun yaratmış olduğu politik bir atmosferde etkinliklerimizi gerçekleştireceğiz.

Bu haliyle bu yıl gerçekleşecek etkinlikler; içeriğinden, kitle çalışmasına, propaganda-ajitasyon ve örgütlenme faaliyetlerine kadar önceki dönemleri aşan bir yaratıcılık, özveri ve kapasite ile hayata geçirilmelidir. Şüphesiz ki bugüne kadarki deneyimlerimize yaslanarak, ama Haziran Direnişi'nin açığa çıkardığı kitle dinamizminin imkânlarını da değerlendirerek, tam bir özgüven ve yüksek motivasyonla, daha ileri hedefleri önüne koyan bir faaliyet kapasitesi ortaya konulabilmelidir.

Elbette bu iddia ve hedefe uygun hareket edebilmek, her şeyden önce Haziran Direnişi'nin açığa çıkardığı imkânları ve geniş kitleler arasında yaratmış olduğu değişim ve dönüşüm zeminlerini iyi değerlendirebilmekten geçer. Direnişin kendisi, yaygın sokak eylemlilikleri, militan barikat savaşları ve ödenen bedellerle kitlelerde korku duvarlarının aşılmasına, demokratik hak ve özgürlüklerin mücadeleye savunulup kazanılabileceği gerçeğinin anlaşılmasına imkân sunmuştur. Bu durum düzen gerçekliğinin teşhiri açısından muazzam fırsatlar sunduğu kadar kitlelerin devrimci ve sosyalist propagandaya da daha açık hale gelmesini sağlamıştır.

Bugün sokak eylemliliklerinde Haziran günlerine oranla geriye çekiliş söz konusu olsa bile ODTÜ, cami-cemevi projesi, uyuşturucu çeteleri ve polis işbirliği temelinde gerçekleşen saldırılar vb. gelişmeler karşısında refleks eylemlerin gerçekleştiğine tanık olmaktayız. Bu anlamıyla kitle hareketinde bir geriye çekiliş olsa da bu dinamizmin kendisini açığa vuracak çeşitli kanallar aradığını ve güçlü bir potansiyel olarak var olmaya devam ettiğini söyleyebiliriz. Aynı zamanda bu durum direnişin açığa çıkardığı politizasyonun da hala devam ettiğini göstermektedir.

Bu yüzden Kasım ayında gerçekleşecek etkinlikler için yürütülecek çalışmaları, etkinlik sınırları içerisinde kalan bir faaliyet olarak değil, kitlelerin tepkilerini açığa çıkarma ve eylemsel bir hatta örgütlenme görevinin bir parçası olarak ele almalıyız. Etkinlik faaliyetinin hedefleri ile genel siyasal faaliyetimizin görevleri arasında muhakkak bir ilişki kurulmalı ve planlamaya gidilmelidir. Buradan da anlaşılacağı gibi daha güçlü etkinlikler yapabilmemizin koşulunun Haziran Direnişi'nin yakıcı bir şekilde önümüze koyduğu görevin; devrimci önderlik sorumluluğunun yerine getirilmesi çabasıyla karşılanacağı ortadadır. Bugün için bunun en somut karşılığı ve anlamı ise kitlelerin eylemsel süreçlerini örgütlemek ve ona önderlik etmektir. Bu aynı zamanda her türlü gelişmeye müdahale etme inisiyatifi ve başarısıyla gerçekleşebilir. Devrimci önderlik ihtiyacının somut karşılığı olan

devrimci partinin, kitleler nezdinde en etkin propagandası da ancak bu sayede mümkün olacaktır.

Etkinlikler için belirlenen “özgürlük, devrim, sosyalizm” şiarı ise kendi içinde bir propaganda faaliyetinden öteye bugün kitlelerin kendiliğinden bir şekilde dile getirdikleri taleplerin ve özlemlerin genel bir formülasyonu ve bu taleplere ulaşabilmek için izlenilmesi gereken yolu ve hedefi özetleyen fikri ortaya koymaktadır. Yani bugün ulusal-demokratik haklardan tatalım da inanç özgürlüğüne, çifte sömürü ve baskı altında ezilen emekçi kadınların taleplerinden baskı altına alınan ve geleceksizliğe mahkûm edilen gençliğin taleplerine, söz, basın, örgütlenme özgürlüğüne kadar her alandaki taleplerin ortaklaştığı nokta “özgürlükler” olmaktadır. Haziran Direnişi'nin öncesi ve sonrasıyla yaşanan bir dizi gelişme ve örnek bunu yeteri açıklığıyla ortaya koymaktadır.

Elbette ki bu durum salt ülkemize özgü bir durum değildir. Bir dünya düzeni olarak emperyalist-kapitalist sistemin girmiş olduğu krizlerle birlikte demokratik hak ve özgürlükler adına ne varsa budayıp, dünya genelinde gericiliği ve polis devleti uygulamalarını arttırdığı, emperyalist savaşları yeniden gündeme getiren genel yönelimi ile uyumludur. İşte bu yüzden en küçük demokratik hak ve özgürlüklerin dahi ancak bu düzene karşı yürütülecek militan mücadeleler sonucunda korunup-kazanılabileceğini ve en nihai olarak da bu düzenin devrimler yoluyla aşılabileceği gerçeğine işaret etmektedir.

Fakat devrim vurgumuz sadece bu doğal zorunluluğun bir açıklaması değil aynı zamanda yürünecek yolun tayin edilmesi bakımından da önem arz ediyor. Zira bugün sosyalizm “alternatifini” öne sürenlerin birçoğu bile bu hedefe ulaşılmasında düzeni

aşan bir mücadele anlayışını, devrimci iktidar perspektifini öne çıkarmaktan geri durabiliyorlar. Çünkü devrim iddiası, ideolojik-programatik ve sınıfsal temelleriyle ona hazırlıklı olan devrimci partilerce ileri sürülebilir. Ancak bu partilerin önderliğinde devrimci bir iktidar mücadelesi yürütülür. Birçok konuda olduğu gibi bu alanda da Ekim Devrimi'nin tarihsel deneyimleri bizlere ışık tutmaktadır.

Bu yüzden de Haziran Direnişi'yle birlikte “devrim” kelimesinin bilimsel özünden soyutlanarak hiçleştirilmesine karşı kitleler arasında devrim propagandasını doğru bir temelde ve daha güçlü bir zeminde yürütmeliyiz. Parlamentarist hayallerle düzen bataklığında kendilerine alan açmaya çalışan “solun” “devrimi” hiçleştirilen tutumlarını da kitleler önünde mahkûm edebilmeliyiz.

Çalışmalarımızda, her ne sebeple olursa olsun sokaklara dökülen kitlelerin dile getirdikleri sorunların gerisinde burjuvazinin sömürüye dayalı sınıf iktidarı olduğunu, doğanın rant için talanından yaşam tarzlarına müdahaleye kadar tüm toplumsal sorunların kapitalist sömürü düzeninden kaynaklandığını etkili bir teşhire konu edebilmeliyiz. Bununla birlikte taleplerimizin tam anlamıyla karşılanabileceği ekonomik-sosyal düzenin ancak sosyalizm olabileceği de etkili bir şekilde propaganda edilmelidir. Özetle sosyalizmin güncelliğinin ve yakıcılığının propagandası kitle çalışmamızın temel hedefleri arasında olabilmelidir.

Böylece “Özgürlük, devrim, sosyalizm!” şiarını kitleler arasında daha güçlü bir temelde öne çıkarabildiğimiz ve sınıf içerisinde ete-kemiğe büründürdüğümüz oranda “devrime hazırlık” görevinde önemli mesafeler katetmiş olacağız.

Ekim Devrimi'nin 96., Yeni Ekimler'in Partisi'nin 15. yılında...

Özgürlük, devrim, sosyalizm için buluşuyoruz!

İşçiler, emekçiler kardeşler;

İnsanlık yeni bir tarihsel dönemden geçiyor. Bu dönemin en temel olgusu; kapitalist sömürü düzenini pençesine alan ekonomik, sosyal ve siyasal açıdan çok yönlü bunalımlardır. Günümüz dünyasında karşımıza çıkan emperyalist savaşlar, açlık, sefalet ve yoksulluk gibi her türlü toplumsal sorunun gerisinde sistemin bu çok yönlü bunalımları yer almaktadır. Bu tablo açıkça göstermektedir ki; kapitalist sömürü düzeni miadını doldurmuş ve yıkılmayı beklemektedir.

Bugün emperyalist-kapitalist sistem hala ayakta ise, bunun nedeni başta ekonomik kriz olmak üzere yaşadığı bunalımların faturasını emekçilere ödetiyor olmasındandır. Zira yeri geldiğinde sosyal ve ekonomik yıkım programlarıyla, yeri geldiğinde emperyalist boğazlaşma ve savaşlarla kriz ve bunalımların tüm faturası on yıllardır döne döne emekçilere ödetilmektedir.

İsyan ve direnişlerle devrime yürüyoruz!

Kardeşler! Bütün bu yükün altında yıllardır ezilen ve sömürülen emekçi kitleler, dünyanın dört bir yanında homurdanmaya, giderek meydanlara inmeye başladılar. Tunus ve Mısır'da yaşanan halk isyanları, Yunanistan'da, İspanya'da, Potekiz'de ve daha bir çok Avrupa ülkesinde gerçekleşen grev ve sokak eylemleri, işçi ve emekçilerin "artık yeter!" dediğini ve bu düzende yaşamak istemediğini ortaya koyuyor.

Bu topraklarda ise işçiler, emekçiler ve gençler baskıya, sömürüye ve zorbalığa karşı birikmiş öfkelerini Haziran Direnişi ile ortaya koydular. Sokak sokak, kent kent barikatlar kurdular ve tarihe geçecek bir direniş ördüler. Dünyada ve Türkiye'de yaşanan bu gelişmeler sermayenin uykularının kaçmasına, korkularının büyümesine neden oldu. Çünkü ayağa kalkan milyonlar baskıya ve sömürüye karşı özgürlük talebi ile haramilerin üzerine üzerine yürüdüler.

Özgürlük devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Kardeşler! Haziran Direnişi'nde haykırdığımız gibi, bütün bunlar henüz başlangıç. Önümüzde çok daha görkemli mücadele günleri bizleri bekliyor.

Bizler bunun bilinciyle geleceğe hazırlanmalıyız. Bütün sorunlarımızın kaynağı olan bu köhnemiş düzeni yere çalmak için örgütlü mücadeleyi büyütmeli, safları çok daha sıkılaştırmalıyız. Çünkü bu sömürü düzeni devrimle yerle bir edilmeden, hiçbir sorunumuz çözülmeyecektir. Özgür, eşit, savaşızsız, sömürsüz ve baskının olmadığı bir dünyada yaşamak istiyorsak eğer kapitalist sömürü düzenini yıkmaktan başka bir çaremiz bulunmuyor. Başta şanlı Ekim Devrimi olmak üzere tüm tarihsel deneyimler bizlere bunu anlatıyor.

O halde bizler de 96 yıl önce gerçekleşen ve bugün hala güncel olan şanlı Ekim Devrimi'nin çağırısına yanıt verelim. Haziran'da yakılan isyan ateşini yeni Ekim'lerle buluşturalım. Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için, bu yıl 15. mücadele yılını geride bırakan işçi sınıfının devrimci partisi saflarında birleşelim, devrim ve sosyalizm davasını büyütelim.

Özgürlük, devrim, sosyalizm için buluşuyoruz

Kardeşler! Bizler mücadeleyi büyütme ve safları daha da sıkılaştırmak için Kasım ayı içinde yapacağımız etkinliklerle bir kez daha yan yana geleceğiz. Haziran ruhunu yeni Ekim'lere taşımak için örgütlenen "Özgürlük, devrim, sosyalizm!" şiarlı etkinliklerimizde buluşacağız. Sen de özgürlüğün ve geleceğin için yapılan bu çağrıya kulak ver. Bu büyük mücadelede omuzunu omuzlarımızın yanına koy. Bu davet bizim...

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Ekim Devrimi 96. yılında yol gösteriyor!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

9 Ekim 2013

Devrimci sınıf çalışmalarından...

Sınıf devrimcileri faaliyetlerine fabrikalarda, işçi havzalarında ve emekçilerin yaşadığı mahallelerde devam ediyor. "Özgürlük, Devrim, Sosyalizm!" ve "Faşist polis terörüne karşı direniş!" şiarlı afişlerle devlet terörüne karşı devrimci mücadeleyi büyütme çağrısı yükseltiliyor.

Bursa

"Özgürlük, Devrim, Sosyalizm!" ve "Faşist polis terörüne karşı direniş!" şiarlı afişler çarşı içine Heykel, Fomara ve Osmangazi'ye yapıldı. İzmir yolunda Kültür Park, Sırameşeler'e, Mudanya yolunda da organize sanayi köprüsüne ve çevresine afişler yapıldı.

Çalışma Ataevler kavşağında devam ederken, sınıf devrimcileri sivil polisler tarafından durduruldu. Resmi polislerin de gelmesinin ardından kabahatler kanunu gerekçe gösterilerek sınıf devrimcilerine para cezası kesildi.

Mersin

Mersin'de sınıf devrimcileri Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye olan Çimsetaş işçilerine Metal İşçileri Bülteni'nin dağıtımını yaptı. Dağıtım esnasında işçilerle kıdem tazminatının gaspı üzerine konuşmalar gerçekleştirildi.

İstanbul

Esenyurt'ta Yenikent, Yeşilkent mahalleleri ve Esenyurt Köyüçü BDSP afişleriyle donatıldı. Afişleme çalışması esnasında bir dizi emekçi ile Haziran Direnişi üzerine sohbetler edilirken gözaltı, tutuklama saldırılarına ve polis şiddetine karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmek gerektiği ifade edildi.

Ankara

Ankara Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) çalışanları, afişleri yaygın bir şekilde yaptı. Aynı zamanda "Gericiliğe, faşizme, emperyalizme karşı direniş özgürleşmeye!" şiarlı DLB afişleri de kullanıldı. Emekçi çocuklarının okuduğu mahalle aralarındaki okullara DLB afişleri yapıldı. Afişleme sırasında mahalledeki emekçilerin olumlu yaklaşımları gözlemlendi.

Kızıl Bayrak / Bursa – Mersin - Ankara - İstanbul

İşçi ve emekçi iktidarı için saflara!

Devrim ve sosyalizm mücadelesinde saf tutma çağrısını “Özgürlük, Devrim, Sosyalizm” şiarıyla işçi emekçilere ulaştıran sınıf devrimcileri çalışmalarına hız verdiler.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun birçok yerde gerçekleştireceği etkinlikler, hazırlıkları ile emekçilere duyurulmaya devam ederken aynı zamanda bir örgütlenme seferberliğine dönüştürülmeye çalışılıyor. Tarihleri belli olan etkinliklerin çalışmalarını okurlarımıza sunuyoruz.

Esenyurt: 30 Kasım

Esenyurt'ta gerçekleştirilecek gece için hazırlık toplantısı düzenlenerek devrim ve sosyalizm davasını yükseltme görevine vurgu yapıldı. Haziran Direnişi'nin kazanımlarına yaslanarak önümüzdeki mücadele dönemine hazırlanan sınıf devrimcileri 30 Kasım'da Esenyurt'ta “Özgürlük, Devrim, Sosyalizm” şiarıyla gerçekleştirecekleri etkinliğin hazırlıklarının startını verdi.

Gece hazırlıklarını omuzlayacak güçlerin katılımıyla 4 Ekim'de Esenyurt İşçi Kültür Evi'nde düzenlenen hazırlık toplantısında somut planlamalar yapılırken Türkiye ve dünyada yaşanan siyasal süreç ile Haziran Direnişi üzerine tartışmalar yürütüldü. Farklı sektörlerde çalışan işçilerin katılımıyla yapılan toplantıda, “Özgürlük, Devrim, Sosyalizm” şiarlarını işçi sınıfının gündemine taşınmasının imkan ve olanakları masaya yatırıldı.

Toplantının açılışında konuşan Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) temsilcisi, ilk olarak Haziran Direnişi'ni ortaya çıkaran koşullara değindi. BDSP temsilcisi, geçtiğimiz yılın Kasım ayında komünist hareketin 25. yılı vesilesiyle dile getirilen “Devrime hazırlanıyoruz” şiarının Haziran Direnişi'yle beraber daha da bir anlam kazandığını ifade etti.

Gecenin, sınıfı devrime kazanmanın bir basamağı olması gerektiğini vurgulayan temsilci, etkinlik sürecinin aynı zamanda bir örgütlenme seferberliğine dönüştürülmesi ve fabrika zeminine taşınması gerektiğini hatırlattı. BDSP adına yapılan konuşmanın ardından gece hazırlıkları üzerine somut planlamalar yapılarak toplantı bitirildi.

Esenyurt'ta etkinlik çalışmaları yapılan ilk toplantının ardından hızla başladı. Bir yandan afiş çalışması ile şiar Esenyurt'taki tüm işçi ve emekçilerin görebileceği noktalara yapılıyor, diğer yandan aynı şiarla örgütlenen gece hazırlıkları sürdürülüyor.

Özgürlük, Devrim, Sosyalizm Gecesi'nin hazırlıkları kapsamında mahallelerde komiteler oluşturuldu. Komiteler toplantılarda biraraya geliyor. İlk olarak Depo Hazırlık Komitesi bir toplantı düzenledi. Toplantıda etkinlik hazırlıkları yapılan planlamalarla belirlendi. Yanısıra toplantıda Özgürlük, Devrim, Sosyalizm Gecesi'ne davet edilecek işçi ve emekçiler belirlenerek iş bölümü yapıldı.

Komite haftalık periyotlarda biraraya gelerek hazırlıklarının gözden geçirecek. Önümüzdeki günlerde etkinliğin gündemlerinin ve içerisinden geçtiğimiz sürecin tartışılacağı ev toplantıları yapılacak. Ev toplantılarının yanısıra ev ev gezilerek çağrı broşürleri emekçilere ulaştırılacak. Afişlerle ve duvar gazeteleriyle de gecenin duyurusu güçlendirilecek.

Yapılan planlamaların ardından bir sonraki buluşma günü belirlenerek toplantı sonlandırıldı.

Sarıgazi: 16 Kasım

Kapitalist krizlerin sarsıcı etkilerinin ve buna bağlı olarak emperyalist savaş ve saldırganlığın had safhaya ulaştığı bir dönemden geçilirken hem krizin hem de ezilen halklara yönelik yıkıcı savaşın ağırlığı altında işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluşunun “sosyalizm” kavgasında olduğu gerçeğine ışık tutmak amacıyla Ümraniye BDSP 16 Kasım Cumartesi saat 19.00'da Sarıgazi Demokrasi Caddesi'ndeki Yıldırımlar Düğün Salonu'nda bir etkinlik gerçekleştirecek.

Çeşitli sektörlerden işçilerin ve emekçilerin katılımıyla etkinliğin içeriğine ve önemine değinen toplantıyla başlayan etkinlik hazırlıkları devam ediyor. Bu hazırlıklar çerçevesinde bir yandan da Sarıgazi'de bulunan kitap evi, kahve ve cafelere afişler asıldı, etkinlik biletleri bırakıldı.

İşçi ve emekçilerin kapıları da tek tek çalınarak Haziran Direnişi'nin birikimlerine yaslanılarak, gerçek alternatif olan sosyalizm kavgasını büyütme üzerine konuşmalar yapılıyor ve etkinlik biletleri ulaştırılıyor.

Kartal: 7 Kasım

Sınıf devrimcileri Kartal'da “Haziran Direnişi ve özgürlük, devrim, sosyalizm” semineri düzenledi. İlk olarak toplantının kapsamı anlatılarak başlandı. Ardından sözü alan BDSP temsilcisi bir sunum

gerçekleştirdi. Sunum dünyadaki gelişmeler ve kapitalizmin işçi sınıfına ve emekçilere karşı gerçekleştirdiği pervasızca saldırıları ele aldı. Ve bu ekseninde ortaya çıkan ayaklanmalar, direnişler ile birlikte savaşlar, bunalımlar ve devrimler dönemi işlendi. Emekçilere yoksulluğun, açlığın ve sefaletin tek kaynağının kapitalizmin olduğu da teşhir edilerek sosyalizm alternatifini büyütme çağrısı yapıldı.

7 Kasım'da Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi'nde yapılacak “Özgürlük, devrim ve sosyalizm” etkinliğinin bu çerçevede ele alınması gerektiği vurgulandı. Ardından etkinliğe dair planlamalar konuşuldu. Söz alan katılımcılar kitlelerde sosyalizm alternatifinin güçlendirilmesi, bu ekseninde insanların kendilerini ifade edebilecekleri örgütlülük zeminlerinin oluşturulması ve 15. yıl etkinliğinin bunun vesilesi olması gerektiği üzerinde duruldu.

Yapılan tartışmaların ekseninde etkinliğe kadar pratik işlerin planlanacağı bir toplantı ve 26 Ekim'de ise Ekim Devrimi'nin kazanımları üzerinden sosyalizmin güncelliğini konu alan bir seminer planlandı.

Kızıl Bayrak / Esenyurt – Sarıgazi - Kartal

Ferit'in katili çürümüş düzendir!

Burjuvazinin hizmetkarı faşist çetelerin saldırılarını boşa çıkarmak için yapılması gereken şey çetelere karşı emekçilerin öfkelerini örgütlemektir.

Son aylarda Gülsuyu'nda yaşanan olaylar çürümüş düzen gerçeğini bir kez daha gözler önüne serdi. Faşist çeteler Hasan Ferit Gedik'i katletti. Böylece emekçi mahallelerine çeteleri sokan ve her türlü faaliyetini bizzat yöneten sermaye devleti gerçeği bir defa daha ortaya çıktı.

Faşist çetelerin saldırıları ve nedenleri...

Gülsuyu Mahallesi'nde Hasan Ferit Gedik'i katleden çeteler daha önce de polis korumasında bir dizi saldırıda bulunmuştu. Faşist MHP ile ilişkili olan ve ülkücü olduklarını dile getiren katiller sürüsü, mahalleye geldikleri andan itibaren devrimcilerle yönelik katliamlar için bir dizi saldırıda bulunmuşlardı.

Ağustos ayında BDP İstanbul İl Yöneticisi de olan esnaf Besim Yılmaz'ın dükkanına silahlı saldırı düzenleyen faşist çete "babam bizimle çok uğraşiyor. Kellesini alacağız, vuracağız. Basında sağda-solda ileri geri konuşmasın, haddini bilsin. Ben ülkücüyüm, herkes haddini bilecek" diyerek tehditler yağdırmıştı. Bir faşist çete üyesi de, polislerin korumasından aldığı rahatlıkla Heykel Meydanı'ndaki MOBESE'nin önünde durarak şunları söylemişti: "Ben ülkücüyüm, basına konuşanlara haddini bildireceğim."

Gülsuyu'nda çete içinde yer alan faşistlerden bazıları Mehmet Ali Ağca ile yakın ilişkiler içindeydiler. Yakın zamanda çete elemanlarının Ağca ile birlikte Dilovası Belediye Başkanı'nı ziyarete gittikleri ve çete liderlerinin oğlunun sünnet düğününde hatıra fotoğrafı çektiklerine dair gerçekler ortalığa saçılmıştı. Sünnet düğününde faşist çetenin diğer ilişkileri gün yüzüne çıkmıştı. 'Nam salmış faşist çete şefi' Sedat Peker'in yolladığı çelenk düğün fotoğraflarında yer almıştı.

Hatıra fotoğrafı için bozkurt selamı veren bu faşist çete üyeleri devletin yönlendirmesiyle Gülsuyu'nda terör estiriyorlar. Son bir yıl içerisinde 12 kişiyi vuran faşist çete, son olarak 29 Eylül gecesi gerçekleştirdiği saldırıda Hasan Ferit Gedik'i katletti.

Gülsuyu çetesi üyelerinden Yusuf Turhan'ın akrabası olan Zafer Turhan, Hasan Ferit Gedik'in katledildiği saatlerde; "Ey namusu bütün ve adalet için savaşıyor Gülsuyu gençleri asıl hedef sinmek yılmak bilmeyen gençlerin hikayesi Allah size yar ve yardımcı

olsun Allah sizle beraber olsun" mesajını yazdı. Böylece Hasan Ferit Gedik'in katledilmesinden duyduğu memnuniyeti ortaya koydu. Ülkücü bir haber ajansı da faşist çetenin 9 kişiyi vurduğu saldırıları "teröre karşı mücadele eden vatanseverler" başlığıyla haberleştirmişti.

Saldırıların arka planında rant hesapları yatıyor

Gülsuyu Mahallesi konumu ve manzarası nedeniyle inşaat tekellerinin iştahını kabartıyor. Mahallede inşaat tekellerinin talepleri doğrultusunda "kentsel dönüşüm" ambalajı ile sunulan rantasal dönüşüm süreci devam ediyor. Özellikle Şakar Mahallesi inşaat firmalarını fazlasıyla heyecanlandırıyor. Bu heyecanın nedeni Şakar Mahallesi'nin Adalar manzaralı olmasıdır. Üstelik mahalle dört bin haneden oluşmaktadır. Bu nedenle Gülsuyu Şakar Mahallesi'nin değeri her geçen gün daha fazla artmaktadır.

Çeteler bir yandan uyuşturucu satışına hız vererek mahallede var olan direniş potansiyelini zayıflatmaya çalışıyor, öte yandan rantasal dönüşüme karşı direnişin örgütleyicisi devrimci yapıları saldırı ve katliamlar yoluyla zayıflatmaya çalışıyorlar. Tüm bunlara rağmen Gülsuyu'nda yaşayan emekçiler, rantasal dönüşüme ve uyuşturucuya karşı mücadele çağrısı yapan devrimcilerle birlikte saf tutmaya devam ediyorlar. Zira emekçiler rantasal dönüşümün yaşama alanlarını yok edeceğini, uyuşturucu tuzağının hedefinde çocuklarının olduğunu ve tek çıkış yolunun mücadeleden geçtiğini bilerek hareket ediyorlar.

Sermaye devleti ise ırkçılığı, milliyetçiliği temel motif hâline getirerek, gençleri mit ve efsanelerden oluşturduğu anlamsız ajitasyonlarla etkilemeye ve sersemletmeye çalışıyor. Askeri hiyerarşi içerisinde örgütlenmiş paramiliter sokak çetelerini yaygınlaştırmak için tüm hünelerini sergiliyor.

Faşist çetelerin ve mafyanın arkasında devletin kanlı eli var

Ülkücü-faşist hareketin mafyalaşması 70'li yıllara dayanır. MHP'nin silahlı faşist çetelerinin başında

bulunan Muhsin Yazıcıoğlu, Abdullah Çatlı, Mehmet Gül, Mehmet Şener ve Yalçın Özbey gibi isimler, mafya ile iç içeydiler ve bir yandan kaçakçılık yoluyla harekete silah ve cephane sağlıyor diğer yandan da ciddi maddi gelir elde ediyorlardı. Mafyanın önde gelen isimleriyle (Abuzer Uğurlu, 'Ofllu' İsmail, Osman İmamoğlu, Bekir Çelenk vb.) bizzat Türkeş'in yakın siyasi ve 'iş' ilişkileri vardı.

Çetelerin faşist liderleri MHP'ye hatırı sayılır para yardımıyla bulunuyor, silah ve cephane tedarik ediyorlardı. Ülkücü-faşist kadrolara lojistik destek sağlayarak zaman zaman yurtdışına çıkışlarını örgütleyiyorlardı. Boşta kalan ülkücü faşistleri besliyorlardı. Bu ilişkiler sonradan ülkücü mafyanın da temelini oluşturacaktı.

Ayrıca silahlı çeteler şeklinde örgütlenmiş olan ülkücü hareket içinde pek çok şef de, mafyadan ve işadamlarından 'götürü' usulü iş alıyor, hem 'nafakasını çıkartıyor' hem de faşist harekete kaynak aktarıyordu. Bu şekilde patronlardan toplanan paralar ve sık sık yapılan soygunlardan, "yardım" adıyla altından toplanan haraçlardan ciddi bir gelir sağlanıyordu. Hareketin mafya ile ilişkileri geliştikçe iş büyümeye başladı. Bugün uyuşturucu kaçakçılığında elde edilen gelir MHP'nin maddi gelir kaynakları içinde önemli bir yer tutar hale geldi.

Bütün bu nedenlerle faşist çetelerin kaynağı olan sermaye devletinden çetelerden hesap sormasını beklemek ölüden gözyaşı beklemekle eşdeğerdir. Burjuvazinin hizmetkarı faşist çetelerin saldırılarını boşa çıkarmak için yapılması gereken şey çetelere karşı emekçilerin öfkelerini örgütlemektir. Emekçilerin örgütlenmesinde mesafe alındıkça faşist çeteler ve çetelerin kaynağı sermaye düzeninin korkuları her geçen gün büyüyecektir.

Hasan Ferit sonsuzluğa uğurlandı!

Gülsuyu'nda devlet destekli çeteler tarafından katledilen Hasan Ferit Gedik, Gazi'de sonsuzluğa uğurlandı. 3 gün boyunca Armutlu Mahallesi'ni ablukaya alan polise karşı kararlı bekleyişin sonunda devlet geri adım atarak Gülsuyu'nda yapılacak anmaya izin vermek zorunda kaldı.

Hasan Ferit Gedik'in cenazesi Gülsuyu Heykel'de toplanan kitle tarafından karşılandı. Burada yapılan saygı duruşunun ardından binlerce insan "Hasan Ferit Gedik ölümsüzdür!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganlarını attı. Ardından yapılan yürüyüşle Hasan Ferit vurulduğu yere getirildi. Öfkeli sloganlar eşliğinde yapılan yürüyüşte devlet korumasındaki çetelerden hesap sorulacağı haykırıldı. Hasan Ferit'in şehit düştüğü yerde anma yapıldı. Ardından Gazi Mahallesi'ne götürülen Hasan Ferit, binlerce kişi tarafından sloganlarla toprağa verildi.

Kadın istihdam paketi, esnek çalışma paketinin parçasıdır!

Kadın istihdamına yönelik teşvik paketi Haziran ayında rafa kaldırılırken, bugün asıl niyetler ortaya seriliyor. Söz konusu paket sınıfa dönük kapsamlı saldırı paketinin bir parçası olarak sunuluyor.

Sermaye sınıfı, uluslararası sermayenin yönelimleri doğrultusunda neo-liberal politikaları hayata geçirmek için 2000'lerin başından itibaren adımlarını hızlandırmış bulunuyor. Son yıllarda ise, "Ulusal İstihdam Stratejisi" adı verilen projede ifadesini bulan, esnek, güvencesiz çalışmayı temel çalışma biçimi haline getirmek için kolları sıvamış durumda.

Ekim ayı sonunda meclisin gündemine getirilmesi planlanan esnek çalışma paketinde, kıdem tazminatının fona devredilmesi ile birlikte gaspı, taşeron işçilik yasası, özel istihdam büroları ve kadın istihdamının artırılması(!)na dönük düzenlemeler yer alıyor. Paketin bütününe baktığımızda ise, işgücü piyasasının bir bütün olarak esnekleştirilmesi, işçilerin güvencesiz bir çalışmaya mahkum edilmesi hedefleniyor. AKP iktidarı, paketi pürüzsüzce hayata geçirmek amacını taşıyor ve bugün sendika konfederasyonlarının da içinde yer aldığı Çalışma Meclisi'nde, tıpkı 2003 yılında 4857 sayılı İş Kanunu'nun yasalaşması sürecinde olduğu gibi, sendikalarla "uzlaşmayı", "kırmızı çizgileri" ortadan kaldırmayı hedefliyor.

Kadın istihdam paketi, bütünsel saldırının parçası

Paket basına yansıdığı andan itibaren kadınların istihdamının artırılmasına yönelik olduğu iddia edilen maddeler tartışmalara yol açtı. Hatırlanacağı üzere bu tartışmalar yeni değil. Ocak ayında başlayan Mart ayında ise devam eden tartışmalarda, doğum izinlerinin artırılması, çocuk sayısının artırılmasına dönük teşvikler, sanayi bölgelerinde kreşlerin açılması vb. maddeler öne çıkmıştı. O günlerde *Kızıl Bayrak*'ta yeralan değerlendirmede şunlar söylenmişti: "(...) Teşvik paketinin en kritik maddesini ise, kadınlar için esnek çalışma modellerinin 'teşvik edilmesi' oluşturuyor. Üretimi bir bütün olarak esnek, güvencesiz, kural dışı bir biçime dayandırmaya çalışan sermaye sınıfı, bir dönemdir bu doğrultuda çalışmalarını yoğunlaştırmış bulunuyor. UİS (Ulusal İstihdam Stratejisi) parça parça hayata geçirilmek istenirken, stratejinin en temel ögesi olan esnek çalışma, öncelikli olarak kadınlar üzerinden yasalaştırılmak isteniyor. Dolayısıyla bu paket, sadece kadın işçileri değil, erkek işçileri de doğrudan etkiliyor. 'Kadınların aile sorumlulukları' gerekçe gösterilerek, sınıfın bütününe hedefleyen esnek çalışma, teşvik paketiyle resmileştirilmeye çalışılıyor." (*Kızıl Bayrak- 29 Mart 2013*)

Kadın istihdamına yönelik teşvik paketi Haziran ayında rafa kaldırılırken, bugün asıl niyetler ortaya seriliyor. Söz konusu paket sınıfa dönük kapsamlı saldırı paketinin bir parçası olarak sunuluyor. Yine bildiğimiz göz boyama, vaatler ve yalanlar eşliğinde...

Kadın istihdamını teşvik paketinde doğum izninin 16 haftadan 24 haftaya çıkartılması, kadınlara çocuk sayısına göre kademeli emeklilik, yarım gün çalışma

imkanı(!), isteğe göre çocuğu 3 veya 5 yaşına gelene kadar çalışmama hakkı, doğum yapan kadına işe dönüş garantisi, işyerlerinde kreş açılması vb. maddeler yer alıyor.

Kulağa hoş gelen, kadınlar için kazanım gibi gözükken, hatta kimi sanayi odaları başkanlarının itirazlarına ve AKP sözcüleriyle polemiklerine dönüşen maddeler, çok açık ki tümüyle sermayenin uzun vadeli çıkarlarına hizmet ediyor.

"Genç nüfus, sağlıklı aile, kadın istihdamı bir arada!"

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, kadın istihdam paketi hakkında şunları söylüyor: "Hayatın bir gerçeği var, neslin devam etmesi gerekiyor" "(...) Hem genç nüfus olacak, hem sağlıklı bir aile olacak, hem de kadının istihdamını çalışma hayatına katılımını sağlayacak." Bu sözler paketin mantığını da özetliyor.

Son yıllarda AKP iktidarı, kadınların yaşamına müdahaleye dönük adımlar atıyor. Kadınların ne giyeceğine, kaç çocuk doğuracağına, nasıl doğuracağına ilişkin tartışmalar tüm toplumun gündemine oturuyor. Kuşkusuz ki, ılımlı İslam modelinin bir parçası olarak gündeme getirilen böylesi müdahalelerin gerisinde AKP iktidarının işgücü piyasalarının dönüşümünde kadına biçilen rol yatıyor. AKP hükümeti, 3-5 çocuk telkinlerini, kürtaj yasağı müdahalelerini bizzat sermayenin genç-ucuz işgücü ihtiyacı çerçevesinde yapıyor. Zira uzun vadeli genç işgücü ihtiyacı çerçevesinde resmi rakamlara göre %1.9 oranında olan doğurganlık oranının %3'lere çekilmesi hedefleniyor. Dolayısıyla, kürtaj yasağı tartışmaları ile kadın istihdam paketi aynı ihtiyacın iki farklı yönünü işaret ediyor.

Kuşkusuz ki, sermaye sınıfı tüm ihtiyaçlara ucuz işgücü ihtiyacından bakıyor ve esnek çalışma ve güvencesizleştirme politikasının hedefinde de kadın emeği duruyor. Dolayısıyla Türkiye'de genç nüfus azalırken bir yandan kadınların 3-5 çocuk doğurmasının teşvik edilmesi, öbür yandan da aile içi sorumluluklarını aksatmadan kadınların ucuz işgücü olarak çalışması hedefleniyor. Sendikaların katılımı ile devam eden Çalışma Meclisi'nin temel gündemlerinden biri olan istihdam bürolarının, kadın istihdamı ile birlikte tartışılması, tam da bu amaca hizmet ediyor.

Ek olarak belirtelim ki, paketin maddeleri, kendi içinde göz boyamalarla birlikte yalanları da içeriyor. Kadınlara yönelik kazanım gibi gözükken kimi hükümlerin (doğum izni, kreş vb.) esnek çalışma hayata geçtiğinde bir hükmünün kalmayacağını da açıklıkla görmek gerekiyor. Zira, doğum izinlerinden ancak kurallı, "güvenceli" çalışanlar faydalanabilir. Ya da kreş, geçtiğimiz yıllarda yasalaşan bir başka teşvik paketinde iyice güdükleştirilmiş, kamuda ise özelleştirme politikaları çerçevesinde neredeyse kalmamıştır. Mart ayında gündemleştirilen pakette, 10

ilde 10 OSB'de kreş açılmasından bahsedilirken, kreşleri sermaye kuruluşlarının açacağı ve aynı zamanda vergide indirimden faydalanacakları ifade edilmekte idi. Böyle bir düzenlemenin de yine sanayide "kurallı" çalışan kadın işçileri ilgilendirdiği görülmektedir. Halihazırda söz konusu olan pakette göz boyamaya dönük söylemlerin dışında "kreş hakkına" dair herhangi bir açıklama yer almamaktadır. Son olarak teşvik paketi taslağında yer alan "doğumdan sonra işe geri dönme garantisi", zaten günümüz yasalarında da bulunmaktadır. Bunun bahsedilen bir hak gibi sunulması, emekçi kitleleri kandırmaya çalışmaktan başka bir şey ifade etmemektedir.

Saldırı yasalarına karşı birleşik mücadeleyi yükseltelim!

Sermaye sınıfı, işçi sınıfına dönük son yılların en kapsamlı saldırısını hayata geçirmeye hazırlanıyor. Kuşkusuz ki bu gücü işçi sınıfının örgütsüzlüğünden ve bununla da bağlantılı olarak sendikal bürokrasinin uzlaşmacı-ihanetçi çizgisinden alıyor.

Esnek çalışma paketi karşısında, esnek çalışma, güvencesiz, taşeron, kurlsız çalışmanın yasaklanması, "güvenceli iş", "güvenceli çalışma" talebi yükseltilmelidir. Aynı zamanda kadın işçileri doğrudan ilgilendiren "doğumdan önce ve sonra 3'er aylık ücretli izin, bakım ve yardım", "tüm işyerlerinde kreş ve gündüz bakım evleri", "kadınların kadın sağlığına uygun olmayan işlerde çalışmasının yasaklanması" talepleri, kadın-erkek tüm işçi sınıfının talepleri olarak öne çıkarılmalı ve sahiplenilmelidir.

Bugün yapılması gereken, Haziran Direnişi'nin ruhuyla, yıkım paketini bir bütün olarak reddederek mücadeleyi yükseltmektir.

10. Çalışma Meclisi toplantısı gerçekleşti...

Sermayenin gündeminde gasp var!

10. Çalışma Meclisi toplantısı, 26-27 Eylül tarihleri arasında sermaye, hükümet ve sendika temsilcilerinin katılımıyla gerçekleşti. Geçtiğimiz günlerde yayınlanan 10. Çalışma Meclisi Sonuç Bildirgesi ile de "kıdem tazminatı", "alt işverenlik-taşeron çalıştırma" ve "özel istihdam büroları aracılığı ile geçici iş ilişkisi" başlıklarının tartışıldığı ilan edildi.

Yayınlanan sonuç bildirisinden kıdem tazminatı hakkının patron üzerinde bir yük olarak görülmesi ve bu hakkın gaspı üzerine ayrıntılı tartışmalar yapıldığı anlaşılmakta. "Alt işverenlik" başlığı altında ise işçi ve emekçiler açısından güvencesiz çalışmanın diğer adı olan taşeron sistemi "Taraflar, ilke olarak alt işverenliğin çalışma hayatının bir gerçeği olduğunu kabul etmektedir" denilerek meşrulaştırılmaya çalışılmakta ve bundan sonraki süreçte taşeron çalıştırmanın yaygınlaştırılacağı sinyalleri verilmektedir. Bunu "özel istihdam büroları aracılığı ile geçici iş ilişkisi" başlığı altında yapılan tartışmalar tamamlamaktadır. Güvencesiz ve esnek çalışmanın önünü açacak olan özel istihdam büroları ile ilgili ayrıntılı düzenlemelerin yapılması hedeflenmektedir.

Kıscası sermaye hükümetinin işçi ve emekçilere "hiçbir kaybınız olmayacak, mağduriyetleriniz giderilecek" söylemleri ile tanıtımını yaptığı paketin arka planında açık bir şekilde işçi sınıfına yönelik hak gasplarının hayata geçirilmesi ve güvencesizleştirme planları yapılmaktadır.

Yeni düzenlemelerle işçi sınıfı sömürü koşullarının katmerlenerek büyümesi tehdidi ile karşı karşıya bırakılırken sermaye hükümeti cephesinden bu saldırıların Ekim ayı sonunda meclise getirileceği açıklandı ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik şöyle dedi: "Sendikalar da çalışıyor, işverenler de çalışıyor. Çalışma Meclisi'nde bunlar tartışıldı, tekrar nihai olarak taraflarla bir görüşeceğiz. Biz de mutfakta çalışmamızı, bürokrasi ve bütün bakanlıklar ile yaptık. İşçi ve işveren taraflarıyla görüşeceğiz, sonra Başbakan'a sunacağız"

Kıdem tazminatı için 13 günlük brüt maaş üzerinden hesaplama talebi gündemde

Sermaye hükümeti adına yapılan açıklamaların ardından konunun gündeme gelmesi ile birlikte kıdem tazminatı hakkının gaspı anlamına gelen "Kıdem Tazminatı Fonu Sistemi" üzerine de tartışmalar başladı. Sermaye hükümetinin açıklamalarının ardından işçi sınıfı cephesinden endişeler artarken işçiler emeklilik talebinde bulunmaya başladılar. Bu gelişmelere paralel olarak sendika yönetimleri de bir biri ardına

açıklamalar yaptılar.

Türk-İş Başkanı Ergün Atalay "Kimse huzurunu bozup emekliliğe müracaat etmesin. Bunlar işyerlerinde verimi düşürecek açıklamalar. Ne bunun altına imza atarız, ne o toplantıya katılırız, şiddetle karşı çıkarız" derken, DİSK Genel Başkanı Kani Beko ile genel sekreter Arzu Çerkezoğlu da 10. Çalışma Meclisi Sonuç Bildirgesi'ne muhalefet şerhi koyduklarını yazılı bir açıklama ile duyurdular. Açıklamada şöyle denildi: "Sadece itirazlarımız değil somut önerilerimiz de metinde yok. Kıdem tazminatı hakkı mevcut haliyle korunmalı, taşeron ilişkisine son verilmeli ve bu işçiler asıl işverene bağlı sayılmalı, özel istihdam bürolarıyla değil var olan yasal mevzuata uygun istihdam yaratılmalı, örgütlenmenin önündeki engeller kaldırılmalı."

Mevcut kıdem tazminatı sisteminin sorunlu yanlarını ve özellikle de taşeron işçilerin yaşadıkları mağduriyetleri çözeceği iddiası ile sermaye hükümeti tarafından reklamı yapılan "kıdem tazminatı fonu sistemi"nin ise güvencesiz çalıştırmayı derinleştirmekten başka bir sonuç yaratmayacağı açıktır. Son olarak gündeme gelen ve Hak-İş'in bile "Kazanılmış hak geri döndürülemez. Bunu kabul etmeyiz, tartışma konusu bile yapmayız" diyerek karşı çıkmak zorunda kaldığı, patronların "kıdem tazminatının 30 günlük brüt maaş yerine 13 günlük brüt maaş üzerinden hesaplanсын" talebi bunun en açık göstergesidir. Sermaye sınıfının bu talebi kendi üzerlerinde bir yük olarak gördükleri kıdem tazminatını bu vesile ile üzerlerinden atma planlarını tüm açıklığı ile gözler önüne sermektedir.

Haklarımız için mücadeleyi yükseltelim!

Sermaye hükümeti AKP'nin sermaye ile kol kola girerek patronların çıkarları ve ihtiyaçları doğrultusunda hazırlıklarını hızlandırdığı bu saldırı paketi karşısında işçi ve emekçilerin mücadele yolunu tutmaktan başka bir seçenekleri bulunmamaktadır.

Hazırlıkları yapılan saldırı paketinin engellenmesinde kuşkusuz ki sendikalara önemli görevler düşmektedir. Başta DİSK olmak üzere sendikalar yaptıkları açıklamalarda bu saldırılara izin vermeyeceklerini belirtmektedirler. Ancak sendikaların mevcut tablosu ve mücadele pratikleri göz önünde bulundurulduğunda işçi ve emekçilerin öncelikle kendi öz gücüne güvenmek zorunda olduğu açıktır. Bu geniş kapsamlı saldırı paketi ancak işçi ve emekçilerin kararlı duruşu ve sokakta verilen bir mücadele ile parçalanabilir.

Kartal'da TİS eylemi...

CHP'li Kartal Belediyesi, taşeron işçilerinin TİS hakkını gasp ediyor.

Kartal Belediyesi'ne bağlı olarak çalışan Genel-İş üyesi taşeron işçileri, TİS haklarının gasp edilmesine karşı basın açıklaması gerçekleştirdi.

Genel-İş üyesi taşeron işçilerinin TİS hakkı, CHP'li Kartal Belediyesi'nce keyfi olarak tanınmıyor. Daha önce de aynı belediye yönetimi tarafından ücretleri ödenmeyen işçiler, TİS hakları için mücadele süreci başlattılar. 4 Ekim günü Kartal Meydanı'nda toplanan işçiler adına konuşan Genel-İş Anadolu Yakası 1 No'lu Şube Başkanı Mahmut Şengül, taşeron işçilerinin köle olmadığını, hakları için sonuna kadar direneceklerini belirtti. Şengül, ücretlerin ödenmediğini, buna rağmen gezilere ve heykellere yatırım yapılabildiğini ifade etti.

Basın açıklaması sırasında işçiler "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Taşeron işçisi köle değildir!", "Gezilere değil emekçiye bütçe!", "Direne direne kazanacağız!" sloganlarını attı. Basın açıklamasına aralarında BDSP'nin de bulunduğu devrimci ve ilerici kurumlar destek verdi.

Genel-İş'ten yürüyüş!

DİSK Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 1 No'lu Şube'nin çağrısını yaptığı eylem 9 Ekim'de gerçekleştirildi. Kartal Belediyesi taşeron işçilerinin ve devrimci- ilerici kurumların da katılımıyla eylem Kartallı Kazım Meydanı'nda başladı.

Kartal Belediyesi'ne bağlı Kartursaş ve Karyapsan şirketlerinde çalışan işçilerin Toplu İş Sözleşmesinden doğan haklarını 2 yıla yakın zamandır alamadıklarından dolayı Kartal Belediyesi'nin buradaki tutumunu teşhir etmek amaçlı yapılan eylem Kartallı Kazım Meydanı'ndan yürüyüşle başladı. Yapılan yürüyüşle Bankalar Caddesi'nden geçilerek Kartal Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirildi.

Basın metnini Genel-İş Sendikası adına Şube Başkanı Mahmut Şengül okudu. Metinde, 2 yıl önce imzalanan toplu iş sözleşmesi vesilesi ile kazanılan hakların Kartal Belediyesi tarafından keyfi bir şekilde karşılanmadığı vurgulandı. Bu durumda işçilerin ekonomik ve sosyal haklarını gasp eden belediye tarafından mağduriyeti belirtilerek Kartal halkını bilgilendirmenin önemli olduğu söylendi.

Son olarak belediye ve yöneticilere seslenen konuşmada artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı, bundan sonraki eylemli süreçle sessiz kalınmayacağı vurgulanarak konuşma sonlandırıldı.

Konuşmanın ardından halaylar ve ortak söylenen türkülerle eylem sonlandırıldı.

Eylemden notlar:

* Eyleme BDSP'nin yanı sıra birçok kurum da destek verdi.

* Yürüyüş güzergahına yapılan "Kartal Belediyesi Taşeron İşçileri köle değildir!", "Direne direne kazanacağız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" BDSP imzalı yazılımlar yürüyüş kitleleri tarafından alkışlarla karşılandı.

* Toplanma yerine ÜİD-DER pankart ve yürüyüşle geldi.

Sendikal harekette neden ve nasıl tasfiye?

Taban inisiyatifini temel alan ve mücadeleyi sınıf çıkarları doğrultusunda örgütleyen bir anlayış bugün için dinci-gerici AKP iktidarının hain planları karşısında sonuç alabilir.

Yeni Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi (TİS) yasasıyla birlikte çeşitli işkollarının birleştirilmesi mücadeleciler pozlarına bürünen kimi sendikal yönetimler tarafından büyük bir "fırsat" olarak görülmüştü. Yeni düzenlemenin örgütlenme alanını genişleteceğini iddia eden kimi "ilerici" sendikal çevreler bu durumu olumlu yönde bir ilerleme olarak göstermeye gayret ediyorlardı. Yasa daha çıkmadan ellerini ovuşturan yönetimler kısa sürede büyüme ve üye sayılarını arttırma hayalleri kurmaya başlamışlardı.

Ancak süreç ilerledikçe bu örgütlenme "atağının" hiç de bu yönde gelişmediği ortaya çıktı. Çünkü tükenmiş ve çürümüş bir anlayışla sınıfı mücadele saflarına çekmek mümkün değildi. Her şeyden önce bu iddia kendisine uygun bir pratiği hayata geçirmeyi gerektiriyordu.

İşkolu barajının ilk etapta yüzde 1'e, ardından kademeli olarak önce yüzde 2'ye ve nihai olarak yüzde 3'e çıkartılmasını kararlaştıran sendika ağaları ve AKP iktidarının şefleri yeni dönemde sermaye işbirlikçisi sendikal çizgiyi kalınlaştıracak bir düzenlemeye giriştiler. Böylelikle örgütlenmenin önüne yeni bir baraj çekilmiş oldu.

AKP'den tasfiye saldırısı

Kısa bir süre sonra meyvelerini vermeye başlayan bu plan çeşitli sendikaların örgütlenme ve direniş süreçlerinde kendini gösterdi. Medya-İş'in, TGS'nin Anadolu Ajansı'ndaki örgütlülüğüne saldırması ve burayı düşürmesinin yanısıra Hak-İş'e bağlı olarak kurulan paravan sendikalarla saldırı dalgası devam etti. Hava işkolunda uzunca bir süredir hükümet ve THY yönetimi işbirliğiyle devreye sokulan paravan sendikaların hemen ardından TÜMTİS'in Alman tekeli DHL Lojistik'teki örgütlenme mücadelesini baltalamak amacıyla Hak-İş bünyesinde Öz Taşıma-İş adında paravan bir sendika kurularak bu sendika da etkin hale getirilmek istendi.

Tam da bu süreçte Türk-İş'e bağlı Liman-İş Sendikası'nın Hak-İş'e geçme kararı alması hükümetin yürüttüğü operasyonun sonuç üretmeye başladığının

en somut göstergesi oldu. Özellikle kamuya ait işletmelerde ve kurumlarda mücadeleciler eğitime sahip sendikal yapılardan ölesiyeye korkan AKP iktidarı yeni tasfiye saldırılarının da zeminini yaptı.

Son hedef DMO

AKP'nin son hamlesi ise, bir kamu kurumu olan Anadolu Ajansı'nda Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) ve üyelerinin tasfiyesine hizmet eden Medya-İş'i, Türk-İş'e bağlı Basın-İş Sendikası'nın örgütlülüğüne saldırtmak oldu. Zira sendikasızlaştırma girişimi olarak doğan paravan "sendika" Medya-İş'in devreye sokulduğu dönem hiç de tesadüf değildi. Basın-İş Sendikası'nın Darphane ve Damga Matbaası'ndaki grev sürecinin ardından bu sendikaların uzun yıllardır örgütlü olduğu DMO'ya saldırmasındaki amaç ise, grev yolunu tutan matbaa işçilerini cezalandırmaktı.

İktidar gücünü de kullanarak kamu kurumlarında işçileri yandaştırılmaya çalışan ve mücadele isteğini törpüleyen AKP iktidarı, baskı, tehdit ve karalama yoluyla bu tarz operasyonları rahatından hayata geçirebiliyor. İktidar dümeninde oturan ve sermayenin yeni dönem ihtiyaçları doğrultusunda kapsamlı sosyal yıkım saldırılarını hayata geçirmeye hazırlanan AKP'nin sendikal hareket üzerinden yaptığı hamleler saldırı dalgasının belki de en önemli ayağını oluşturuyor. Zira, böylesi süreçlerde en çok ihtiyaç duyulan şey biat eden bir sınıf yaratmak ve gelen saldırı dalgası karşısında sınıfı hareketsiz kılmaktır. Kıdem tazminatının fona devri tartışmalarının gündemde olduğu bir süreçte AKP ve sermaye baronlarının ihtiyaç duyduğu en önemli şey kendilerine dikensiz bir gül bahçesi yaratmaktır.

DHL direnişinden öğrenmek!

Ancak, tüm bu tablo içerisinde parantez açılması gereken önemli bir örnek ise TÜMTİS'in DHL Lojistik'te yürüttüğü sendikal örgütlenme mücadelesidir. 2 yıla yakın bir süredir süren mücadelenin önemli bir bölümünde DHL yönetimi tarafından çağrılan Hak-İş'e bağlı Öz Taşıma-İş'in DHL depolarından kapı dışarı edilmesi yukarıda değindiğimiz tabloda önemli ve özel bir yer tutmaktadır. Öz Taşıma-İş'in örgütlenmeyi baltalama girişimlerine karşı başta direnişçi işçiler olmak üzere sendikaların bir bütün olarak fiili örgütlenmeyi esas alması bu tarz tasfiye saldırılarıyla karşı karşıya kalan sendikalar açısından önemli bir deneyim yaratmıştır.

İşçi sınıfı ve emekçilerin kapsamlı saldırı dalgasıyla karşı karşıya olduğu bir dönemde AKP ve sermayenin mücadeleyi baltalama girişimleri karşısında set kurmak büyük bir önem taşımaktadır. Sendikal alandaki tasfiye saldırıları karşısında fiili-meşru mücadele kanalları zorlanarak atılan her adım, DHL direnişinde olduğu gibi olumlu sonuçlar üretecektir. Yoksa Basın-İş Sendikası'nın DMO'daki örgütlülüğüne yönelik saldırı karşısında yaptığı açıklamada "Basın-İş Sendikası olarak siyasi iktidarlardan bağımsız, işçi hak ve

çıkartmalarını savunmaya devam edeceğiz. Basın-İş Sendikası kimsenin arka bahçesi olmadı ve olmayacaktır..." ifadelerini kullanması hiçbir şey ifade etmemektedir. Tam tersine, DMO özelinde ifade edersek AKP'nin bu alanda başarı sağlamasını sağlayan en önemli neden, işçi sınıfının bağımsız mücadelesini örgütlemek yerine düzenin şu ya da bu kliğine yaslanarak varlığını sürdürmeye çalışmaktır. Basın-İş özelinde yaşanan durum ise yıllardır düzen partisi CHP'ye yaslanarak izlenen sendikal çizgidir. Siyasal alanda düzen partileri arasında yaşanan kutuplaşma işçileri bölmüş ve sınıf çıkarları doğrultusunda mücadele yürütmelerini engeller hale gelmiştir.

Fen-İş işçilerinin yolundan...

Elbette ki, mevcut tabloda sendikal harekette yaşanan tasfiye saldırılarına geçit verilmemelidir. Ancak bu geçit vermemenin yolu hiçbir zaman yıllardır bu sendikaların başına çöreklenmiş bürokratları ve onların uzlaşmacı çizgisini sineye çekmek veya kötünün iyisi mantığını benimsemek olmamalıdır. Taban inisiyatifini temel alan ve mücadeleyi sınıf çıkarları doğrultusunda örgütleyen bir anlayış bugün için dinci-gerici AKP iktidarının hain planları karşısında sonuç alabilir. Bunun en güzel örneklerinden biri de Gebze'de Fen-İş Alüminyum işçilerinin işbirlikçi sendikal anlayışa karşı yürüttükleri mücadeledir.

DHL işçisi yetkiyi kazandı

TÜMTİS'te örgütlenen DHL kargo işçileri yaklaşık iki yıl süren sürecin sonunda yetkiyi aldı.

TÜMTİS 7 Ekim'de yaptığı açıklamayla Toplu İş Sözleşmesi yetkisini kazandığını duyurdu. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın yetki belgesini ilettiğini duyuran sendika, DHL'nin örgütlenmeyi kırma çabasına karşı verilen direnişe dikkat çekti. 37 işçinin sendikal olduğu için işten atıldığını hatırlatan TÜMTİS, direnişin 476 gününde yetkinin geldiğini belirtti. Bu süreçte atılan işçilerin davalarını da kazandıklarını belirten sendika, sendikal nedenlerle atıldıkları Yargıtay tarafından onaylandığı için işe iadelere de hak kazanıldığını anımsattı.

İki yıla yaklaşan süreçte sendikal örgütlenmeyi boşa düşürmek için yapılan girişimler de vurgulandı. Hak-İş'e bağlı olarak kurulan Öz Taşıma-İş Sendikası da DHL'de üyelik yaparak TÜMTİS'in yetki almasını engellemeye çalışmıştı. Fakat patronla ve müdürlerle ortak hareket eden Öz Taşıma-İş'in bu işbirlikçi girişimi boşa düşürüldü.

"Sıra Toplu İş Sözleşmesi'nde" diyen TÜMTİS, uzun soluklu ve kararlı bir mücadelenin sonucunda yetki kazandıklarını, şimdi de DHL işçilerinin çalışma koşullarını, ücret ve sosyal haklarını düzeltmek, iş güvencesi sağlamak için TİS masasına oturacaklarını belirtti.

Feniş'te mücadele kararlılıkla sürüyor!

Ücret ve kıdem hakları için fabrika işgali eylemini sürdüren Feniş işçilerinin sesi dayanışma etkinlikleriyle güçlenerek sürüyor.

2 Ekim günü Çelik-İş Gebze Şube Başkanı Şerafettin Koç ile işçi temsilcilerinin patron ve avukatı ile yapılan hakların ödenmesi görüşmesinden sonuç çıkmadı. Feniş patronu işçilerin değil kendi sorunlarını çözme niyetinde olduğunu gösterdi.

Feniş direnişçilerinden fabrikada etkinlik

Feniş direnişçileri 6 Ekim günü aileleriyle birlikte fabrikada etkinlik düzenledi.

Etkinlik fabrikanın içerisinde saat 13.00'te başladı. Etkinliğin başlama saatinin öncesinde ortak bir şekilde alanın düzenlemesi yapıldı.

Etkinliğin açılış konuşmasını Çelik-İş Gebze Şube Başkanı Şerafettin Koç gerçekleştirdi. Koç, ailelerle direnişin güçlendirilmesi gerektiğini, şu ana kadar yapılan eylemleri daha da büyüteceklerini söyledi.

Konuşmanın ardından Gebze Şube Sekreteri ve aynı zamanda Feniş direnişçisi de olan Fırat Güneş bağlamasıyla sahne aldı. Güneş, Türkçe ve Kürtçe ezgiler seslendirdi. Türküler hep bir ağızdan söylenip halaylara duruldu.

Bir yandan ezgiler devam ederken, işçilerin ve eşlerinin evden getirdikleri yiyecek ve içeceklerle oluşturulan ortak sofradan yemek dağıtımı yapılmaya başlandı.

Direnişçi bir işçinin oğlu ve arkadaşları tulum ve akordeon eşliğinde türküler seslendirdiler. Ezgilerin coşkusuyla horona duruldu.

Daha sonra Pendik Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Müzik Grubu sahne aldı. İşçi marşları ve halaylarla kitleyi coşturan grup son olarak Çav Bella ile direnişi selamlayarak sahneden ayrıldı.

Etkinliğin sonuna doğru bütün Feniş işçileri sahneye çıkarak kendi yazdıkları "Vermezsen tazminatı savaş ilan ederiz" sözleri ile biten Feniş marşını söylediler. Son olarak da Feniş'te işten atılan memurlardan bir kadın emekçi türkü söyledi.

Dayanışmaya gelenler direnişi selamladılar

Etkinlikte söz alan BDSP temsilcisi direnişin

başından bu yana sürdürdükleri dayanışmaya devam edeceklerini, bugün bu etkinliğe katılan ailelerin katılımının sürekliliğiyle mücadelenin büyütülmesi gerektiğini dile getirdi. Konuşmada bugün bu hırsızlığı yapan Aloğlu'nun her alanda yakasına yapışmak gerektiğini, Aloğlu'nun hırsızlığına göz yuman diğer patronlardan, örgütlülüklerinden, sermaye devletinden de hesap sormak gerektiği vurgulandı. Etkinliğin coşkusu ile kini bileyerek mücadeleyi büyütmeye devam etme çağrısında bulunuldu.

Ayrıca direnişi ziyarete gelen DİP, PSAKD Gençlik Komisyonu ve İMD söz alarak direnişi selamladılar.

BDSP'den direnişe ziyaret

FENİŞ direnişini selamlamak ve sınıf dayanışmasını güçlendirmek için İstanbul BDSP etkinlik alanına bir ziyaret gerçekleştirdi. "Zafer direnen Feniş işçilerinin olacak!" ozaliti ve "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganıyla fabrikaya giren sınıf devrimcileri işçiler tarafından coşku ile karşılandılar. Etkinlikte Kızıl Bayrak gazetesinin son sayısı ve "Sömürüye karşı Direnişin Sesi" bülteninin 5. sayısı direnişçi işçilere ulaştırıldı.

Feniş direnişinde 32. gün

Mecidiyeköy'deki holding önünde haftaiçi her gün dönüşümlü olarak bekleyen Feniş işçileri, mesai saatlerinde gerçekleştirdikleri oturma eylemi sırasında kitleye yaşadıklarını anlatıyorlar.

9 Ekim'de fabrikaya gelen sendika avukatı ile patronla yapılacak protokol üzerine konuşuldu. Patronla haciz işlemleri açısından protokolda kısmi bir anlaşma noktasına gelindiği, ödeme planıyla ilgili görüşmelerin protokolden sonra belirleneceği ifade edildi.

Bir THY direnişçisi, direnişi duyması üzerine Feniş işçilerini ziyarete geldi. THY direnişinin süreci üzerine sohbet edildi ve Feniş direnişinde bugüne kadar yaşananlar anlatıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Ankara'da işçi okulu

Ankara'da bir dizi başlık üzerinden planlanan ve dört başlık üzerinden tamamlanan iki günün ardından, 6 Ekim Pazar günü İşçi Okulu'nun 3. günü "Savaş, anti emperyalizm ve işçi sınıfı, Kürt sorunu ve işçi sınıfı" başlıklarının işlendiği oturumlarla gerçekleştirildi.

Tüm Bel Sen 1 ve 2 No'lu şube binasında "Savaş, anti emperyalizm ve işçi sınıfı" sunumuyla başlayan okul çalışmalarında konu bir çok yönüyle ele alındı.

Savaşların ortaya çıkış süreci tarihsel bir bakış açısı ve deneyimlerle birlikte aktarılarak, savaşları ortaya çıkartan zemin açıklandı. Emperyalist kapitalist sistemle bağı içerisinde irdelenen savaş gerçeği üzerinde duruldu.

İçerisinden geçtiğimiz dönemin "savaşlar, bunalımlar ve devrimler" dönemi olduğu vurgulanarak, yakın zamanda yaşanan bir dizi gelişme, ayaklanma ve hali hazırda süren savaşlar gerçeği, bütünlüğü içerisinde aktarıldı. Dönemin ortaya çıkarttığı gelişmeler ışığında işçi sınıfının durumu ve geliştirmesi gereken refleksler üzerinde durularak, işçi sınıfının tarihsel devrimci misyonu gereği atması gereken adımlara ve bu adımların yakıcılığına vurgu yapıldı.

Ardından ikinci başlık olan "Kürt sorunu ve işçi sınıfı" başlığına geçildi. Bu başlık kapsamında ulusal sorunun tanımı ve kapsamı aktararak, farklı tarihsel dönemlerde farklı içerik ve biçim üzerinden algılanabilmesi gereken bir tartışma olduğu söylendi. Emperyalizm aşamasında ulusal sorunun durduğu yer ve kapsamı dönemle bağı içerisinde anlamlandırılabilmesi vurgulandı. Ardından Kürt sorunu dönemin özgünlükleri üzerinden anlatıldı.

Kürt sorununda gerçek ve kalıcı çözümün zeminleri, Türkiye işçi sınıfının bu temel üzerinden görev ve sorumluluklarının altı çizildi. Kürt hareketinin yaklaşımları, kuyrukçu solun aldığı tutumlarla birlikte, tartışmalarda konu farklı yönleriyle açılarak derinleştirildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Manisa'da işçi toplantısı...

Manisa İşçi Kültür Sanat Derneği Girişimi farklı işkollarından işçilerin, emekçilerin ve gençlerin katılımıyla 7 Ekim'de toplantı gerçekleştirdi.

İki oturum halinde gerçekleşen toplantıda işçi sınıfının mücadele tarihi ve sınıflar mücadelesine girişle başlandı. Yapılan sunumun ardından "Manisalı işçiler için dernek nedir?, Nasıl güçlendirmeliyiz? Nasıl sınıfın geniş bölüklerine mal ederiz?" soruları üzerinden yoğun tartışmalar gerçekleştirildi.

Canlı tartışmalarla geçen toplantı sonucunda işçi derneğinin kurulma sürecine dair önemli fikir ve kararlar ortaya çıktı. Geniş katılımlı bu toplantıların her ay düzenli bir şekilde yapılması gerektiği kararından sonra toplantı sona erdi.

Kızıl Bayrak / Manisa

“Hakkımızı alana kadar...”

Bursa ve Ankara’da grevlerini sürdüren Leroy Merlin işçileri ile grev süreci üzerine konuştuk...

Bursa

- Sizi örgütlenmeye iten süreç ve bugüne gelişinizi kısaca özetleyebilir misiniz?

Baştemsilci: Yaklaşık olarak 2010’un Mart ayında Leroy Merlin mağazası açıldı. Ben ocak ayında iş başı yaptım. O zamandan bu yana bizim sendikalı olmamızın sağlayan en büyük etken; yapı market olmasından kaynaklı her ne kadar bölümlere göre değişse de genelde ağır işçilik var. Bir çok arkadaşım burada sağlık sorunu yaşadı. Bel fitiği olanlar vs. oldu. Günde 10 saat çalışıyoruz. Bunun bir saati yemek molası ve ayrıca 15’er dakikadan iki tane molamız var. Bunların haricinde haftada iki gün iznimiz var. Yemek olarak Sodexo kartı veriyorlar. Yol parası içinde verdikleri bir ücret var. Ancak mağaza açıldığından bu yana 4 yıl geçmesine rağmen yol ücretimize hiçbir zam yapılmadı. İşe girdiğimde minibüs 1.25 TL idi şimdi 2 TL. Belli bir süre geçtikten sonra performans görüşmelerinde herkes eşit zamlar almadı. Çoğu arkadaşım hiç zam almadı. Başlangıçta maaşımızın asgari ücretin üzerinde olması iyi gibi gözükse de, hiç zam almadan geçen 3-4 sene ücretimizi asgari ücrete düşürmüş oldu. Biz de örgütlenip kendi çevremizde söz sahibi olmak istedik. Sonuçta bizim de sendika arayışımız oldu. Bize de en yakın sendika DİSK’e bağlı Sosyal-İş Sendikası oldu.

Biz 6 aydır toplu sözleşme görüşmelerine başladık.

Bu geçen süreçte işveren tarafından çok fazla bir olumlu yaklaşım gösterilmedi. Her seferinde sendikanın uzlaşmadan yana olmadığına dair diğer işçilere bilgiler verildi. Sonuç olarak grev kararı aldık. Grevden kaçmadık ancak grev olmasını da istemedik. Hep uzlaşmacı tavır gösterdik. Onlar bizlere en son tekliflerinde %4,5’luk bir oran verdiler. Bizler de onlara bu teklifin kabul edilemeyecek olduğunu söyledik. Çünkü teklif ettikleri oran her hak içerisinde olan bir teklifti. Yani sosyal ödemeler, ikramiyeler vs. Bizim bu teklifi kabul etmemiz mümkün değildi. Çünkü enflasyonun altında kalan bir teklifti. Bizim sunduğumuz teklif sosyal ödemeler, ikramiye vs. her hak dahil %14,5’tu. Bu teklife de bir yaklaşım göstermeyip %4,5’ta kararlı olduklarını söylediler. Ve bugün bu noktadayız. Mücadele ne zamana kadar sürer bunu bilmiyorum ancak arkadaşlarımızın hepsinde bu irade var. Sonuna kadar götüreceğiz.

Dünya genelinde Leroy Merlin’in 300’den fazla mağazası bulunmakta. Avrupa’nın en büyük 2. yapı marketi ve dünyanın 4. yapı marketi. Bunun için bizim taleplerimizin karşılanabilir talepler olduğunu düşünüyoruz. Taleplerimiz afaki talepler değildir.

Birinci kadın işçi: Fabrikada çalışan bir kadın işçi olarak bahçe bölümündeyim. Çalıştığım yerde her türlü işi yapıyoruz. Ağır kaldırmak indirmek, ürün çekmek yani düşünebileceğiniz her türlü işi yapıyoruz. Tamam kadın erkek ayırmayalım diyoruz ancak

kadınların da yapamayacağı işlerin hepsini yapmak zorunda bırakılıyor. İlk başlarda zevkle yapıyorduk. Ancak sonradan değişmeye başladı. 4. yılımıza gireceğiz. Bu süre zarfında her şeyin daha iyiye gitmesi gerekiyor her şey daha kötüye doğru gitmeye başladı. İki yıldır doğru dürüst zam alamıyoruz. Performans zammı diye bir şey var. O da kendileriyle iyi geçinen insanlara verilen, asıl çalışan insanlara hiçbir şey verilmeyen bir durum. Bu süreç insanları biraraya getirdi. İnsanlar birbirlerine ağırlarken birleştiler. Böylelikle sendikal örgütlenme oluştu. Belli bir süre sonra bu süreç gelişti. Burada bulunan herkes arasında iyi bir dostluk var. Herkes kardeş gibi oldu. Günde 10 saat biraradasınız. Yani eşinizle, çocuğunuzla o kadar birlikte değilsiniz. Ananızı babanızı görmüyorsunuz o kadar. Aramızda birbiri ile geçinemeyen bir insan yoktur.

İkinci kadın işçi: Yaklaşık 4. yılımız olacak Ocak ayında. Çalıştığım süre boyunca ücret ile ilgili çok iyi bir politika uygulanmadı. Biz de hakkımızı almak için bugün 3 Ekim’de greve çıktık. Şu anda da her şey çok güzel gidiyor. Mücadeleyi hiçbir zaman bırakmayacağız. Haklarımızı sonuna kadar almak için uğraşacağız.

Bir işçi: Genelde hafta sonlarında insanların çalışmamasından kaynaklı mağaza kalabalık oluyor. Zaten şu haliyle bile birçok bölümde personel sayısı az. Kasa bölümünde greve çıkan işçilerle birlikte şu anda kasada çalışan sayısı azalmış durumda. Çay molası, yemek molası bunları nasıl karşılarlar bilmiyorum. Hafta sonu çok zorlanacaklar. Çünkü müşteri çok yoğun olduğu için kasada beklemek istemeyen işçiler hemen isyan çıkartıyorlar. Bu onlar için şimdi büyük bir sorun.

Bunların haricinde 3,5 yıldır çok şey değişti. Ancak ne maaşta, ne yolda, ne de yemek parasında hiçbir değişim yok. Enflasyon yükseliyor gittikçe ama bizim ücretimiz hep yerinde sayıyor. Biz de artık yeter dedik.

Biz de grev kararı aldık. Bu karardan da pişman değilim. Gittiği yere kadar gider. Hakkımızı alana kadar gideceğiz. Sonunda da hakkımızı alacağımıza ben inanıyorum. Birlik olur mücadele edersek kimse bizi kıramaz, parçalayamaz ve istediğimizi eninde sonunda kazanırız. Ancak kırılmalar olursa hiç bir şey elde edemeden tekrar işbaşına döneriz.

Ankara...

Birinci işçi: İki senedir zam alamadık. Mağazada çalıştığımız için baskılar arttı. Sendikal haklarımızın güvenceye alınması adına greve çıktık. İşveren haklı ve makul taleplerimizi karşılamadığı için şimdi biz de yasal hakkımız olan grev hakkımızı kullanıyoruz. Burada çok büyük bir yardımlaşma örneği gördük. Gerek AVM içerisinde, gerek medyadan, gerekse arkadaşlarımızın ailelerinden çok büyük destekler geliyor. Biz de bu haklı mücadelemizi, hakkımız olanı alana kadar bitirmeyeceğiz.

Emekçilerin saflarında yer alan basından daha fazla destek görmek, uluslararası basında daha fazla yer almak gerekiyor. İçerideki arkadaşlarımızın desteğini

almak önemli bir yerde duruyor.

İkinci işçi: Maddi taleplerimiz çok önemli bir yerde duruyor. Fakat asıl olarak iş güvenliği sebebiyle sendikalı olduk. İşveren "Neden sendikalı oldun?" diye sorduğunda "Siz işverenler nasıl toplanıp karar alıyorsanız, aynı şekilde bizim de bunu yapmaya hakkımız var." diye cevapladım onu. Taleplerimiz karşılanabilir talepler.

Grevin kazanılması için birlik, beraberlik ve dayanışmanın güçlenmesi gerekiyor. Elma gibi bir bütün olmalıyız. Direnmek gerekiyor. Biz de sonuna kadar direneceğiz!

Üçüncü işçi: Ben ilk başta sendikaya karşıydım. Bir gün arkadaşlarla oturup saatlerce konuştuk. Ben en son sendikalı olanlardan biriyim. Arkadaşlarımla dayanışmak için sendikalı oldum. Son birkaç kişi gerekiyordu üye olması gereken.

Grevi kazanmak için grev kırıcıları engellemek gerekiyor. Şu an yüklenme hala devam ediyor.

Leroy Merlin'in İstanbul'da bir mağaza açma düşüncesi vardı ve bana orada reyon sorumluluğu vaat edildi. Şu an grevde olduğum için bu iş vaadinin yerine gelmeyeceğini biliyorum. Buna rağmen dışarıdayım. Her şeyi göze aldım.

Dördüncü işçi: Örgütlenmeye iten nedenlerin başında öncelikle işten çıkarmaların çok olması ve ücretler arasındaki farklılıklar yer alıyor. Çalışma saatlerinin artması değil, işgücünün artması en önemli sebeplerden biriydi. Bu sürece kadar örgütlenmek için çok zorluk çekmedik diyebiliriz. Çünkü Bursa'da başlamış bir örgütlenme süreci vardı. Ankara daha sonra katıldı. Ama örgütlenmemiz çabuk, hızlı oldu. Şirket işçilerin beklentilerini karşılamıyordu. Amacımız yaşam şartlarımızı iyileştirmek ve iş güvencemizi almaktı. İki ay içerisinde örgütlenip çoğunluğu sağladıktan sonra toplu iş sözleşmesi için masaya oturduk. Yaşam şartlarımızı iyileştirmek ve iş güvencemizi almak için oturduğumuz Toplu İş Sözleşmesi masasında bu sözleşmenin en az 3 yıllık yapılması bizim için çok önemliydi. Yasal süreçlerde ilk 60 gün geçti. Arabulucu girdi devreye. İkinci 60 gün başladı ve biz o 60 günün en son günü grev kararı aldık. Biz greve hayatımızda bir heyecan olsun diye çıkmadık. Haklarımızı aramak için her yola başvurduk. En son çare olarak greve çıkmamız gerekiyordu. Grev kararımızı asarken bile işverenle toplu sözleşmeyi masada bitirmek için görüşmelerimiz olmuştur. Bir sonuç alamadığımız için en son çare, en büyük silahımız olan grev kararımızı aldık.

Grevi kazanmak için en önemlisi, kesinlikle bu bütünlüğü bozmamak. Görüldüğü üzere ilk başladığımız günkü gibiyiz, heyecanımızla, direncimizle, her şeyimizle. Sonuçta bu haklarımızı alana kadar ilk günkü gibi direnişimize devam edeceğiz. Ne zaman ki haklarımızı aldık makul ölçülerde ki biz işvereni de zorlamak istemiyoruz. Uçuk şeyler de istemiyoruz. Minimum da olmasın, maksimum da olmasın. İkisinin arasında dengeli bir şekilde işimizin sürekliliğini sağlamak için bu yola çıktık biz. Dediğim gibi biz greve heyecan olsun diye çıkmadık. Her şeyin de bilincindeyiz. Grev ne kadar sürerse sürsün haklı taleplerimiz için direndik ve direneceğiz. Buradaki bütün arkadaşlarımızla gücümüzün farkındayız. Taleplerimiz karşılandığı takdirde grevi uzatmayacağız. Umarım ki işveren de bize doğru bir adım atacaktır. Bir an önce Toplu İş Sözleşmesi'ni imzalayıp işimizin başına geçmeyi ve sendikalılığın sürekliliğini sağlamayı istiyoruz.

Kızıl Bayrak / Bursa-Ankara

Bursa: Grevin başladığı ilk günde işçiler grev pankartlarını mağazanın çeşitli bölümlerine asarak sloganlarla bekleyişe başladılar. Leroy Merlin yönetiminden gelen görüşme teklifi üzerine sendikacılar ve işyeri temsilcisi görüşmeye gittiler. İlk görüşmeden çıkan sonuca göre Leroy Merlin yönetimi işçilere dalga geçmesine %6 + sosyal yardımlar için ücrete 20 TL önerisini sundu. Öneriyi kabul etmeyen işçiler, eylem planlarına devam ederek basın açıklamasını gerçekleştirdiler.

Ankara: "AVM çalışanlarının kaderini değiştireceğiz! Haklarımız, emeğimiz, geleceğimiz için grevdeyiz" şiarıyla başlattıkları grevlerini bir basın açıklamasıyla duyuran işçiler AVM'nin içerisinde ve dışarısında nöbetleşe bekliyorlar.

Sosyal-İş Sendikası Genel Başkanlığı tarafından yapılan açıklamada toplu sözleşme yetkisinin alınmasından sonra oturlan masada anlaşma sağlanamaması üzerine greve çıkıldığı belirtildi.

2. gün

Bursa: İkinci günde de tüm işçiler mağazanın önünde buluşarak sloganlarla bekleyişlerine devam ettiler.

Şirket yönetimiyle 4 Ekim'de İstanbul'da yapılan görüşmede yönetim gerek kabul ettiği gerekse sunduğu teklifleri de geri çekeceği tehditlerine bir yenisini daha ekleyerek Leroy Merlin merkezinin, prestij kaybı yaşanması sonrası her türlü tedbiri almaya açık olduğunu belirtti. Mağazanın kapatılması tehdidini dile getirdi. Fakat bu tehditlere rağmen işçiler zamdan önce diğer maddelerin görüşülmesi gerektiğini belirtti.

3. gün

Bursa: BDSP, grevdeki Leroy Merlin işçilerini grevin 3. gününde ziyaret etti.

İşçiler ise 3. gününde sloganları ile bekleyişe devam ettiler. Önceki gün İstanbul'da yapılan görüşmeler tamamen tıkanınca görüşmeye giden heyet de geri döndü.

4. gün

Bursa: Sabah Anatolium AVM'nin açılışıyla greve başlayan işçiler gün boyu sloganlarla beklemeye devam ettiler. Hazırladıkları bildirileri de AVM'ye gelenlere dağıtarak onurlu direnişlerini anlattılar.

Bursa Emek Dayanışması bir ziyaret gerçekleştirdi. Ayrıca işçiler, grevin 4. gününde mağaza önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Ankara: Grevin 4. gününde işçiler, soğuğa rağmen Anatolium AVM'nin batı girişinde beklediler. Bekleyiş sırasında halay çeken işçiler zaman zaman sloganlar attılar.

Seyranbağları Özgürlük Parkı Forumu da greve destek için alandı. Leroy Merlin'in önünde duran

adam eylemi yapan işçiler sloganlarla ve halaylarla bekleyişe sürdürdü. Halayların ardından gerçekleştirilen serbest kürsüde destek konuşmaları gerçekleştirildi.

BDSP de Leroy Merlin işçilerini ziyarete geldi.

5. gün

Ankara: İşçiler grevlerini 7 Ekim'de de coşkuyla sürdürdüler. Refleks eylemler de gösteren işçiler, çalışmaya devam eden grev kırıcıların patronun saltanatını devam ettirme çabalarına karşı mağaza önünde eylem yaptılar.

Sosyal-İş Genel Başkanı Metin Ebetürk Leroy Merlin grevini dünyaya duyurmak için UNI Global Union (UNI Küresel Sendika) ile görüşmeye gitmeden önce işçileri ziyaret etti.

Bursa: Önceki gün Leroy Merlin'de başka bir firmanın elamanı olan bir işçinin grevci işçilere destek için selam vermesini sindiremeyen yönetim işçinin işine son vermişti. İşten atılan işçi de direnişte yerini aldı.

İşçilerin kararlı bekleyişleri sonrası harekete geçen Leroy Merlin yönetimi grev kırıcılığına başladı. Grev kırıcılığı yapan işçileri tespit eden sendika ve işçiler de ellerindeki belgeleri Çalışma Bakanlığı'na başvuruda bulunmak üzere sendikanın genel merkezine gönderdiler.

Ayrıca, grev gözcülerinin çerçeve bölümünde dışardan bir işçinin çalıştırıldığını tespit etmelerinin ardından, grevci işçiler duruma tepki gösterdiler. İşçilerin gösterdiği kararlılık sayesinde yönetim kaçak çalışan işçinin işine son vermek zorunda kaldı.

6. gün

Ankara: Grev coşkularından hiçbir şey kaybetmeyen işçiler, 8 Ekim'de sabah 09.45'te alana geldiler. İşçiler yaptıkları toplantıyla hem nöbet çizelgesi oluşturdular hem de yaşadıkları gelişmeleri değerlendirdiler. İşçiler düzenli olarak her gün değerlendirme toplantısı yapma kararı aldılar.

Bursa'daki işçiler için video hazırlayan işçiler videoda Bursa'da grev kapsamı dışında bırakılmaya çalışılan Derya adlı arkadaşları için "Derya bizimdir! Bizim kalacak!" sloganını atarak destek oldular. Bursa'daki Leroy Merlin işçileri de bu videoya kayıtsız kalmayıp hemen bir video çekip gönderdiler.

7.gün

Bursa: İşçiler grevlerini çeşitli eylemlerle sürdürmeye devam ediyor. İki vardiya şeklinde bekleyişlerini sürdüren işçilerin bir bölümü 09.30-20.00 beklerken diğer bölümü 12.00-22.00 grev alanında yerlerini alıyor. İşçiler mağaza önünde kitap okuma eylemi yaptılar. Sosyal-İş'in örgütlü olduğu Metro Marketten işçiler ziyaret gerçekleştirdi.

Kızıl Bayrak / Bursa-Ankara

Penti'de direniş bitti!

Hem sendikanın direnişe destek vermemesi hem de maddi açıdan yaşanan sıkıntı direnişin sürdürülmesini zora soktu.

Penti Fabrikası'nda çalışan işçiler uzun yıllardır çeşitli sorunlar yaşamakta. TEKSİF'de örgütlü olan fabrikada sendikanın sorunlara yönelik müdahalesi hiçbir biçimde söz konusu değil. Fabrikada işçilerin çoğunun meslek hastalığı var. Rapor alındığı takdirde raporu alan işçi durumu nasıl olursa olsun fabrikaya kendi getirmesi gerekiyor. Ustabası, müdürlerin sürekli mobbing uygulaması var. Özellikle sayı usulü çalışma yöntemiyle işçilerin üzerinde müthiş bir baskı uygulanmakta. Fabrikada çalışan işçiler hem fiziki, hem de psikolojik rahatsızlıklar yaşamaktalar.

TİS sözleşme maddeleri yine bu fabrikalarda uygulanmıyor. Sözleşmenin imzalanmasından sonra şube başkanı sözleşmedeki bazı maddeleri ayaküstü sözlü olarak ifade ederek bilgilendirmekle yetiniyor. Konuya ilişkin ne bir kitapçık, ne de bir metin fabrikaya asılmamış durumda. Hal böyle olunca zaten uygulamalarda eski usulün devam etmesi kaçınılmaz oluyor. Nitekim 40 kg. olan erzak yardımı 25 kg'dan, mesai ücretleri ise aynı tarifeden devam etmekte. Yasa dışı uygulama PENTİ yönetimi ve TEKSİF için doğal sayılmakta.

Sendika merkezinin de içinde bulunduğu bir çalışmayla öncü işçi olan Meral Öztürk işçi arkadaşlarını bu sorunlar çerçevesinde biraraya getirmeye başladı. Bunu yaparken de patron yalakaları tarafından ihbar edildi. Toplantılar yapılırken sendika genel merkezinin bu çalışmalara her türlü destek vereceği ifade edilmiş, ayrıca işten atma saldırısı olursa bu saldırıya karşı direniş başlatılacağı yönünde de konuşulmuştu. Aynı hafta içerisinde Meral Öztürk fabrika yönetimi tarafından işten atıldı, hiçbir şey imza atmayan Meral Öztürk direniş başlatacağını da açıkladı. Ancak direnişi başlatmak üzere sendika şubesine gittiğinde kendisine imza atarak haklarını alması yönünde telkinler yapıldı. Bunun üzerine Meral Öztürk direnişe başlayacağını burada da ifade etti. Şubeyle görüşmenin hemen ardından fabrika yönetimi Meral Öztürk'ü görüşmeye çağırdı. Bu görüşmede fabrika yönetimi Meral Öztürk'ü farklı bir bölümde çalışması yönünde ikna etmeye çalıştı. Meral Öztürk fabrika yönetiminin bu teklifini kabul etmedi. Çünkü çalışması istenen bölüm kilometrelerce uzakta depo olarak kullanılan bir yerdi. Yönetimin amacı öncü işçiyi kendi bulunduğu bölümden uzaklaştırarak fabrikada

başlatılan çalışmayı bitirmek ve gideceği yerde kendisini tecrit ederek yalnızlaştırmaktı.

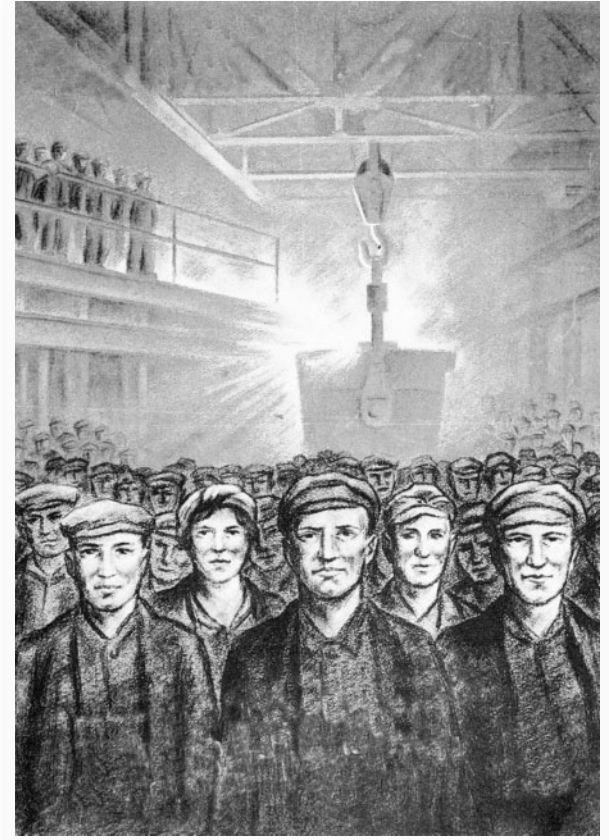
Meral Öztürk fabrika yönetimiyle yaptığı bu görüşmenin ardından kapıda direnişe başladı. BDSP, bu direnişe ilk günden itibaren destek verdi, direniş yerinde yerini aldı. Bu andan itibaren TEKSİF Genel Merkezi'nin direnişçi işçiye destek verip vermeyecekleri bir anda belli olmamaya başladı. Kıbrıs'ta oldukları, daha sonrasında her şeyin belli olacağı yönünde açıklamalar yapıldı. Bunun üzerine direnişi kamuoyuna duyurmak ve direnişe kitle desteği sağlamak yönünde bir planlama yapıldı. Ancak bu yöndeki planlama boşa düşürüldü. İçeride toplantılara katılan işçiler üzerinde de ciddi baskı yapılmaya başlandı. Direnişçiye selam vermek ihtar nedeni sayıldı, kimi işçiler tek tek yönetim odasına alınarak tehdit edildi.

7 Ekim günü de sendika genel merkezinin direnişe destek vermeyeceği ve sadece hukuki sürecin işletileceği bildirildi. Ayrıca içeride çalışan işçilerin direnişe destek vermemesi de direnişi olumsuz etkiledi. Hem sendikanın direnişe destek vermemesi hem de maddi açıdan yaşanan sıkıntı direnişin sürdürülmesini zora soktu. Bunun üzerine direnişçi Meral Öztürk, direnişi bitirmek yönünde bir iradesi olmamasına rağmen bu nedenlerden dolayı direnişi 7 Ekim günü bitirmek zorunda kaldı.

İşçilerin kan ve alınteri üzerinden trilyonlara sahip olan sendika, Kıbrıs'ta 5 yıldızlı otellerde toplantılar yapıyor ancak hakları için direnen bir işçiye sahip çıkmaktan da uzak duruyor. Bu sonuç içeride çalışan işçiler için sorunların daha da büyümesi anlamına geliyor. Uzun yıllardır ilk defa hareketlenen PENTİ işçisinin yalnız bırakılması bundan sonraki süreci olumsuz yönde etkileyecektir. İşçilerin sendikalara karşı güvensizliğini derinleştirecektir.

Sendikayı ticari bir işletme olarak görenler için işçinin mağdur olması, işsiz kalması birşey ifade etmemektedir. Zira sendika bürokratları bu çarkı bu şekilde döndürmektedir. Sınıf devrimcileri ise bu çarkı kırmak ve işçi sınıfının birleşik, militan, fiili, meşru mücadelesini örmek için çalışmalarına devam edeceklerdir.

Trakya'dan sınıf devrimcileri

Geleceğimiz için!

Çerkezköy OSB'de çalışan bir metal işçisiyim. Bizler genç işçiler olarak daha işçiliği öğrenmeden, düzenin sendikası olan Türk Metal-İş ve patron ortaklığında sömürülmeyi, ezilmeyi ve ağır koşullarda ücretli köleliği öğreniyoruz. Daha işçiliğin ne olduğunu algılamadan satılmayı algılıyoruz.

Bizler bu düzende kendimizi ve sağlığımızı metal tozları arasında, insanların bile birbirini görmekte zorlandığı duman ve gazların arasında kaybolan emeklerimizin karşılığını alamıyoruz. Ama birileri oturdukları koltuklarda hiçbir şey üretmeden, çalışmadan, alınteri dökmeden bizlerin sırtından kazandıklarıyla lüks otomobillerle, pahalı giysilerle dolaşıyor. Bize verilen maaş kadar parayı çocuklarının ceplerine harçlık diye koyuyorlar. Biz işçi sınıfı olarak bu sömürü düzeninden birlik, beraberlik ve mücadeleyle çıkabileceğimiz gerçeğini bildiğimiz halde, kafamız yerde dolaşarak, elimizi taşın altına koymayacaksa ezilmeye devam edeceğiz demektir.

İşçi sınıfı olarak bizler bu sömürü düzenini değiştirecek güce sahip olduğumuzu biliyorum. Her sözleşme döneminde sendika tarafından satılmaktan, sözleşme bitip satış gerçekleştirildikten sonra işten çıkarılma korkusundan kurtulmak ve daha sağlıklı ortamlarda, iş güvencesi altında çalışmak için Türk Metal-İş çetesi ve onun kabullenilmez satışlarından kurtulmak için birlik olmalıyız. Komiteler kurmalıyız, fiili-meşru mücadele çizgisini yükseltmeliyiz. Dahası işçi sınıfının bu düzendeki gerçek gücünü sermaye iktidarına, patronlara ve onların köpekleri olan kendilerini "sendikacı" olarak tanıtan bu alçaklara göstermeliyiz. Ben 24 yaşında olan genç bir işçi olarak diyorum ki; geleceğim için, benden sonra da gelecek olan genç işçiler ve onların gelecekleri için birlik olmaya ve kan emicilerden hesap sormaya diyorum.

Çerkezköy OSB'den bir metal işçisi

“Eylemlerimiz devam edecek!”

İki aya yakın bir süredir Punto Deri’de kapı önünde direnen işçilerden Ramazan Aygün ile direniş süreci üzerine konuştuk...

- Punto işçileri sendikaya üye oldukları için işten atıldı ve siz ilk atılan 2 kişiden biri olarak yaklaşık iki aydır direniştesiniz. Sendikaya üye olmaya nasıl karar verdiniz?

- Biz Punto çalışanları, 10 yıldır burada çalışıyoruz. Aramızda daha uzun süredir çalışanlar da var. En az çalışmamız 8-10 yıldır burada. Bu direnişi buraya kadar getirmemize neden olan şey, Punto yöneticilerinin katı tutumudur, tabii patronların isteğiyle. Bu tutum 2005 yılında başladı, şimdiye kadar artarak geldi. Biz 2005 yılında makinacı-ayakçı olarak parça başı çalışıyorduk. O sırada aldığımız ücret ortalama 2000 TL civarıydı. 2005 yılında şirkete Stefan Kesenci adında yeni bir müdür geldi. O maaşları öğrenince, bu paranın çok olduğunu söyleyip maaşımızı 1200 TL indireceklerini ve mesai ücreti olarak devam ettireceklerini söylediler. Böylece eskisinden çok kazanacağımızı iddia ettiler. Buna karşı çıkan bazı arkadaşlar oldu. O gün öncülük eden 14 kişiyi çay paydosundan sonra içeriye almayarak işten çıkardılar. Bu kalanlara bir tehditti.

2009 yılına gelindiğinde bu sefer eski sistem de fazla gelmeye başladı. 180 saat üzerinden yapılan ücretlendirme fazla gerekçesiyle bundan sonra 225 saat üzerinden maaşlarımızı hesaplayacağız dediler. Yani, sadece bu sınırın üzerindeki saatler mesai olacaktı. Bunun yanında da asgari ücretten ödenen sigorta primini kademeli olarak yükselteceklerini, böylece 2 yıl sonra da sigortamızı gerçek ücretlere kadar getireceklerini, o tarihte tüm maaşımızı bankadan alacağımızı söylediler. Ama 2 yılda hiç bir şey yapmadılar. 2011’de sigortalarmız asgari ücretten sadece 50-100 TL kadar fazla yatıyordu. 2012’ye geldiğimizde Kuzu Deri direnişi başladı. Bizde de biriken öfkeyle bir uyanış yaşandı ve biz de sendikaya gittik. Konuştuk, anlattık ve anlaşılıp Deri-İş Sendikası’na üye olduk.

- Sendikaya üye oldunuz. Bir süre çalışma yürüttünüz, sonra ortaya çıkınca da işten atıldınız. Arkadaşlarınızı üye olmaya nasıl ikna ettiniz ?

- 2013 Şubat ayında bizlere zam yaptılar. Zam oranı %2 ile %4 arasındaydı. Biz buna itiraz edince bize seçenek sundular “iş yok, sipariş yok , 50 kişiyi işten mi çıkaralım, böyle devam mı edelim ?” diye. Bu soru karşısında tabii çekinceye düştük. İnsanları elimizle işinden edemezdik. Bunun yanında bazı çalışanlara 500 TL ile 1000 TL arasında zam da yapıldı. Bunu yöneticilere sorduğumuzda bize “her işyerinde, sektörde bazı imtiyazlı kişiler olabilir” dediler. Elimizden bir şey gelmedi tabii.

2013 Nisan ayında panoya bir yazı astılar. Yazıda 2013 ihracat siparişlerinin, yani işlerin çok olduğu ve tüm izinlerin iptal edildiği yazıyordu. 2 ay önce iş yok diye zam vermeyen patron, 2 ay sonra işler çok diye izinlerimizi iptal etti. Bu arada deri sektöründe siparişler en az 6 ay önceden verilir. Yine bizi kandırılmış oldular. Ben on yıldır çalışıyor olmama rağmen sadece bir kere izin kullandım. Gerisi hep düzmece. Çoğu arkadaşımızın durumu böyle. Bu olay sendika çalışmamızda önemli bir fırsat olarak değerlendirdik ve üye sayımızı % 40 in üzerine çıkardık.

- İşten atılma süreci nasıl başladı?

- Çalışma yeterli sayıya ulaşmasına yakın, patron durumu öğrendi. Kim söyledi, ya da nasıl duyuldu bilmiyorum. Ramazan ayının ortasında bizi çağırdılar. Patronun tavrı netti, bize şunları söyledi: “Burayı ben kurdum, ben yönetirim, üçüncü kişileri kabul etmem”. Yanında o sırada biri vardı. Biz de, üçüncü şahıs istemediği halde yanında oturanın kim olduğunu sorduk. Bize danışmanı olduğunu söyledi. Biz de o şahsı tanıdığımızı, kendisinin danışman değil, Türkiye Deri İşverenler Sendikası’nın (TÜDİS) Genel Sekteri Akansel Koç olduğunu, böyle yalancıları dinlediğini ama bizi dinlemediğini söyledik. O an orda bir kırılma oldu, Akansel’i geri çektiler. Hatta Akansel Koç daha sonra bunu birçok yerde anlatıp, kendisine hakaret ettiğimizi söyledi. Aslında hakaret falan etmedik. Olanı söyledik.

Sonra biz en azından maaşlarımızın 1500-1600’lük kısmını bankaya yatıran gerisini elden almaya razıyız dedik. Bunu da garanti altına alan bir taahhüt verin dedik. Patron bunu kabul etmedi. 2 Ağustos’ta insanları bayram adı altında izne çıkarırken benim ve Hülya Alptekin’in iş akdi Akansel’in eliyle feshedildi. Arkasından da iki günde bir parça parça çıkarmalar başladı. Bu kalanlara bir gözdağıydı. O sırada sendikaya üye olan insanları tek tek odaya alıp, noteri de getirerek sendikadan baskıyla istifa ettirmeye çalıştılar. Her gireni “arkadaşların istifa etti, bir sen kaldın” diyerek kandırmaya çalıştılar. 22 kişiyi bu şekilde kandırdılar.

- Ve parça parça işten atılmalar başladı... Kaç kişisiniz şu anda? Atılan tüm sendikalı işçiler direnişte mi?

- Şu anda işten atılan 19 işçiyiz. Bu 19 kişi de direnişte. Fabrikanın ve fabrika çevresindeki tüm mağazaların önünde bekleyişi sürdürüyoruz.

- Punto patronunun sizinle bir görüşme talebi, teklifi ya da tehdidi oldu mu? İçerde ve dışarda baskı var mı?

Önce fabrika önüne kamera koydular, belki ses kaydı da yapıyorlardır. Bir de oturduğumuz alana zift döktüler. Bir kere de üzerimize araba sürdüler. Ama yıldırımadılar.

Patronun bizimle birebir bir görüşmesi olmadı. Ama bir sürü insan patronun elçisi olduğunu söyleyerek görüşmek istediler. Para teklifinde bulundular, direnişi bırakmamız ve mahkemeden vazgeçmemiz için. Hatta sendikaya da teklif etmişler, alacaklarımızın daha da üstünde para vermeyi.

İçeride Abdullah Usta diye bir müdür var. “Patronun size bir haberi var” deyip, toplanmamızı istedi. Toplandık ve aynı müdür gelip bize, “bakın sizin burada durmanız sadece burayı değil tüm bu adayı % 50 oranında etkiledi. Bu işe son verelim, yoksa bu kaybın altında kalırsınız. Kanı kanla yıkamayalım diyor patron, ben onun elçisiyim” dedi. Biz de kanla alakamız olmadığını, amaçlarının buradan gitmemiz olduğunu bildiğimizi ama yasal hakkımız olan sendikalı çalışmayı kazanmadan hiçbir yere gitmeyeceğimizi, yapacağımız tek şeyin sendikalı olarak işimizin başına dönmek olacağını söyledik. Bu

teklif ve tehditler hergün telefonla ya da aracılarla mutlaka geliyor. Artık alıştık.

İlk çıkarılan iki işçi olarak, benim ve Hülya’nın maaş ve tazminatlarımızı asgari ücret üzerinden hesaplayıp bankaya yatırmışlar. Fakat bizden sonra ayrılan arkadaşların hiçbir hakkını yatırmadılar. Direnişe katılmalarını engellemek için.

Ayrıca içeride çalışan sendikalı işçiler üzerinde de çeşitli baskılar sürüyor. Müdürler alıp karşısında hiçbir şey söylemeden oturtup bekletiyor. Yemekhane çalışanına “bu işçilere su bile vermeyeceksin” diye emir veriyor.

Bizim derdimiz onların vereceği para değil, hatta biz zam da istemiyoruz. Tek isteğimiz sendikalı olarak işe geri dönmek ve fabrikaya sendikanın girmesi. Bu firmada çalışıp emekli olmak istiyoruz. En temel hakkımız olan sendika en önemli şartımızdır.

- Tüm atılanlar olarak direnişe katıldığınızı, kazanana kadar devam edeceğinizi söylüyorsunuz. Önümüzdeki dönem neler yapacaksınız? Direnişinize dair bizlere ve işçi sınıfına söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Bundan 3 hafta önce Nişantaşı’nda bir yürüyüş ve Punto mağazası önünde basın açıklaması yaptık. Zeytinburnu’nda ailelerimizle bir yürüyüş ve basın açıklaması yaptık. Eylemlerimiz kazanana kadar devam edecek. Burada Punto çalışanları ve diğer fabrika işçileriyle dayanışma içindeyiz. Ama toplumun her kesiminin desteğine ihtiyacımız var. Birçok yerden ziyarete geldiler. Bu ziyaretler ve dayanışma hali bizi çok memnun ediyor. Biz hepimiz Adem’le Havva’nın çocuklarıyız. İnsan ayrımı yapmıyoruz. Burada Türk, Kürt, Ermeni, Sünni, Alevi her kültürden insan direnişte. Eğer bu farklılıkları gözetseydik şu an burada birlikte direnişte olamazdık. Bu farklılıkları gözetmeden bize destek sunanlar bizi çok mutlu ediyor. Gazeteniz Kızıl Bayrak’a ve BDSP’ye de bize verdikleri destek ve gösterdikleri dayanışma için çok teşekkür ediyoruz.

Punto direnişine Küçükçekmece’den destek

Küçükçekmece Dayanışması, sendikalaştıkları için işten atılan ve buna karşı direnişe geçen Punto Deri işçilerini 7 Ekim’de ziyaret etti.

Direniş alanına yakın mesafede pankart açarak yürüyüş gerçekleştiren dayanışma bileşenlerini işçiler sloganlarla karşıladı. Fabrika önüne gelinmesi ile dayanışma adına direnişi selamlayan kısa bir konuşma yapıldı. Küçükçekmece Dayanışması olarak direnişe gereken desteğin verileceği vurgulandı. İşçilerle direniş üzerine sohbet edildi. Daha sonra işçilerin fabrikanın farklı yerlerinde oluşturdukları nöbet noktaları ziyaret edildi.

Son olarak, direnişe dayanışmanın büyütüleceği vurgulanarak ziyaret sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Ortak olan soruna temelden farklı yaklaşımlar

Demokrasi sorunu, öncelikle, “bu soruna nasıl bir çözüm?” biçiminde çıkar karşımıza. Devrimci çözüm mü, reformcu bir çözüm mü? Sorunun genel devrimci perspektif içinde bir konuluşu mu, yoksa reformist bir bakış açısı ekseninde ele alınışı mı? Gerçek ayrılık noktası buradadır. Sorunu gereğinden fazla önemsemek ya da küçümsememek iddiası, genellikle bu asıl ayırdedici noktayı gölgeler. Herhangi bir reformist partinin bugünün Türkiye’nde, demokrasi sorununun şu veya bu unsuruna, örneğin Kürt sorununa ya da siyasal özgürlük sorununa ya da dinsel gericilik sorununa, bir takım başka sorunlara en az bizim kadar ilgi gösterdiğini, onları en az bizim kadar önemseydiğini prensip olarak kabul edebiliriz. Bunda bir güçlük ya da sakınca yok. Gerçekten onlar da bu sorunlara kimine daha az kimine daha çok olsa da ilgi gösteriyorlar. Hatta denilebilir ki, liberal demokrat siyasal akımlar olarak onların varlık nedeni bir yerde zaten bu sorunlar.

Ama bir, bu sorunları gerçek kapsamlarıyla ele alıyorlar mı? İki, bu sorunların çözümünün önündeki toplumsal-siyasal engelleri doğru tespit ediyorlar mı? Üç, bu engellere karşı mücadeleyi devrimci bir tarzda ortaya koyuyorlar mı? Dört, bu mücadelenin devrimci toplumsal-siyasal dinamiklerini doğru ele alıyorlar mı? Bu sorular daha da uzatılabilir. Elbetteki sorunları görüyorlar, ama bu sorunlara güdükleşmiş, burjuva düzenin kendi sınırları içine sığan çözümler öneriyorlar. Çünkü burjuvazi ile iktidar sorununu eksen alan hesaplaşmaya dayalı bir mücadele platformuna sahip değiller. Böyle bir programa, böyle bir stratejiye, temelde buna uygun bir ideolojik-sınıfsal konuma sahip değiller. Yalnızca burjuvaziye geriletme, onu demokratik hak ve kurumlara razı etme mücadelesi veriyorlar. Onların mücadelesi bu çerçevede mevcut rejimi reforme etme, iyileştirme mücadelesidir.

Onlar saydığımız sorunlara, genel olarak demokrasi sorununa, bu düzenin kendi iç çerçevesi içinde bir çözüm arıyorlar. Oysa biz, genel olarak demokrasi, mücadelesini, özel olarak da onun şu veya bu unsurunu, burjuvazinin sınıf iktidarını devirme stratejisi içinde ele alıyoruz. Bu sorunların çözümünü, burjuva düzeni demokratikleştirme hedefi içinde değil, bizzat bu düzeni tasfiye etme hedefi içinde ele alıyoruz. Ve diyoruz ki, sorunu ancak bu çerçevede, bu stratejik kavrayış içinde ele aldığımız ölçüde, gerçekte bu mücadele içerisinde burjuvaziye geriletme imkanı da buluruz. Yani bir dizi reform ve kazanımı da ancak bu sayede, bu perspektife dayalı bir mücadelenin ürünü olarak elde ederiz.

Bu konuya ilişkin olarak birinci emperyalist savaş dönemi tartışmalarından bir örnek vereceğim. Burada çok bilinen bir tartışma var. Bu tartışma doğru anlaşıldığı ölçüde bence demokrasi meselesinin bütün bu teorik kapsamı da diyalektik bir tarzda kavranır.

Lenin’in “emperyalist ekonomizm” denilen eğilimin temsilcileriyle giriştiği tartışmaları kastediyorum.

Mesele nedir? Mesele şudur: Emperyalist savaş geliyor ve Lenin’in deyimiyle monarşiyi cumhuriyete eşitliyor. Siyasal demokrasiyi yok ediyor. Tam bu noktada temel önemde iki sapma gösteriyor kendisini. Bunlardan birini Kautskiciler, ötekini Lenin’in “emperyalist ekonomistler” olarak tanımladığı bir kısım bolşevikler, artı bir kısım Alman sol kanat temsilcileri, artı bir kısım Hollandalı ve Polonyalı marksist temsil ediyorlar. Anlaşmazlık, demokrasi sorununun ele alınışı üzerinedir. Kautskiciler sorunu, savaşın yok ettiği siyasal hak ve özgürlükleri yeniden elde etme mücadelesi olarak ortaya koyuyorlar. Yani siyasal reformlar sorununu, bir dizi demokratik siyasal istemin yeniden kazanılması sorunu olarak koyuyor. Emperyalist ekonomistler ise, savaşın yarattığı o dehşet verici sonuçlara bakarak, işte buradan da çok somut olarak görüldüğü gibi emperyalizm demokrasiyle bağdaşmaz, kapitalizm demokrasiyle bağdaşmaz, çağdaş kapitalizmde siyasal demokrasi olanaksızdır, bu savaşla da görüldü, diyorlar. Ama öte yandan, sosyalizmde de zaten gereksizdir diye de ekliyorlar. Zira, diyorlar, sosyalizmin kendisi siyasal gericiliğin ve ulusal baskının temelden tasfiyesi anlamına gelir, bu sorunların maddi-toplumsal zemininin tümünden ortadan kaldırılması anlamına gelir. Böyle olunca kapitalizmde imkansız olan sosyalizmde de gereksiz hale gelir. Sonuç? Sonuç, doğal olarak demokratik siyasal sorunların, tartışma somutunda ulusal sorunun, ulusların kendi kaderini tayin hakkının öneminin gözden kaçırılması olmaktadır. Bu durumda siyasal demokrasi mücadelesi diye sorun da kalmaz haliyle. Bu tarihsel olarak geride kalmış bir sorundur, biz sosyalizme bakarız, diyorlar emperyalist ekonomistler. Onlara göre, kapitalizm koşullarında demokratik sloganlar öne sürmek, bir aldanış ya da hayaldir, sosyalist devrimin saptırılması ya da ertelenmesidir vb.

Görünürde pek solcu bir tutum. Gerçekte ise tümüyle teslimiyetçi ve dolayısıyla sağcı. Neden? Çünkü demokratik siyasal haklar uğruna mücadele verilmedikçe, mevcut tüm demokratik özelemler ve kurumlar burjuvaziye karşı genel sınıfsal mücadele içerisinde değerlendirilmedikçe, sonuçta burjuvaziye devirmek başarısı da gösterilemez, sosyalist devrim mücadelesi de zafere ulaştırılmaz. Böylece sosyalist devrimin ertelenmemesi kaygısıyla yola çıkanlar, gerçekte onu tümünden imkansız kılan bir çizgiye kaymış oluyorlar.

Lenin’in bir kısmı kendi yoldaşı olan emperyalist ekonomistlere hatırlattığı şey kısaca şudur. Diyor ki, Kautskiciler demokratik siyasal talepleri formüle etmekle yanlış yapmıyorlar. Yanlış burada değil, yanlış yanlış yerde arıyorsunuz. Yanlış yanlış yerde aradığınız için de aslında bu yolla sonuçta reformizmi,

oportünizmi güçlendirmiş oluyorsunuz. Yanlış olan Kautskicilerin bu demokratik siyasal reformları tek tek formüle etmesi değil, bunu geriye doğru, kurulu düzen çerçevesine göre, barışçıl kapitalizme göre yapmasıdır. Ancak devrimci bir tutumla öne sürülebilecek bu tür istekleri, reformcu bir tutumla ortaya atmasıdır. Oysa yapılması gereken, aynı istemleri geleceğe doğru, toplumsal devrim hedefine göre tanımlamaktır, bu çerçevede ele almak, bu temelde ortaya koymaktır. Yani bütün demokratik özelemleri ve kurumları proletaryanın burjuvaziye devirme, iktidarı ele geçirme mücadelesi içerisinde değerlendirebilmektir. Lenin’in bizim basınımızda birçok vesileyle aktarılan sözleriyle: *“Demokrasi sorununun marksist çözümü, proletaryanın, burjuvazinin devrilmesini ve kendi zaferini hazırlamak üzere, bütün demokratik kurumları ve bütün özelemleri, kendi sınıf savaşımında seferber etmesidir.”*

Bu, demokrasi sorununda marksist bir devrimciyi her türden reformcudan ayıran temel ayırım çizgisidir. Dolayısıyla, kapitalizm koşullarında demokrasi sorununun bu marksist ele alınışını ve kavranışını başından itibaren temsil eden, buna daha ilk belgelerinde, *Platform Taslağında* yer veren bir hareketi, EKİM’i, demokrasi mücadelesinin önemini gözden kaçırmakla itham edenler, ya demagojiye kaçıyorlar ya da konuya ilişkin kavrayışsızlıklarını göstermiş oluyorlar. Konunun en canalıcı yönüne, en temel noktasına ilişkin bilgisizliklerini sergilemiş oluyorlar.

Bizim geleneksel halkçı hareket ile gerçek tartışma ve çatışma noktamız, hiçbir biçimde demokrasi mücadelesini önemsememek ya da küçümsemek değildir. Sorun demokrasi mücadelesinin önemi ise, bu önemi bu ülkede en iyi anlayan ve anlatabilecek olan hareketin biz olduğundan kimse kuşku duymamalıdır. Öteki akımların bu soruna ilişkin görüşleri gerçek ve sistematik bir kavrayıştan çok, donmuş, tortulaşmış bir önyargılar yığınınından ibarettir. Demokrasinin bir önyargıya dönüşmesi ise, sözkonusu akımları burjuva demokratik bir konumun ve ufkun esiri yapar ve nitekim yapıyor da. Bu durumda siyasal demokrasi kendi içinde amaçlaştırılır. Siyasal demokrasiyi kendi içinde amaçlaştırmak ise burjuva toplumunun kendi içinde demokratikleştirilmesi çizgisine, yani gerçekte liberalizme götürür.

Yinelemek gerekir ki, meselenin canalıcı noktası hiç de demokrasi mücadelesinin önemi değil, nasıl ele alınacağıdır. Nasıl ele alınacağı sorunu da, nasıl bir toplumda, hangi temel sınıf ilişkileri içerisinde yaşandığı sorunuyla sıkı sıkıya bağlantılıdır. Bakıyoruz ülkede siyasal gericilik var; bakıyoruz ülkede çözümlenmemiş temel demokratik siyasal sorunlar var; ama bakıyoruz, ülkede kapitalizmin toplumsal egemenliği ve bu temel üzerinde burjuvazinin sınıf

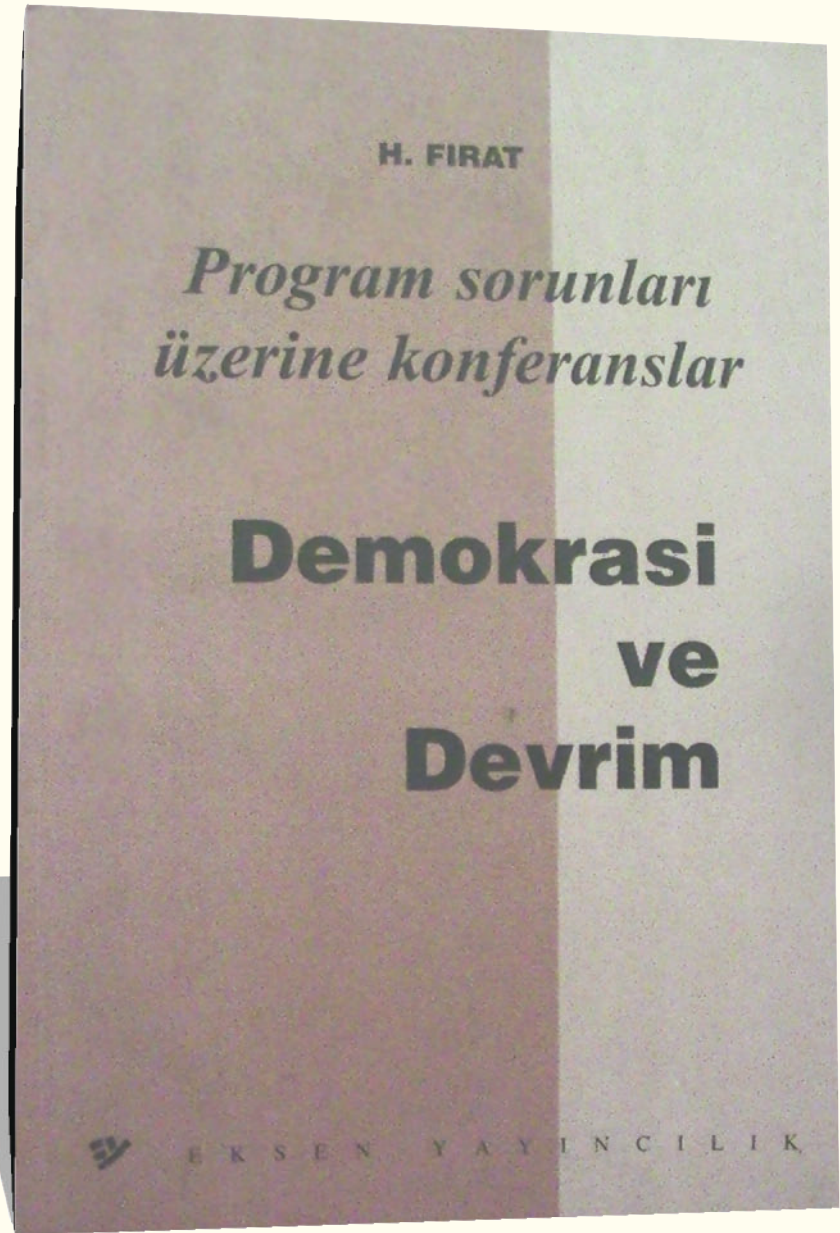

Simlar

egemenliği var. Egemen bir burjuva sınıf var. Ve bütün bu gericiliğin dayanağı, kaynağı, engeli tam da bu sınıfın kendisidir. Mesele devrimcilikse, devrim yapmaksa, bu sınıfı devirmeden bu hakları elde etmek mümkün değildir. Bu, birinci nokta.

Ama bir başka kritik yanı daha var konunun. Şimdi devrim, devrim diyoruz. Gerçek bir devrim, kelimenin bilimsel ve en tam anlamıyla bir devrim, temel sınıf ilişkilerinde köklü bir dönüşüm anlamına gelir. Ama öyle durumlar olur ki, bir toplumda temel sınıf ilişkileri değişmeden de, radikal siyasal rejim değişiklikleri anlamında, bir dizi devrimci dönüşüm, bu anlamda devrimler olabilir. 1978'de İran'da bir devrim oldu mesela. 1974'de Portekiz'de bir devrim oldu. Bunlar siyasal devrimlerdir, bunları küçümsememek lazım. Ama yalnızca kurulu toplumsal düzenin kendi çerçevesi içine sığabilen siyasal sonuçlar yaratan devrimler bunlar. Kelimenin bu anlamıyla, bu sınırlar içinde birer devrim bunlar.

Ve gene aynı tartışmada Lenin'in dile getirdiği çok kritik bir düşünceyi hatırlatmak istiyorum. Onun tartışma boyunca anlatmaya çalıştığı temel noktalardan biri şudur: Siyasal demokrasi, diyor, bütün kapsamıyla kapitalist düzen içine sığar, teorik olarak sığar. Pratik olarak sığar mı? Pratik olarak sığmaz ya da çok zor, çok özel koşullarda sığar. Ama hemen ardından şunu da ekliyor: Kapitalizm koşullarında, şu veya bu temel demokratik istemi, az çok elle tutulur biçimde kazanabilmek bile, ancak bir dizi devrimle, ya da devrimci değişimle olanaklıdır.* Elbetteki en dar anlamıyla siyasal devrimi kastediyor. İşte Portekiz örneği. Tamam Salazar diktatörlüğü devrildi, bir dizi demokratik siyasal hak ve kurum kazanıldı, bu arada sömürgecilik de tasfiye edildi. (Edilmedi de artık adı konu meselenin, yoksa sömürge halkları kendi özgürlüklerini kendileri ele geçirmişlerdi). Böylesine bir devrimci dönüşüm oldu. Bu kelimenin en dar anlamıyla, en sınırlı anlamıyla bir devrim. Bu sınırlı kapsamı nedeniyle bu tür siyasal olayları bir "devrimci hareket" olarak tanımlamak belki de daha doğru olur. Çünkü kelimenin bilimsel ve tam anlamıyla devrim; mevcut siyasal sınıf iktidarının devrilmesidir, yoksa siyasal biçiminin değiştirilmesi değil. İktidarın biçimi değişir, ama egemen sınıf egemenliğini korur. Portekiz'de Salazar'ın faşist diktatörlüğü egemenken de aynı sınıf ya da sınıflar egemendi, bugün de. Aynı şey Franko İspanya'sı ile bugünkü İspanya için de geçerli. Daha başka bir örnek çağdaş Alman tarihinden verilebilir. Hitler varken de Alman tekelleri egemendi, bugünkü rejim varken de onlar egemen. Varsanız baksanız hepsi de aynı tekeli gruplar ayrıca. Yani mülkiyetin aynı sınıfın farklı grupları arasında bir el değiştirmesi bile sözkonusu değil. Siyasal iktidarın biçimi değişmiş, sınıf yapısı ve özü olduğu gibi ayakta kalmış.

Siyasal demokrasi ve devrim stratejisi

Burada, bu noktanın önemini kavramak bizi çok kritik bir başka tartışmaya götürüyor. Ona burada girmeyeceğim. Komintern'in 1930'lardaki faşizme karşı izlediği çizgiyi kastediyorum. Ben sorunu kendi taktik sınırları içerisinde ifade etmiyorum, bunu kastetmiyorum. Neticede faşizmi geriletme ve püskürtme o günün en acil ve canalıcı sorundu. Dolayısıyla buna uygun taktikler izlemek, faşizme karşı tüm güçleri birleştirmek gerekirdi, gerekliydi. Ama bu hangi stratejik hedefler içinde ele alındı, hangi stratejik hedefe bağlandı, ya da gerçekten stratejik hedef gözönünde bulunduruldu mu? Ortada ciddiyetle gözetilen bir devrim stratejisi gerçekten var mıydı? Yoksa taktiğin kendisi artık bir strateji haline mi gelmiş, onun yerini mi almıştı? Tartışmanın asıl kritik yönü, gerçekte özü, tam da burada yatıyor. Ve bu konu, uluslararası komünist hareketin tarihsel deneyimlerini toparlamanın bir başka temel alanı olarak duruyor önümüzde hala. Çünkü bunun yarattığı ve sonraki döneme miras olarak bıraktığı koca bir çarpık ideolojik tarihsel miras var. Ülkemizde faşizm var diyor bugün birileri ve bundan kendi geri devrim anlayışlarına dayanaklar çıkarmaya çalışıyorlar. Faşizmin olduğu yerde önce siyasal özgürlük kazanılır, sonra burjuvazi devrilir diyorlar. Siyasal özgürlüğü kazanmadan burjuvaziyi nasıl devireceğiz diye soruyorlar ve bundan demokratik devrim önyargısını sürdürmeye dayanaklar çıkarıyorlar. Yani bunu devrim stratejisinin temel dayanağı, asıl eksenine haline getiriyorlar. "Özü toprak devrimi" olan geleneksel demokratik devrim çizgisini

bugün artık sürdüremedikleri için, kendilerine bu yeni stratejik dayanağı buluyorlar. Oysa Komintern, hiç değilse söylem planında, sorunun somut formülasyonunu taktik bir çerçeve sınırları içinde yapıyordu. Sermayenin o dönem emeğin kazanmalarına karşı bir genel saldırısı vardı. Siyasal özgürlükleri yoketmek ve emeği daha ağır koşullarda köleleştirmek için bir faşist saldırısı vardı. O gün için mesele, bu saldırıyı göğüslemek ve püskürtmekti. Saldırımı göğüslerken de orta katmanların demokratik muhalefetinden yararlanmaktı. Mesele görünürde böyle konuyordu. Yineliyorum, sorun o zaman hiç değilse görünürde taktik çerçevede ortaya konuluyordu. Elbette bunun gerçekte hangi pratik sonuca vardığını, pratikte nasıl bir stratejik çerçeveye dönüştüğünü de biliyoruz. Öylesine ki, savaş sonrası dönemde, komünist partileri hükümetlerde görev alarak savaşın çöküşün eşliğine getirdiği kapitalist toplumun reorganizasyonuna bizzat katıldılar. Böylece de devrimci perspektiflerini tümünden yitirdiler. Ve şimdilerde, bu olumsuz mirastan beslenen birileri, ülkede faşizm var gerekçesiyle, devrim stratejisini bu siyasal gerçeklik üzerine kurmaya, buradan giderek haklı göstermeye çalışıyorlar.

Siyasal strateji, yani devrim stratejisi, taşıdığı önem ne olursa olsun yalnızca bir siyasal gerçeklik üzerine kurulmaz. İktisadi-toplumsal-siyasal gerçekliğin tamamı üzerine kurulur. Mevcut sınıf egemenliği, mevcut sınıf iktidarı tanımlanır, bunun karşısındaki nesnel sınıfsal alternatif tanımlanır. Yani iktidar hangi sınıfın elindedir ve hangi sınıfın eline geçecektir? Her devrimin temel sorunu budur, iktidar meselesidir, bu anlamda iktidar meselesidir. Faşizmin demokrasiyle,

demokrasinin faşizmle yer değiştirmesi, kendi başına ele alındığında, iktidarın sınıfsal bir el değiştirmesi değildir. Bu, aynı toplumsal temeller üzerinde, aynı sınıf ilişkileri çerçevesinde, bir siyasal rejim değişikliğidir, bundan ibarettir.

Sınıfsal iktidarın el değiştirmesi anlamında bir devrim stratejisi sözkonusu olduğunda ise, bir ülkede faşizmin varlığı, bu ülkede siyasal özgürlük mücadelesinin önemini, kapsamını ve derinliğini gösterir. Stratejik açıdan bundan öte bir anlam taşımaz. Yani kendi başına bir devrim stratejisinin dayanağı olmaz. Sadece demokrasi mücadelesinin ne kadar derin bir kapsama sahip olduğunu gösterir. Hitler'in egemen olduğu dönemde Almanya'da faşizm vardı diye, devrim stratejisi, faşizmi yıkarak yerine burjuva demokrasisini geçirme stratejisi olabilir miydi? Bunun olabilmesi demek, stratejik çizgide devrim perspektifinin yitirilmesi, burjuva-demokratik reform çizgisine kayılması demektir. Zaten iş buna götürüldüğü içindir ki dünya komünist hareketi devrimci perspektiflerini kaybetti. Bunun dünya komünist hareketini ne hale soktuğunu ise biliyoruz. 1945 yılının ardından, savaşın ardından, savaşın esas yükünü emekçiler çektiği, esas onurunu da komünistler taşıdığı halde, bütün o birikim burjuva düzeninin yeniden ihyasına hasredildi. Oysa savaş döneminde burjuvazi tüm ulusal ve demokratik değerlere ve çıkarlara ihanet etmişti. Burjuva toplum düzeni siyasal ve moral açıdan çökmüştü. Fransa bunun en iyi örneği idi. Ama savaş sonrasında aynı Fransa'da burjuvazi geçip iktidarı yeniden üstlendi. İktidar dizginlerini yeniden ele aldı.

Faşizm karşı siyasal özgürlük! Tamam faşizmi yıkacaksınız, siyasal özgürlüğü de ele geçireceksiniz. Faşizmi yıkmaktan ne anlıyorsunuz? Siyasal özgürlüğün kazanılması sizce nedir? Siz faşizmi mi yıkacaksınız, yoksa burjuvazinin faşist biçim içerisindeki siyasal sınıf iktidarını mı? Faşizmi burjuvazinin toplumsal sınıf egemenliğinden bir dış siyasal kabuk olarak sıyrıp almakla mı yetineceksiniz, yoksa bu toplumsal egemenliğin somutlandığı siyasal sınıf iktidarını, temel kurumlarıyla devlet iktidarını mı yıkacaksınız? Zira bu kabuk içinde burjuvazinin sınıf egemenliği var. Bu egemenlik faşist biçimle de bağdaşiyor, şu veya bu türden gerici biçimlerle de bağdaşiyor, burjuva demokratik biçimlerle de bağdaşiyor. Alman tekelleri faşizmle de yönettiler kendi toplumlarını, burjuva demokrasisiyle de yönetiyorlar. Daha ara biçimlerle de yönetebilirler. Siz dış kabuğu mu sıyrıp atacaksınız, yoksa devlet iktidarının gerçek sınıf özünü mi ulaşacaksınız? Soru ve sorun bu kadar basit.

Gelgelelim faşizme karşı siyasal özgürlük ya da aynı şey demek olan siyasal demokrasi, geleneksel hareketin yeni dönemde ön plana çıkardığı temel stratejik formülasyondur. Artık geri iktisadi tahliller, bunlara dayalı açıklamalar sürdürülemediği için, artık toprak devrimine dayalı bir demokratik devrim denemediği için, devrim stratejisi siyasal demokrasinin yokluğu üzerinden gerekçelendirilmeye çalışılıyor. Ama bu arada şunu da gözden kaçırmamak gerekir. Asıl sorun, geçmişten devralınan, aşılamayan, aşılmadığı gibi gelinen yerde bir önyargı düzeyinde katılaştırılan burjuva demokratik ufuktur. Bu toplumda siyasal özgürlüğün yokluğu olgusu, geleneksel akımların ideolojik ve sınıfsal gerçeklikleriyle de birleşince, ortaya sözünü ettiğim katılaştırma çıkıyor. Gerekçelendirilmesi değişse de hedefin kendisi değişmiyor, aynı ufuk aşılamiyor.

Bu toplum, Türkiye toplumu, siyasal özgürlüğü hiçbir zaman yaşamamış. Ulusal kurtuluş mücadelesi

tarihine baktığımız zaman, gördüğümüz bu açıdan çok güdük kalan bir mücadeledir. Türk Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın bilindiği gibi çok sınırlı bir anti-emperyalist yönü var. Demokratik yönü zaten daha başlangıçta bastırılmış. Demokrasinin gerçek dinamikleri ancak köylülük ve işçi sınıfı olabilir. Kemalizm bu dinamikleri bastırdı. Ve kemalist burjuvazi bu sınıfları kendi tam denetimine aldı. Kurtuluş savaşı içerisinde mevcut ya da muhtemel her türlü alt sınıflar inisiyatifini boğdu. Bir toprak devrimi ihtimalini her yolla boşa çıkardı. Dolayısıyla siyasal özgürlük mücadelesinin gerçek sosyal dinamikleri felce uğratıldı.

Peki sonuçta ne oldu? Kemalist burjuvazi tam denetimini kurduktan sonra, bazı burjuva demokratik siyasal reformları, üstyapı reformları dediğimiz sınırları içerisinde gerçekleştirdi. Ne yaptı? İşte dine bazı darbeler vurdu. Vurdu, bunu kabul etmek gerekiyor. Laiklik ne kadar güdük kalsa da, din yeni biçimler içinde devlet denetimine alınsa da, Mustafa Kemal'in attığı adım önemlidir, küçümsememek gerekiyor. Son dönemin Kürt hareketinin basıncı altında, onun tekyanlı bakışının etkisinde kalarak ya da tarihe karşı bir nihilizm göstererek, bu tür adımların kendi sınırları içinde anlamını ve önemini görmezlikten gelmek yanlıştır. Bunu görmezlikten gelerseniz teokratik bir feodal monarşiden modern temellere oturmaya başlayan bir burjuva cumhuriyete geçişi anlayamaz, izah edemezsiniz. Burjuvazinin bugünkü çıplak sınıf egemenliğinin tarihsel köklerini bulup gösteremezsiniz. Ortada bir Hilafet vardır ve M. Kemal Hilafete kılıcı sallayıp bu Ortaçağ kurumunu atmıştır bir tarafa. Yerine tutup bir devlet kurumu olarak Diyaneti kurmuştur. Yani dini devletle o noktada tam ayırmamıştır. Kabul, bu anlamda gerçek laiklik yoktur Türkiye'de. Bu bir yalan. Ama Hilafetin kaldırılması buna rağmen küçümsenecek bir olay değil. Bir siyasal yönetim biçimi olarak padişahlığın ilgası küçümsenecek bir olay değil. Tekke ve zaviyeler'in kaldırılması, yasaklanması vb. birer siyasal-kültürel reform olarak bunlar kendi içinde küçümsenebilir şeyler değil.

Ama diyeceksiniz ki, bunların maddi-toplumsal temeli olduğu gibi kalmıştı; feodal ilişkiler, serflik ya da yarı-serflik ilişkileri değişmeden kalmıştı. Onlar kalınca da, bu reformlar, üstten geldiği ölçüde, güdük ve sınırlı olmuştur. Kuşkusuz. Ama genellikle böyle olur. 20. yüzyılda özellikle bu böyle oluyor. Yani emperyalizm çağında, yani genel siyasi gericilik çağında,

burjuvazinin tüm devrimci barutunu tükettiği bir çağda bu böyle oluyor. Kaldı ki, ben zaten asıl olarak Kurtuluş Savaşı'nın yarattığı anlamlı bir demokratik siyasal birikimin olmadığını vurgulamaya çalışıyorum. Jön-Türk hareketini ve 1908 Meşrutiyetini saymazsanız (bunu elbetteki bu ön birikimi ve adımları küçümsemek için söylemiyorum), başı-sonu buydu burjuvazinin yaptıklarının. Yani 1919-1923 arasında ve bunu izleyen sonraki birkaç yıl içinde yapılanları.

Ondan sonrasına bakıyoruz, emekçi hareketinde uzun on-yıllar boyunca bir durgunluk var. Burjuvazi tüm demokratik barutunu tüketmiş olmanın ötesinde gitgide koyulaşan bir gericiliğin kaynağı ve baş temsilcisi haline gelmiş. Emekçi sınıflar ise etkin toplumsal dinamikler olarak henüz tarih sahnesine çıkamıyorlar. '30'larda ciddi bir şey yok, '40'larda ciddi bir şey yok, hatta '50'lerde ciddi bir şey yok. Ve nihayet '60'lara, Türkiye'nin sosyal mücadeleler tarihinde gerçek bir dönüm noktası olan yıllara geliyoruz. Bu yıllarda, kuşkusuz hızlanan kapitalist gelişme, bu gelişmenin modern sınıfları belirginleştirmesi, modern sınıf ilişkilerinin açığa çıkması ve bu temeldeki çelişkilerin keskinleşmesiyle birlikte, Türkiye'de tarih sahnesine ezilen sınıfların nihayet etkin biçimde çıktığını görüyoruz. İşçi sınıfının çıktığını görüyoruz, yoksul köylülüğü görüyoruz, kent yoksullarını görüyoruz, ilerici gençliği görüyoruz, nihayet ilerici aydınları görüyoruz bütün bunlarla birlikte. Kurtuluş Savaşı'nın onuru burjuvaziye verilecek o sınırlı reformlarını bir yana koyun, Türkiye'deki bütün demokratik birikim ve kazanım, bu '60'lı ve '70'li yıllarda sağlanan neyse gerçekte odur. '80'li yıllar ise zaten bir gericilik dönemi, bir bastırma dönemi oldu.

Demokrasi sorununa ilişkin marksist bir teorik bakıştan yoksun olan, kapitalizm ile demokrasi sorunu ve mücadelesi arasındaki ilişkiyi bir türlü doğru anlayamayan kimi darkafa-lı siyasal akımlar tarafından '60'lı ve '70'li yıllardaki bu mücadeleler, demokratik devrim stratejisinin doğruluğuna kanıt olarak gösteriliyor. Oysa bu mücadele, tam tersine, tam da kapitalist ilişkilerin büyük sıçramalar yapması zemini üzerinde gündeme gelmiştir. Dikkat edin, alt sınıfların yığınsal demokratik çıkışları '30'larda, '40'larda değil, hatta '50'lerde bile değil, '50'lerdeki hızlı kapitalist gelişmenin temeli üzerinde, bu gelişmenin güçlendirdiği modern sınıf ilişkileri temeli üzerinde ancak '60'larda ve '70'lerde geliyor. Neden? Çünkü kapitalizmin gelişmesi ve yerleşmesi ile yığınların demokratik istek ve özlemlerinin büyümesi arasında

organik bir ilişki var. Kapitalizm geliştikçe yığınlardaki demokratik özlemleri uyarır, demokratik istemleri güçlendirir.* Bakıyoruz, gerçekleşen şey tam da budur. Kapitalist gelişme sıçramasını yapıyor, bu zemin üzerinde yığınların demokratik özlemleri kabarıyor. Ve yığınlar bunlar uğruna sayısız mücadelelere giriyorlar. Bu mücadeleler içerisinde bu toplumun yarattığı demokratik birikimler, değerler, kurumlar ne ise, bu ülkenin gerçek demokrasi birikimi de gerçekte odur.

D. Perinçek gerçi bize “yüz yıllık bir demokrasi birikimi” çıkarıyor. Jön Türkler’den alıyor, İttihat ve Terakki’ye, oradan kemalistlere bağlıyor. Ve elbette ‘60’lardan itibaren de artık emekçiler inisiyatifini ele aldı, diyor. Genel planda alındığında “yüzyıllık birikim” iddiasına karşı çıkılamaz, bunun elbetteki bir anlamı var. Ama yüz yılın ilk 70 yılına baktığımız zaman gördüğümüz şey, 1908 hareketi ile ‘20’li yıllarda kemalist devrim kapsamına giren neyse ondan ibaret. Ama kemalist hareket derin bir siyasal gericiliği de daha baştan kendi içinde taşımıştır. Toprak devrimi ihtimalini engellemiştir, emekçi sınıflara hiçbir demokratik siyasal hak, basit bir sendika hakkı bile tanımamıştır. Tam tersine, önceki mücadeleler içinde ve Kurtuluş Savaşı döneminde fiilen kazanılan çok sınırlı hakları da, çok geçmeden terör ve zorbalıkla gaspetmiştir. Artı Kürt ulusunun varlığını bile inkar edebilecek bir aşırı gerici şovenist çizgide ırkçılığı kurumsallaştırmıştır. Bunu ideoloji, kültür, eğitim ve siyasal yapı gibi tüm alanlara yaymıştır.

Öteki yüzü de işte budur bu yüz yıllık birikimin. Düşünün ki Perinçek’in bu “yüz yıllık birikim” değerlendirmesinde kemalist devrim çok özel bir yer tutar. Ama bugünkü demokratik siyasal sorunlara bakıyoruz, bir parça laiklik onurunu bıraksanız bile kemalistlere, öteki bütün sorunlarda bizzat onlar gericiliğe sağlam bir zemin, kurumsallaşmış bir zemin kazandırmışlardır. İşçi sınıfının en ilkel demokratik haklarına bile katlanmamışlardır. İlerici hareketi her vesileyle ezmişler, en azgın bir komünizm düşmanlığını bir siyasal kültür haline getirmişlerdir. Şovenizmde işi Kürt ulusunun varlığını tümünden inkar etme noktasına vardırımlar. Bugün Kürt sorunu bu ülkede siyasal özgürlük sorununun en kilit halkası haline gelmiştir. Bu tam da bu şoven ve inkarcı tarihsel mirasla bağlantılıdır. Burjuvazi bugün faşizmi, siyasal gericiliği topluma egemen kılarken bu inkar kültüründen yararlanıyor. Eğer bu inkar kültürü toplumun gözeneklerine bu kadar derinlemesine sinmemiş olsaydı, resmi şovenizm bugün Kürt halkının uyanışı karşısında bu kadar tepkili olmazdı. Türk emekçileri bu gelişme karşısında bu kadar önyargılı davranmazdı. O inkar kültürünün yarattığı derin önyargılardır bunlar.

Bu ülkede gerçekten siyasal özgürlük mücadelesi tarihsel olarak çok zayıf kalmıştır. Toplumun demokratik birikimi çok zayıftır. Demokratik ilişkileri çok zayıftır. Demokratik kurumları çok zayıftır. Ve bize, bu verilerden hareketle yöneltilen, yöneltilecek olan soru şudur: Peki bu zayıflıklar ortamında, işçi sınıfı, emekçi katmanlar burjuvaziye nasıl devirecekler? Demokrasiyi bile henüz kazanamamış olanlar, toplumsal devrimi nasıl başaracaklar? Bu soru, toplumsal devrim sürecini, bu süreç içinde demokrasi uğruna mücadele ile sermayeyi devirme mücadelesi arasındaki organik ilişkiyi anlayamamanın bir ifadesidir.

İşçi sınıfı ve emekçi katmanlar, tam da demokratik-siya-sal sorunlar temeli üzerinde başarılı bir mücadele içerisine girip, bu mücadele içerisinde bir siyasal eğitimden ve bilinçlenmeden geçmedikçe, zaten herhangi bir devrim yapamazlar. Yani sınıf iktidarı değişimi anlamında herhangi bir devrim yapamazlar.

Siz isterseniz adını demokratik devrim koyun; neticede devrim yapmak için mevcut egemen sınıfı devirmeniz lazım. Kaldı ki aslında siz de pratik olarak aynı sınıf iktidarına işaret ediyorsunuz. Adını istediğiniz kadar işbirlikçi burjuvazi ya da komprador burjuvazi koyun; neticede devirmek için saptadığınız hedef, gerçek varlığıyla, Türkiye’de teknelci sermaye iktidarından başka bir şey değildir. Böyle olunca da, bize yöneltilen soruyu geri çevirip sahiplerine yöneltmek mümkündür. Eğer demokrasi mücadelesini düzen içi bir mücadele değil de devrim mücadelesi olarak ele alıyorsanız, bu durumda, “bütün bu zayıflıklar” ortamında, mevcut egemen sınıf iktidarı sizce nasıl yıkılabilecektir?

Dolayısıyla mesele basitçe şudur: Siyasal özgürlük mücadelesini önemsemeyen ve bu mücadelede mevziler kazanmadan elbette devrim mücadelesinde hiçbir ciddi gelişme umamamız. Ama eğer biz siyasal özgürlük mücadelesini az-çok ciddi bir başarıyla yürütürsek, bu başarının bizzat kendisi zaten egemen burjuva sınıf iktidarının devrilmesi süreciyle örtüşecektir, onunla aynı anlama gelecektir. Zira bu toplumda siyasal gericiliğin kaynağı burjuvazidir ve siyasal özgürlük mücadelesinin gerçek zaferi burjuvazinin devrilmesi anlamına gelecektir. Tarih meseleyi bizim karşımıza işte böyle çıkarmış, burjuvaziye devirme mücadelesi olarak çıkarmış.

Deniliyor ki (ben bunu örneğin *TDKP Raporajı’nda* gördüm); altyapıda her ne kadar feodalizm tümünden gerilemiş, tasfiye olmuş olsa bile (eski görüşlerine kılıf giydirirken, eski programlarını revizyondan geçirirken söylüyorlar bunları), ‘80’li yıllara baktığımızda dinsel gericiliğin güçlendiğini, bir takım başka biçimler içerisinde toplumun Ortaçağ ideolojisine döndüğünü, bunların kuvvetlendiğini görmekteyiz... Güzel, gördünüz de, bunları güçlendirenin bizzat burjuvazinin kendisi olduğunu niye görmüyorsunuz peki? Burjuvazi bütün bunlardan yarar umuyor. Emperyalizmin ideologları Türk burjuvazisinin karşısına “ılımlı İslam”ı bir proje olarak çıkarıyorlar. Bugün tekkelerin, zaviyelerin serbest bırakılmasını, “sivil toplum kurumu” kabul edilmesini TÜSİAD’ın dünkü başkanı Cem Boyner istiyor. TÜSİAD kökenli ve ABD destekli Yeni Demokrasi Hareketi’nin temel taleplerinden biri de işte buydu. Yani gericiliğin bugünkü bayraktarlığını burjuvazi yapıyor. Şu MÜSİAD üyesi dediklerinizin hepsi birer modern burjuva gerçekte. “Asya’nın kaplanları” deniliyor bunlara. Yani Ortaçağ biçimlerinden yararlanarak, geri ideolojiden, geri değerlerden yararlanarak, emek sömürsünü, artı-

değer sömürsünü daha kolay bir biçimde sürdürmeye çalışıyorlar bunlar. Bunların dinsel gericiliğe verdikleri desteğin, Ortaçağ artığı bir kültüre gösterdikleri ilginin gerisinde bu “modern” burjuva hesap var.

Toplumun ideolojisi gitgide daha çok Ortaçağ tonlarına kaçıyor! İyi de, bu, bizzat burjuvazinin ideolojisinin aldığı bir biçim olarak çıkıyor karşımıza. Kaldı ki bu Türkiye’ye ya da nispeten geri İslam ülkelerine özgü bir şey de değil. Bugün yeryüzünde dinsel ideolojinin en gerici biçimlerde kullanıldığı ülkelerin başında bizzat kapitalizmin kalesi ABD geliyor. Yani ne yaparsanız yapın, gelip aynı noktaya dayanıyorsunuz. Altyapıda kapitalist ilişkiler pekişirken, üstyapıda Ortaçağ artığı bir ideoloji ve kültür güç kazanıyorsa, bu bizzat 12 Eylül gibi sermayenin bir faşist bastırma hareketinin özel itkiyle ve onun düzlediği zeminde oluyorsa, bu bütün yolların burjuvazinin sınıf egemenliğine çıktığını, gidip orada düğümlendiğini göstermekten başka neyi kanıtlar ki? Siyasal gericiliğin temel kaynağı odur ve tersinden siyasal özgürlüğün baş engeli odur. Siyasal özgürlüğü kazanmak mı istiyorsunuz, o halde bu sınıfı yıkmak zorundasınız. Bizde siyasal özgürlük sorunu, kendi başına bir sorun olmaktan çıkmış, sermayenin sınıf iktidarını devirme genel sorununa, yani bir sosyalist devrime bağlanmıştır. Hepsini bu.

Ama sorunu mesela ÖDP tarzında formüle ederseniz, bunun liberal anlamda belli bir iç mantıksal tutarlılığı olur. Önce burjuva toplumu kendi içinde tam olarak demokratikleştirelim; yani bir burjuva sınıf iktidarını devirmek yerine, toplumun özellikle orta sınıflarına da dayanmasını bilerek, burjuvaziye de uzlaşma kanalları arayarak, bu toplumda demokratik ilişkileri, demokratik değerleri, demokratik kurumları önce bir geliştirelim. Toplum bunları biraz alsın, edinsin, hazmetsin; bu arada işçi sınıfı da bu tam demokratikleşmiş toplum okulunda bir güzel okusun, eğitimden geçsin... Sonra bu demokratikleşmiş toplum zemininde, çağdaş ilişkiler ortamında, burjuvaziye de bir hesaplaşmamız varsa, bunu da bir biçimde bir sonuca bağlarız. (Geçenlerde bu çizginin bizdeki fikir babalarından biri olan M. Belge’yi bir programda seyrettim, anlattığı şey kabaca buydu, O kadar da mantıksal bir çerçevede anlatıyordu ki!..)

Tarihsel olarak böyle bir düşünce tarzının temeli de var zaten. Lenin’in demokrasi sorununda Kautskizm ilgili tanımından daha önce söz etmişim. Ne diyor Lenin? Kautskicilerin bütün bu demokratik istemleri bir bir formüle etmesi yanlış değildir. Yanlış olan,

Kautskicilerin bunları barışçıl ve demokratik bir kapitalizm hedefi çerçevesinde fomüle ediyor olmasıdır. Biz ise bunları toplumsal devrim hedefi çerçevesinde formüle etmeli ve ona bağlamalıyız. Oysa, diyor, bizim darkafalı emperyalist ekonomistlerimiz, Kautsky'nin bu taleplere verdiği önemden kalkarak bu talepleri küçümsemek ya da reddetmek yoluna gidiyorlar. Bu taleplere göstermemiz gereken ilgiyi oportünizme verilmiş bir taviz sayıyorlar. Lenin, siz bu kafayla oportünizmi sadece güçlendirmiş olursunuz, diyor. Çünkü demokratik siyasal istemler yığınlar için ekmek, su ve hava gibidir. Bunlara gerekli ilgiyi göstermediniz mi yığınlara da ulaşamazsınız; onları politik bir eğitimden geçiremezsiniz, yarının iktidar mücadelesine hazırlayamazsınız, dolayısıyla toplumu devrimci bir tarzda dönüştürme mücadelesinde hiçbir sonuca ulaşamazsınız.

ÖDP'nin koyduğunun bir mantığı var dedim. Gelenin yerde yaşam pek ara biçimlere yaşam hakkı tanımadığı için, TDKP'nin mantığı zaten gelip ÖDP mantığı ile çakıştı. *Emek* gazetesi durmadan "demokratik devlet" sloganı atıyor. "Demokratik devlet", gerçekte mevcut devletin demokratikleştirilmesinden başka bir şey değildir. Yani aslında ÖDP'nin demokratikleşme dediği şeyin kendisinden başka bir şey değil. Durmadan "demokratik devlet" diyor, bunu öne çıkarıyor. Önce "demokratik devlet" demişlerdi, sonra bunu "demokratik Türkiye"ye çevirdiler. Şimdi bakıyorum, daha soğukkanlı bir biçimde, temel hedefi "demokratik devlet" olarak tanımlıyorlar. "Demokratik anayasa", "demokratik ordu" diyorlar. Son derece mantıklı! TDKP çizgisinin yaşadığı evrime baktığımız zaman, samimilerse eğer, sorunu açıkça böyle koymaları gerekiyor. Ama bu, demokrasinin liberal programı dediğimiz şeyin ta kendisidir.

Demokrasi sorununda marksist devrimci tutumu ve programı başından beri EKİM temsil ediyor. Bir de bildiğiniz gibi ara bir konum ve tutum var. Tam da o küçük-burjuva ara sınıf konumuna denk düşen ve bizim geleneksel devrimci akımlar ya da küçük-burjuva devrimci demokrat akımlar dediğimiz akımların temsil ettiği tutum. Onlar bu meseleyi düzen içi bir reform mücadelesi olarak ele almayı reddediyorlar. Bu meseleyi devrimci bir tarzda çözmek istiyorlar. Ama yazık ki bu meselenin devrimci çözümünün ne anlama geldiğini kavramak yeteneğini de bir türlü gösteremiyorlar. Bu da bir gerçek. Bu kavrayışsızlık hiç de yalnızca basit teorik yanılığın gelmiyor. Son tahlilde, oturdukları sosyal zeminin, taşıdıkları sınıfsal kimliğin yarattığı bir bakış sınırlılığı var burada.

Dipnotlar

* "Emperyalizmde bütün demokratik istemler, siyasal bakımdan elde edilmelerinin zor oluşu ya da bir dizi devrimlere başvurmaksızın elde edilemeyeşleri anlamında 'erişilemez' istemlerdir." (Marksizmin Bir Karikatürü..., Sol Yay., 1. baskı, s.45 -Red)

* "Genel olarak kapitalizm ve özel olarak emperyalizm, demokrasiyi bir hayal haline getirir - ama aynı zamanda kapitalizm, yığınlarda demokratik esinler uyandırır, demokratik kurumlar yaratır, emperyalizmin demokrasiyi yadsıyışıyla demokrasi için yığınsal savaşım arasındaki çatışmayı şiddetlendirir." (Marksizmin Bir Karikatürü ... , s.23 -Red.)

(Program Sorunları Üzerine Konferanslar,

Demokrasi ve Devrim, I. Bölüm, s. 42-59 / H. Fırat)

Müslüman Kardeşler hareketi resmen dağıtıldı

Mısır'da egemenler arası çatışmanın yeni bir boyut kazanması anlamına gelen bu hamle ile İhvan, legal mevzilerinin bir kısmından mahrum kalacaktır.

Mısır Sosyal Dayanışma Bakanı Ahmed El-Borai, yaptığı açıklamada, Müslüman Kardeşler (İhvan) Hareketi'nin resmen dağıtıldığını ilan etti. Kararın Mısır yasalarına uygun bir şekilde alındığını savunan El-Borai, ilgili mahkemenin, İhvanın sivil toplum örgütü vasıflarını yitirdiğine dair kararını buna dayanak gösterdi.

Açıklanan mahkeme kararı; İhvan hareketinin şiddete başvurduğu, binalarında silah bulundurduğu, harekete mensup militanların sivillere ateş açarak 9 kişiyi öldürdüğü, 51 kişiyi ise yaraladığı iddialarına dayandırıldı.

Bu karara dayanan Sosyal Dayanışma Bakanlığı'nın İhvan hareketini dağıtma kararı, resmen yürürlüğe girmiş oldu.

Karara tepki gösteren İhvan şefleri, haklarını korumak için tüm yasal imkanların değerlendirileceğini söylediler. Haksızlığa maruz kaldıklarını savunan İhvan şefleri, kararın hukuki değil siyasi olduğunu iddia ettiler.

İhvan hareketinin dağıtılmasının, Özgürlük ve Adalet Partisi'nin (ÖAP) yasaklanmasına dayanak yapılabileceği de bildiriliyor. Zira bu parti doğrudan İhvan tarafından kurulmuştu, bundan dolayı yasaklanması ihtimal dahilindedir.

Geniş yankı uyandıran kararı, İhvanın siyasal arenadan silinmesi olarak değerlendirenler olduğu gibi, hareketin illegal kanadını güçlendireceği ve şiddet eylemlerini yoğunlaştıracağını savunanlar da var.

Görünen o ki, dinci hareketi dağıtma kararı, Pazar günü gerçekleştirilen "Ekim Zaferi" kutlamalarında yaşanan olaylar ve son günlerde El Kaide uzantılarının Sina ve çevresindeki saldırıları yoğunlaştırmaları üzerine alındı.

Onlarca kişinin ölümüne, yüzlerce kişinin yaralanmasına yol açan çatışmaları tetikleyen İhvanlıların Pazar günü Tahrir Meydanı'nı ele geçirme girişimini, geçici yönetim, bir meydan okuma olarak algıladı. İhvan müttefiki kabul edilen El Kaide uzantılarının, son üç günde yoğunlaştırdıkları saldırılarda ölen veya yaralanan askerlerin sayısı ise, 100'e yaklaştı.

İki cepheden gündeme gelen bu meydan

okumalara sert tepki gösteren geçici yönetim hem Sina'da devam eden askeri operasyonları yoğunlaştırdı hem İhvanı dağıtma kararını resmileştirdi. Son aylarda halkın önemli bir kesiminin İhvan hareketine tepkili olması, geçici yönetimin İhvana karşı sert önlemler almasında önemli bir rol oynamıştır.

Mısır'da egemenler arası çatışmanın yeni bir boyut kazanması anlamına gelen bu hamle ile İhvan, legal mevzilerinin bir kısmından mahrum kalacaktır. Bir güç olarak, burjuva siyasal arenada varlığını devam ettirse de, hem prestij kaybetmesi hem kitle desteğinin kayda değer bir şekilde zayıflaması, İhvan'ın Mısır'daki etkisini zayıflatacaktır.

Bazı İhvan şeflerinin son dönemde ısrarla ahmakça adımlar atmaya devam etmeleri ve bunun hem güç hem mevzi kaybına yol açması, harekette yeni bir parçalanma ihtimalini güçlendirmiş görünüyor. Olası bir parçalanmada radikal eğilimde olan kesimin, El Kaide uzantılarına daha da yakınlaşma ihtimali yüksektir.

Sina'da çatışmalar devam ederken İhvana karşı alınan önlemlerin sertleştirilmesi, Mısır'ın da Suriye veya Irak'takine benzer bir çatışma alanına dönüştürülebileceği yorumlarına yol açıyor. Sina'daki çatışmaların belli bölgelere yayılması ihtimal dahilinde olsa da, Suriye veya Irak benzeri bir durumun Mısır'da yaşanması pek olası değil. Zira Mısır'da halkın büyük bir çoğunluğunun İhvan ve El Kaide karşıtlığı nettir ve bu tür eylemlere destek verebilecek Mısırlıların sayısı çok azdır.

Bu arada İhvan hareketinin dağıtılması yönünde alınan karara ilk tepkinin Washington'dan gelmesi şaşırtıcı olmadı. İsim vermemek kaydıyla haber ajanslarına konuşan Amerikalı yetkililer, ABD Başkanı Barack Obama'nın yakın zamanda, Mısır'a yönelik askeri yardımlarda yüz milyonlarca dolar kesinti planı açıklayacağını belirtiyorlar.

Obama yönetiminin böyle bir adım atması, bu yardımdan nemalanan ordunun üst düzey komuta kademelerinde rahatsızlık yaratsa da, Mısır halkının bunu sevinçle karşılayacağını söylemek mümkün. Zira Mısır halkı arasında anti-Amerikanlık, tarihinin en yüksek noktasında bulunuyor.

“Altın Şafak” ve Alman burjuvazisinin ikiyüzlülüğü...

Faşizmin kaynağı kapitalizmdir. Dolayısıyla, bu mücadele anti-kapitalist bir temelde ve devrimci sınıf mücadelesi halinde yürütülmelidir.

Anti-faşist Rap şarkıcısı Pavlos Fissas'ın Altın Şafak adlı ırkçı-faşist çete tarafından katledilmesinin ardından başta Yunanistan'da olmak üzere, Avrupa'da yoğun bir tartışma başladı.

Altın Şafak adlı cinayet örgütü çoktandır Yunanistan siyasal yaşamının bir gerçeğidir. Hem de kanlı saldırı ve cinayetlerle adını duyurular çok oldu. Bu kanlı cinayet örgütü bugüne dek ondan fazla ilerici, devrimci ve göçmeni katletmiştir. Tehdit ve şantajla başvurmak, özellikle göçmenlere dönük provokasyonlar tertiplemek, haraç toplamak, halk pazarlarında ve işlek meydanlarda, hem de güpegündüz terör estirmek bu çetenin herkesçe bilinen diğer icraatlarıdır. Bir televizyon programı sırasında, bir KKE milletvekilinin, bu cinayet örgütüne mensup bir milletvekilince tokatlanması ise, en çok akılda kalan icraat olmuştur.

Son birkaç yıl içinde peş peşe yaşanan tüm bu gelişmeler, hiç kuşku yok ki, şu sıralar işbaşında olan Antonis Samaras ve onun başkanlığındaki sermaye hükümeti tarafından bilinmekteydi. Zira, Altın Şafak adeta krizle birlikte tüm Yunanistan'da cirit atıyor, her defasında bir yerde dehşet verici bir saldırının altına imza atıyordu. Bunların hepsi Yunanistan işçi, emekçi, ilerici, anti-faşist ve devrimci güçlerinin anında ortaya koydukları tepkilerle, önce kamuoyunun, ardından da parlamentonun gündemine taşınıyordu. İbret verici olan şudur ki, Samaras ve başkanlığındaki hükümet tüm bu gelişmeler karşısında her defasında kör, sağır ve dilsizleri oynadı. Ya da hiçbir inandırıcılığı olmayan, bu kanlı cinayet örgütüne dönük hiçbir yaptırım içermeyen, ikiyüzlü açıklamalar yaparak yasak savma yoluna başvurdu.

Samaras ve hükümeti ne hikmetse (!) anti-faşist sanatçı Pavlos'un katledilmesinin ardından birden bire demokrat kesildi. Altın Şafak adlı ırkçı-faşist örgütü, “kriminal bir örgüt” olarak ilan etti. Bununla da kalmadı, Yunanistan'ın Atina ve Selanik başta olmak üzere pek çok kentinde, bu cinayet çetesine ait ev ve bürolarına yönelik baskınlar düzenledi, aralarında bu örgüte mensup milletvekili ve üst düzey yöneticinin de içinde olduğu çok sayıda kişiyi tutuklattı. Şimdi sırada, bu çeteye dönük kapatmayı da kapsayan yasal düzenlemeler var.

Başta Alman burjuvazisi ve medyası olmak üzere, Avrupa'nın tüm burjuva politik çevreleri heyecanla Samaras'ı “Demokrasi kahramanı, anti-faşist lider” ilan ettiler. Hükümetine övgüler yağdırdılar.

Yunanistan: Anti-faşist mücadele geleneğinin güçlü olduğu bir toprak...

İrkçılık, yabancı düşmanlığı ve faşizmin kaynağı kapitalizmdir. Tümü de, kapitalizmin batağında ürerler, gelişir ve büyürler. Kriz koşulları ise, onların üremesi, gelişmesi ve büyümesi için ek imkanlar yaratır. Çoğalmasa ve yayılmasını hızlandırır. Nerede kriz varsa, sömürü daha katmerli hale geliyor, baskılar artıyor, işsizlik çığ gibi büyüyorsa, açlık bir büyük afet haline

gelip sefalet derinleşiyorsa, yığınlar tam bir umutsuzluk ve çaresizliğe mahkum edilmişse, bu insanlık düşmanı melanetler, ırkçı-faşist akımlar hızla ortaya çıkarlar. Hiç kuşkusuz, burada dile getirilenlerin tümü olduğu gibi Altın Şafak çetesi için de geçerlidir.

Öte yandan, insanlık düşmanı ırkçı-faşist düşüncelerin bir devlet politikası haline gelmesi de bu aynı döneme tekabül eder. Nitekim, günümüzde, ırkçılık ve yabancı düşmanlığı kapitalist Alman devletinin ve hükümetlerinin temel bir politikasıdır. İrkçı-faşist düşünce, eylem ve örgütlenmeler bu devlet ve hükümetlerce müsamaha görmekte, desteklenip, gelişmeleri için ortam hazırlanmaktadır. Bırakalım yasaklanmayı, faşist düşüncenin yayılması, eylemlerin engelsizce gerçekleşmesi, faşist parti ve örgütlerin güçlenmesi, parlamentolarda boy göstermesi için her türlü kolaylık sağlanmaktadır. Gitgide meşrulaştırılmaktadırlar. Ve elbette ki, tüm bunlar “demokrasi ve özgürlükler” yalanı ile yapılmaktadır.

Bu aynı politikaları bugüne dek Antonis Samaras'da savunmuştur ve burada sıralanan icraatlar onun da icraatlarıdır. Kaldı ki, başka bir şans da bulunmamaktadır. O, sermayenin temsilcisidir, onun hükümeti de sermaye hükümetidir. IMF, AB ve AMB üçlüsünün önüne koyduğu, Yunanistan işçi ve emekçilerinin yaşamını çekilmez hale getiren sosyal yıkım paketlerini uygulayan, işbirlikçi bir teknokratlar hükümetidir. Ve elbette ki, Samaras bir demokrat da değildir. Krizin derinleşmesiyle paralel biçimde polis devleti uygulamalarına hız kazandıran, demokratik hak ve özgürlükleri habire budayan, emrindeki polis sürülerini işçi ve emekçilerin grev ve gösterilerinin üzerine salan, çıkardığı insanlık düşmanı yasalara dayanarak göçmenleri sınır dışı eden gerici bir hükümettir.

Samaras'ın ve başında olduğu teknokratlar hükümetinin Altın Şafak ırkçı-faşist örgütü ile de temelde bir sorunu yoktur. Tam tersine o da hizmetinde olduğu sınıfın, yani burjuvazinin çıkarlarını gözetmekte ve buna göre davranmaktadır. Burjuvazinin dönemsel politikaları ve bunun ifadesi olan yönelimler onun da yönelimleridir. Samaras ve hükümeti de, Altın Şafak'ı, yarının devrimci sınıf

mücadelelerine karşı hazırlanan bir dalgakıran olarak görmüş ve bugüne dek bu nedenle ona dokunmamıştır. Öte yandan, Altın Şafak'ın da temelde Samaras ve hükümetiyle bir sorunu yoktur. Nitekim onun tüm temel politikalarını ve icraatlarını desteklemiştir.

Samaras'ı düne kadar dokunmadığı Altın Şafak adlı ırkçı-faşist örgütü “kriminal bir örgüt” olarak nitelemeye iten; Yunanistan işçi ve emekçilerinin, anti-faşist ve devrimci güçlerinin anti-faşist Rap şarkıcısı Pavlos'a sahip çıkmaları, hesap sorma ruhu ile Atina ve Selanik gibi büyük kentler başta olmak üzere tüm kentlerde on binler halinde sokağa çıkmaları ve gösterilerle cinayetin peşini bırakmamalarıdır.

Yunanistan anti-faşist mücadele geleneğinin çok güçlü olduğu bir ülkedir. Bunu kendi işbirlikçi burjuvazisi zaten bilmektedir. Bunu en çok bilen güçlerden biri de Alman burjuvazisidir. İrkçılık ve faşizm, Yunanistan işçi ve emekçilerine, ilerici, anti-faşist ve devrimcilerine her zaman otomatik olarak savaş suçlusunu Alman burjuvazisini, Hitler'i ve II. Dünya savaşı sırasındaki Alman işgalini, Hitler faşizminin sınır tanımaz vahşetini, akıl almaz işkencelerin yapıldığı Haydari Kampı'nı hatırlatmaktadır. Altın Şafak'ın şahsında Hitler'i ve insanlığa büyük acılar yaşatan vahşeti göstermektedir. Yunanistan, işçi ve emekçilerinin IMF, AB ve AMB üçlüsüne karşı dinmeyen tepkileri ve gitgide artan öfkelerinin nedeni de budur. Samaras'ın Altın Şafak denen ırkçı-faşist örgütü boy hedefi haline getirmesinin nedeni, ardi arkası kesilmeyen anti-faşist tepkiler, ama en çok da Yunanistan halkının güçlü anti-faşist mücadele geleneğidir. Böyle davranması için ona bu akıllı Alman burjuvazisi vermiştir. Alman tekeli devleti ve kapitalist hükümeti kanlı geçmişlerinin yeniden hatırlanmasını istememektedir. Altın Şafak'ın hedef tahtasına çakılmasını sağlayarak prim toplamaya çalışmaktadır. Ama boşuna!

Faşizm yakın bir tehlikedir ve “Altın Şafak” her yeredir!

En iğrenç türünden bir ırkçılık ve yabancı

düşmanlığı, günümüz Avrupa'sının en önemli gerçeklerinden biridir. Düne kadar demokrasinin, insan hak ve özgürlüklerinin kalesi bir kıta olarak sunulan Avrupa, bugün ırkçılığın ve yabancı düşmanlığının kol gezdiği bir kıta haline gelmiştir. Bu, en çok Altın Şafak adlı faşist çeteyi hedef tahtası yaptığı için Yunanistan Başbakanı Antonis Samaras'ın "demokrasi kahramanı anti-faşist lider" ilan edildiği Almanya için geçerlidir. Yani ırkçılık ve yabancı düşmanlığı tümünün gerçeğidir ve Altın Şafak her yerdedir.

İrkçilik tüm Avrupa'da adeta yükselen bir değerdir. Her yerde bir devlet politikası olarak uygulanmaktadır. Tüm ülkelerde faşist parti ve akımlar gelişip güçlenmektedir. Almanya, Fransa, Hollanda, Avusturya, İsveç, İsviçre, Yunanistan her yerde ırkçı-faşist partiler serbestçe seçimlere katılmakta, her geçen yıl artan oranda yüksek oylar almaktadırlar. Hemen tüm ülkelerin parlamentolarında temsil edilmektedirler. Almanya'da NPD ve neo-naziler, Yunanistan'da Altın Şafak son dönemlerde adı en çok duyulanlardır. Şimdilerde, Macaristan'daki ırkçı-faşist cinayet örgütünün kanlı icraatları da konuşulmaktadır. Benzer parti ve örgütler değişik isimlerle adı geçen ülkelerde de faaliyet yürütmektedirler.

Kısacası, Altın Şafak'lar ve neo-naziler her yerdedir. Ve nihayet, Avrupa'da faşizm sadece bir tehdit değil, giderek büyüyen bir tehlikedir. Faşizm kimilerinin sandığı ya da kasıtlı olarak gösterdikleri gibi, üç-beş ruhi dengesi bozuk çeteden ibaret olmayıp, sözde burjuva demokrasisi ile yönetilen devletlerin, zamanı geldiğinde başvurdukları bir yönetim biçimidir. Habire ırkçı ve yabancı düşmanı yasalar çıkarmak, buna dayanarak kitlesel biçimde göçmenlere dönük sınır dışı etme uygulamalarına başvurmak hepsinin ortak icraatıdır. Yunanistan sınırlarında yaşamını yitiren çaresiz insanların katliamı, kapitalist Avrupa devletlerinin ve en çok da Alman devletinin ortak eseridir. Kimi aymaz solcularca bile hala demokrasinin teminatı olarak propaganda edilen AB'nin utancısıdır.

Alman tekkelci devletinin Altın Şafak konusundaki tutumuna gelince, bunun da hiçbir inandırıcılığı bulunmamaktadır. Alman politik çevrelerinin ve aşağılık kirli medyasının başlarda asrın davası olarak sunduğu, gerçekte ise, bir tiyatrodan ibaret olan NSU-Nasyonal Sosyalist Yeraltı Örgütü adlı neo-Nazi davası tek başına buna yeterli kanıttır. Alman devleti bu dava şahsında suçüstü yakalanmıştır. NSU'un tüm kanlı icraatlarının gerisinde polisi, Anayasa Koruma Teşkilatı, mahkemeleri, asker ve sivil istihbarat örgütleri, partileri ve parlamentosu ile Alman devleti vardır.

Alman politik çevreleri ve medyasının Samaras'ın Altın Şafak konusundaki tutumuna dönük destekleri tam bir ikiyüzlülüktür. Zira, Yunanistan işçi ve emekçilerine ikide bir yıkım dayatan, Altın Şafak gibi insanlık düşmanı çetelerin almasını, yani neo-Nazi çeteleri besleyen, kanlı icraatlarını rahatça gerçekleştirebilirler diye onlara her türlü kolaylığı sağlayan bir devletten işçi ve emekçilerin yararına bir icraat beklenemez.

Faşizm günümüzde yeniden bir büyük tehlike haline gelmektedir. İnsanlığa geçmiştekinden daha büyük acılar yaşatacak bu saldırganlığa karşı mücadele yaşamsaldır. Faşizmin kaynağı kapitalizmdir. Dolayısıyla, bu mücadele anti-kapitalist bir temelde ve devrimci sınıf mücadelesi halinde yürütülmelidir. İşçi sınıfı faşizme karşı burjuva demokrasisi için değil, sosyalizm için dövüşmelidir. Avrupa ve Alman işçi

ABD'de kriz derinleşiyor...

Krizin patlak vermesi hem ABD hem kapitalist dünya sistemini açmazla karşı karşıya bırakacak, Amerikan tekelleri, borç tavanının yükseltilmesini isteyecektir.

ABD'de geçen hafta patlak veren siyasi krizden dolayı federal hükümet tatil edilmiş, 800 bin çalışan zorla ücretsiz izne çıkartılmıştı. Hükümetin kepenk kapatmasına neden olan siyasi kriz henüz aşılmamışken, ufukta ekonomik kriz riski de görüldü.

Dünyanın en borçlu ekonomisine dayanan emperyalist ABD rejimi, kapitalist dünya sistemini etkileyecek ekonomik bir kriz riski ile karşı karşıya bulunuyor. ABD'nin 16,7 trilyon dolarlık maksimum borçlanma sınırının, en geç 17 Ekim'de yükseltilmesi gerekiyor, ancak siyasal krizden dolayı borç tavanını yükseltme kararının alınması kolay görünmüyor.

Gerileme sürecinde bulunan ABD'de egemen klikler arası çatışma, henüz aşılamayan hükümet krizini yaratmışken, Kongre'nin borç tavanını yükseltme konusunda anlaşması zor görünüyor. Kongre'nin anlaşamaması durumunda ise ABD hükümeti, tarihinde ilk kez borçlarını ödeyememe tehlikesiyle karşı karşıya kalacak. Eski borçları yeni borçlarla kapatan ABD hükümeti, borç tavanının yükseltilmemesi durumunda, yeni borçlar alamayacak ve alacaklıları oyalamaya başlayacak. Bu ise, başta ABD olmak üzere, kapitalist dünya sistemini krize sürükleyebilecek bir riskin ortaya çıkması anlamına geliyor.

Tehlikenin büyüklüğü konusunda uyarı veren ekonomi uzmanları, ABD'nin borç ödeyemez duruma düşmesinin, 2008 yılındaki mali krizden çok daha kötü bir kriz anlamına geleceğini belirtiyorlar.

ABD'de hükümete kepenk kapattıran siyasi krize ekonomik krizden de eklenmesinin yıkıcı sonuçlar yaratacağını sistemin efendileri de biliyor elbet. Bundan dolayı Barack Obama yönetimi, geçici çözüm

arayışına girdi.

Ufukta görünen kriz tehlikesiyle ilgili açıklama yapan Obama'nın üst düzey ekonomi danışmanı Gene Sperling, uzun vadeli bir çözüm istediklerini, ancak buna Kongre'nin karar vereceğini söyledi. Obama'nın danışmanı, uzun vadeli bir çözüme ulaşılamaması durumunda, iki-üç haftalık zaman kazandıracak geçici bir çözümü de kabul edeceklerini söyledi.

ABD'de beliren ekonomik kriz riskinin yansımaları şimdiden görülmeye başladı. ABD ve AB'de borsalarda düşüş yaşanırken, elinde büyük miktarda Amerikan hazine bonoları bulunan Çin, Obama yönetimini, borçlarına sadık kalması gerektiği konusunda uyardı.

Amerikan hükümetinden krizi engelleyecek ve Çin yatırımlarını güvence altına alacak adımlar atmasını talep eden Çin Maliye Bakan Yardımcısı Zhu Guangyao, umutlarının Amerika'nın tarihten ders aldığı yönünde olduğunu belirtti.

ABD'nin karşı karşıya bulunduğu ekonomik kriz riski sadece Çin'i değil, kapitalist/emperyalist sistemin efendilerini de diken üstünde bırakıyor. Zira ABD'de patlak verecek bu çapta bir krizin "domino etkisi" yaratma ihtimali çok yüksektir.

Krizin patlak vermesi hem ABD hem kapitalist dünya sistemini derin bir açmazla karşı karşıya bırakacak, bundan dolayı Amerikan tekelleri, borç tavanının yükseltilmesini isteyecektir. Ancak bu kriz şimdilik atlatsa bile, sorunun bu boyuta varması, kapitalist/emperyalist sistemin en büyük ekonomisinin nasıl da kırılgan olduğunu ve her an kriz batağına yuvarlanabileceğini somut olarak gözler önüne sermiştir.

AKP'nin ikiyüzlü mülteci politikası

Sistemin yarattığı ırkçılık ve her türden milliyetçi önyargılara karşı kararlı bir mücadele halkların kardeşliğinin yolunu açacaktır.

Tüm savaşlarda olduğu gibi Suriye'de yaşanan gerici savaş da en başta işçileri ve emekçileri vuruyor. Savaşın yaşandığı bölgelerde yaşayan emekçi bir aileye mensup kadın ya da çocuksanız savaşın ağırlığı üzerinize birkaç kat daha fazla yükleniyor. Bu durum Suriyeli yüz binlerce ailenin yaşadığı bir trajedi. Patlayan bombalar, şarapneller, ardından işkence, esaret veya tecavüz için hedef en başta emekçiler, kadınlar ve çocuklar oluyor. Bu yüzden yüz binlerce insan Suriye'den kaçıyor ve başta Türkiye, Ürdün ve Lübnan olmak üzere komşu ülkelerde mülteci konuma düşüyor.

Suriye ve dışına çıkmış emekçilerin hayat şartları ve yaşadıkları trajedi birçok habere konu oldu. Ancak bu durumun kaynağına yönelik çok da fazla şey söylenmedi ya da söylenenler mümkün olabildiği kadarıyla sümenaltı edildi. Suriyeli mültecilerin ya da savaşın acısını çekmiş milyonların bu duruma düşmesindeki en büyük sorumlulardan birisi de hiç kuşkusuz işbirlikçi sermaye devleti ve onun icraatçısı olan AKP iktidarındır. Zira savaşın kıskırtılmasından bugüne, bu ateşi körükleyen ve bunun sonucunda ortaya çıkan mülteci sorununu birçok yönüyle suistimal eden başlıca güç AKP oldu.

Gerici AKP iktidarının yağma savaşının başlıca taraflarından birisi olması, onu ve temsil ettiği devleti, ortaya çıkan yıkım tablosunun birincil sorumlusu haline getirmiştir. Bu yıkım tablosunun önemli bir boyutunu da mülteci meselesi oluşturuyor. "Yeni-Osmanlı" ve onun sultanı Tayyip Erdoğan hatırlanacağı gibi Suriye'de gösterilerin başlamasından sonra, "kardeşi Esad"ın zulmüne karşı mazlumların sözcülüğü rolüne soyunuyordu. Erdoğan-Davutoğlu ikilisi hala da aynı dili kullanmaya devam ediyorlar. Ancak aradan geçen iki yılı aşkın sürede dillerden düşmeyen mazlumlar, şu an İstanbul'un birçok semtinde, kışa sokaklarda giriyorlar. On binlerce Suriyeli parklarda barınmaya çalışıyor, mevcut ücretlerin katbekat altında ucuz iş gücü olarak kullanılıyor, dileniyor ve fuhuşa sürükleniyor. Demek ki Erdoğan'ın bahsettiği mazlumlar başka insanlar ve başka gruplardan oluşuyor.

Mülteci akını Türkiye topraklarına ilk gelmeye başladığında, Erdoğan ve sözcüleri mültecilere kapılarının açık olduğunu söylediler. Ancak bunun bazı sınırları olduğunu kamuoyu daha sonra öğrenmek zorunda kaldı. Suriyeli tanımı onların mazlum edebiyatına sığmıyordu. Eğer ki gelenler Alevi yahut Kürt Suriyeliler ise farklı muamelelere tabi olacaktı. Gaziantep'teki mülteci kampına sığınan Alevi kökenli Suriyeliler, kampta ancak bir gün barınabildiler. Devlet ve çete baskıları sonucu herkesten korkar bir halde kamptan ayrılmak zorunda kaldılar. Bir kısmına İstanbul'da Gazi Cemevi sahip çıktı ve sığınmacılar burada dahi devlet destekli tehditlere maruz kaldılar. Başka bir örnek de mülteciler üzerine olmasa da, Suriye sınırlarında bulunan abluka sebebiyle insani ihtiyaçlarını karşılayamayan Rojava halkı ile ilgili verilebilir. İki yıldır, silahlı çeteler Rojava sınırını istedikleri gibi kullanabiliyor. Ancak birçok özveri ile

toplanan ve Rojava halkına gönderilen gıda ve tıbbi ürünler sınırda kolluk kuvvetleri tarafından durduruluyor ve geçişlerine izin verilmiyor. Sınır kapıları, ÖSO ve El Nusra çetelerinin ellerinde iken açık, çetelerin hakimiyeti düştükten sonra ise kapatılıyor.

Erdoğan'ın "mazlumlar" olarak ifade ettiği ve bu çerçevede yardım sunduğu gruplar, silahlı çetelerdir. Çünkü devlet sıradan, emekçi Suriyeliler'in sağlık durumları ile ilgilenmiyor. Suriyeli mülteciler, salgın hastalıklar, soğuk hava ve açlık ile boğuşuyor. Ama sıra yaralı bir çete mensubuna geldiğinde ise ambulanslar hızla harekete geçiyor, tüm imkanlar seferber edilebiliyor. Barınma sorunu ya da parasal sıkıntılar da bu çete mensupları için geçerli değil. Silah ve lojistik destek bu "mazlumlar" her daim sunuluyor. Mültecilerin ise büyük çoğunluğu sokaklarda, parklarda aç kalıyorlar.

AKP iktidarı sürecin ilk yılında mülteci sorununu bir çeşit savaş bahanesi olarak kullanmaya çalıştı. Ancak Ankara'daki işbirlikçi takımın tasmaları Washington'da tutulduğu için aylar boyunca tükürdüklerini daha sonra yalamak zorunda kaldılar. Mülteci sayısı 100 bini aşınca tampon bölge kuracaklarını söyleyenler, emperyalist efendilerinden buna yönelik olumsuz işaret alınca bu sayıyı arttırmak zorunda kaldılar. Görüldüğü gibi mülteciler sorununa yaklaşım sürecin en başından beri bir suistimal malzemesi olarak kullanıldı. Amaç elbette ki mültecilerin düştüğü durum değil, bunu bahane ederek, Suriye topraklarına girmeyi meşrulaştırmaya çalışmaktı. Böylece kurulacak tampon bölge ile hem silahlı çetelere güvenli bir bölge yaratılacak ve savaş derinleştirilecek, hem de Rojava halkının özgürlük atılımı boğulmaya çalışılacaktı. Evdeki hesap çarşıya uymadı. Esip gürlmelerin içi boş çıktı. Akan gözyaşlarının timsah gözyaşı olduğu tescillenmiş oldu.

Şu anda Türkiye topraklarındaki mülteci sayısı yüzbinlerle ifade ediliyor. Resmi bir kaynağın ifadesine göre Türkiye topraklarında 800 bin sığınmacı var ve 600 bini kamplarda değil. Kamplardaki Suriyeli'lerin de birçoğu temel insani ihtiyaçlarını karşılayabilmekten uzaklar. Geçtiğimiz günlerde İHD ve Uluslararası İnsan

Hakları Federasyonu, Rojava sınırında bir kamp çevresinde gözlem yaptılar. Heyette bulunan Yusuf Alataş, "Kampların içini gezemedik. Kampların dışında, kamplara kabul edilmemiş veya girememiş, kampların kapılarında kalan insanlar var, sınır kapılarındalar. Son derece perişan, her türlü insani koşullardan uzak aileler gördük" diyor. Alataş'ın devam eden açıklaması, Türk devleti ve AKP'nin mülteci sorununa bakışının küçük bir resmini gösteriyor: "Sınırdan geçiş sırasında bazı insanlara kötü muamele yapıldığı, çoğunun dövülerek Suriye tarafına gönderildiği yönünde şikayetler var." Geçtiğimiz Mart ayında da 500 civarında Suriyeli savaştan kaçarken aç ve bitap bir halde Türk askerleri tarafından şiddete maruz kalıp Türkiye topraklarına sokulmamıştı.

Sokaklarda, parklarda yaşamak zorunda kalanlar ise simsarların eline düşebiliyor. İrkçı, yabancı düşmanı yaklaşımlara maruz kalan Suriyelileri patronlar ucuz işgücü olarak kullandıkları gibi evlerini de fahiş fiyatlara kirliyorlar. Devlet örtülü ödeneklerden silahlı çetelere para akıtırken, asıl mültecileri görmezden geliyor ve onları ölüme terk ediyor.

AKP daha önce propaganda malzemesi olarak kullandığı Suriyeli mülteciler sorununu şimdilerde pek dillendirmiyor. Aç ve açıkta kalan yüz binlerce insan görmezlikten geliniyor. Zira sermaye iktidarının körüklediği savaşın acı bir sonucu olan mülteciler sorunun başlıca sorumlusu gerici AKP iktidardır.

Gelinen yerde savaştan ve gerici çetelerden kaçmak zorunda kalan Suriyeliler ölüm yerine sıtmaya razı edilmek isteniyor. Mülteci sorununda devlet ve AKP'nin ikiyüzlü politikası her yerde teşhir edilmeli, Suriyeli emekçilere yönelik düşmanca ve ırkçı önyargılara karşı mücadele edilmeli, emekçilerin enternasyonal dayanışması doğrultusunda çalışmalar yapılmalıdır. Suriyeli emekçiler, tüm yaşananların yanında dinci-gerici propagandanın da hedefi haline geliyorlar. Emperyalist-kapitalist sistemin yarattığı sıkıntıları bugün Suriyeli emekçiler ve mülteciler en derinden yaşamaktadırlar. Sistemin yarattığı ırkçılık ve her türden milliyetçi önyargılara karşı kararlı bir mücadele halkların kardeşliğinin yolunu açacaktır.

Gençlik direnişe, 6 Kasım'da alanlara!

Gençlik YÖK düzenini yıkmak için, özgürlük, devrim, sosyalizm için direnişi büyüterek 6 Kasım'da alanlarda olmalıdır.

Üniversitelerin açılmasının üzerinden bir aya yakın bir süre geçti. Açılışların politik tablosu hem öncesinde gelişen süreçlerin bir sonucuydu, hem de dönemin nasıl geçeceğinin bir göstergesi oldu.

Haziran Direnişi ile birlikte gençliğin direnişe geçtiği, barikatlarda geleceğine sahip çıktığı, ölümü göze alıp barikatlar kurduğu, örgütlenme ihtiyacını en yakıcı şekilde hissettiği bir dönemde açıldı üniversiteler. Açılış süreçleri, direniş ruhunun halen canlı olduğunu sayısız örneklerle gösterdi. Düzenin, Haziran Direnişi öncesinde tırmanış içinde olan pervasız saldırganlığı, üniversitelerin açılmasıyla beraber sistematik bir hal aldı. Bu durum, baskı politikalarının tüm dönem boyunca ağırlaşarak devam edeceğinin somut göstergesidir.

Gençlik direnişe geçti, AKP 'Eylül Sendromu'na tutuldu...

Üniversitelerin açılmasıyla birlikte "Gençlik Direnişe!" çağrımızın boşa gitmeyeceği de ortaya çıktı. Gençlik kitleleri, düzenin "Eylül Sendromu"nu gerçek kılacak adımlar atmaya başladı. Bunlar elbette ki ilk küçük adımlardır. Ancak büyüme potansiyeli olan adımlar olduğu da ortada.

Her daim gençliğin dinamizminden, devrimci potansiyelinden korkan düzen güçlerinin bu korkuları, özellikle Haziran Direnişi'nin ardından daha da arttı. Gençliğin geleceği temsil ettiği bilinci AKP'yi korkutmaya, korktukça da saldırganlaştırmaya devam etti. Önce Eylül Sendromu'na tutulan, üniversitelerin açılışından korkarak bahseden, tüm hazırlığını geliştirebilecek ve yükselecek gençlik hareketini bastırmaya yönelik yapan AKP iktidarı, zulmünü ve aczini geçtiğimiz bir aylık süreçte yeniden sergilemiş oldu.

Üniversitelerimize polisi sokmamak ve

üniversitelerimize sahip çıkmak için "Gençlik Direnişe!" çağrımızın dönemin ihtiyaçlarına yanıt veren bir çağrı olduğu, geçen bir ayın gelişmeleri tarafından doğrulanmıştır. Düzenin tüm saldırı politikaları karşısında gençlik direnişi seçmiş, yıllar süren mücadelelerle kazandığı mevzilere sahip çıkmıştır.

Direniş karşısındaki tahammülsüzlük ve korku imparatorluğu yaratma çabası...

Kapitalizmin hiçbir gelecek vaad edemediği gençliği kazanma hayallerini erteleyen AKP -daha da erteleyeceğe benziyor- korku imparatorluğu yaratmak için didiniyor. Oysa korku duvarlarını yıkan gençlik, AKP'yi korkutmakta her zamankinden daha iradeli bir durumda. Haziran'da korkunun tadına varan AKP, korktukça saldırganlaşıyor. Ancak korkunun eceline faydası yok!

Polis şeflerini toplayarak yaptıkları çalıştaylarla, yayınladıkları genelgelerle baskıyı sistematikleştirme hedefindeki düzen güçleri, daha okullar açılmadan ODTÜ'de direnişle yanıtını aldı. ODTÜ Ormanı'na girerek yol yapma çabaları direnişle karşılanan düzen güçleri, baskıyı arttırdıkça direnişi büyüttü.

Kayıt döneminde birçok üniversitede yapılan saldırılar, afişlere, stantlara, devrimci faaliyete karşı tahammülsüzlük, İstanbul Üniversitesi'nde yeniden oturtulmaya çalışılan bölümler arası geçiş yasağı, yoğun polis-ÖGB saldırıları ve tacizleri, cemaatlerin gençliği aldatmaya yönelik yoğunlaşan çabaları vb. gelişmeler, baskı politikalarının ilk uygulamaları oldular. Geçtiğimiz dönem açılan ve bu dönem sonuçlanan soruşturmalara bu yıl yenilerinin ekleneceği de ortada.

Kayıt döneminde dağıttığı bildirimlerle gençliği "teröristlerden" korumaya çalışan polisin ise artık

hiçbir meşruluğu kalmamıştır. Ali'nin, Ethem'in katilleri oldukları, gençliği kendilerine düşman edindikleri artık açıktır. Düşmanlıkları bakidir. Bu yüzden polislerin "koruma memurları" olarak okullara gireceğini duyuran AKP iktidarı okulların açıldığı ilk bir ayda bunu gerçekleştirememiştir. Ancak bu bizi rehavete sürüklememeli. Çünkü düzenin tüm çabaları buna yöneliktir.

AKP tüm gençliğe savaş açmış durumdadır. Gençlik bu daveti kabul edecektir. Tüm bu baskılara karşı başeğmez bir tutumun sergilenmesi, gençlik kitlelerinin yaygın refleksi haline getirilebilmelidir. Kavganın düzenle gençliğin öncüleri arasındaki bir hesaplaşma değil, düzenle gençlik arasındaki bir mücadelenin konusu olduğu unutulmamalıdır.

Gençliğin örgütlenme ihtiyacı tüm yakıcılığı koruyor...

Gençliğin bahsettiğimiz direnme iradesini süreklileştirecek ve kalıcılaştıracak olan, doğru bir politik hatta örgütsel zemine kavuşmasıdır. Yakın dönem gençlik hareketine baktığımızda bunun olanaklarının hiç olmadığı kadar arttığını görmek mümkündür. Eyleme geçen gençlik, örgütlü devlet aygıtı karşısında her düzeyde örgütlenme ihtiyacı duymaktadır. Bunu, yeri geldiğinde forumlarda açığa da vurmuştur. Hem yaz döneminden devam edenler, hem de yeni oluşturulan forumlar ile birlikte gençlik tartışabileceği, ortak hareket edebileceği zeminler yaratmaya çalışmaktadır. Ancak pratikle buluşmayan salt tartışma zeminleri, tüm dinamizmi öldürme potansiyeli taşımaktadır. Bu yüzden işlevli tartışmalar ve işleyişler oluşturmak gerekmektedir.

Forumlar şu andaki haliyle olmasa da doğru işletilebileceği oranda örgütlenme ihtiyacını karşılayacak zeminlere dönüşebilecektir. Gençliğin inisiyatifinin açığa çıkartılacağı, militanlığının, dinamizminin örgütlü bir şekle bürüneceği, düzenle uzlaşan değil, düzenle uzlaşmaz çelişkilerini ortaya koyan devrimci politikaları hayata geçirmesini hedefleyen örgütsel zeminler yaratmalıyız. Bunun adı ister forum olsun, ister birlik olsun, isterse başka bir şey olsun. İsim tartışmalarına takılmayan, ancak işleyiş planında böylesi bir işleyişin hakim kılınacağı forumlar, bugün gençlik hareketinin ihtiyacıdır. Forumları bu hedefle işletmek sorumluluğu, başta bizler olmak üzere tüm ilerici-devrimci gençlik güçlerinin omuzlarındadır.

Gençliğin örgütlenme ihtiyacının karşılanması, gençlik hareketinin devrimci önderlik boşluğunun doldurulması ile de sıkı sıkıya bağlıdır. Bu noktada Ekim Gençliği taşın altına elini koyacaktır. Gerektiğinde bu taşı kaldırma sorumluluğunu tek başına üstlenmekten başka da çaresi yoktur. Taşı kaldırma güç ve iradesini göstermek öncelikle gençliği kazanma ve düzeni aşma ufkuna sahip olmayı gerektirmektedir. Bu da devrimci ideoloji, devrimci politika, devrimci iddia ve devrimci örgüt anlamına gelmektedir.

Gençliğin gündemleri ve 6 Kasım

Bütün bu başlıklar, gençliğin 1 Mayıs'ı olarak nitelendirebileceğimiz 6 Kasım'ın hemen öngünlerinde gençlik hareketinin ihtiyaçlarının karşılanması ve 6 Kasım sürecinin örülmesinde temel noktalarıdır. Öncelikle şunu belirtelim ki, 6 Kasım ne kendinden menkul bir gündür ne de sadece YÖK'ün kuruluşu olayına daraltılabilecek bir eylem günüdür. 6 Kasım yakın dönem gençlik hareketinin karşı karşıya kaldığı tüm saldırıların -piyasalaştırmadan geleceksizlik politikalarına kadar- uygulayıcısı, 12 Eylül'ün gençliğe mirası, gençlik üzerindeki postal izi, baskı aygıtı olan YÖK'ün kuruluşunun yıldönümüdür. Bu yüzden YÖK üzerinden ele alınacak bir mücadele hattı, YÖK'ü yaratan, var eden, koruyan sermaye düzenini hedef almalıdır. Faaliyet ve mücadelemiz, YÖK düzenini hedef almalıdır. Yoksa sadece YÖK'ün varlık-yokluk tartışmasına sıkışmak apolitik bir bakışın ürünüdür.

İkinci olarak bütünselliği içinde 6 Kasım'ı gençliğin düzene karşı mücadelesinin tarihsel bir günü olarak ele almak gerekmektedir. İşte tam da bu yüzden gençliğe yönelik saldırılara yanıt üretebilecek bir hat örülebilmelidir. Bu açıdan 6 Kasım'ın gündemleri şimdiden ortaya çıkmaktadır. Süregiden baskılara, polislerin üniversitelerimize konuşlanmasına, devlet terörüne karşı gençlik, 6 Kasım'da Haziran ruhuyla direnişte olmalıdır, alanlarda olmalıdır. Hareketin geleceği bu noktada gösterilecek net tutuma ve bu tutumun kitleler tarafından sahiplenilmesine bağlıdır.

Suriye'ye emperyalist müdahale karşısında gençlik anti-emperyalist duyarlılığı ile 6 Kasım'da direnişte, alanlarda olmalıdır. Emperyalist güçler istediği desteği bulamayarak Suriye'ye müdahalede bir ertelemeye gitmiş olsa da, savaş çığırtkanlığı ve hazırlıkları devam etmektedir. Halen emperyalist güçler ve onun desteklediği ÖSO gibi gerici çetelerle, gerici Esad rejimi arasında halkların kanlarının döküldüğü kirli bir savaş sürmektedir. Türk devletinin bu savaştaki kanlı rolü bilinmektedir ve bu bizlere çok daha büyük bir sorumluluk yüklemektedir.

Üniversitelerdeki tüm paralı eğitim ve piyasalaştırma uygulamalarına karşı gençlik direnişte, alanlarda olmalıdır. Barınma, ulaşım, beslenme alanlarındaki özelleştirmelerden har(a)çlara, üniversitelerimizin parça parça kiralayıp satılmasına, sermayeye peşkeş çekilmesine karşı eşit, parasız, bilimsel eğitim talebi yükseltilmelidir. Gençlik anadilde eğitim hakkı için, halkların kardeşliği için direnişte, alanlarda olmalıdır.

Gençlik YÖK düzenini yıkmak için, özgürlük, devrim, sosyalizm için direnişi büyüterek 6 Kasım'da alanlarda olmalıdır.

Son olarak tüm bunların, geniş gençlik kitlelerini kuşatabilecek örgütsel adımlar üzerinden hayata geçirilebileceği unutulmamalıdır. Forumlar dar tartışma zeminlerinden kurtarılıp kitlelerle buluşturulabildikleri oranda, gençliğin genel örgütlenmesine giden yolda bir basamak oluşturabilirler. Dolayısıyla bu yılın 6 Kasım'ına hazırlık demek, forumların güçlendirilmesini, gençliğin taban örgütlenmesinin oluşturulmasını, onlar üzerinden hareket etmesinin sağlanmasını, 6 Kasım'ın geniş kitlelerin harekete geçirileceği ve özneleşeceği zeminler ile devrimci politik bir hat üzerinden örgütlenmesini başarabilmek demektir.

(Ekim Gençliği'nin Ekim 2013 tarihli 146 sayısından alınmıştır...)

Ekim Gençliği faaliyetlerinden...

Ekim Gençliği, Gezi ruhuyla faaliyetlerini sürdürüyor. Gençliğin gerçek kurtuluş yolunu, devrim ve sosyalizmi işaret ediyor.

Ankara

ODTÜ Ekim Gençliği, 3 Ekim günü tanışma toplantısı gerçekleştirdi. Özellikle Hazırlık Bölümü öğrencilerinin katılımının dikkat çektiği etkinlik öncesi salon devrim ve parti şehitlerinin resimleri ile donatıldı. Ayrıca ortaya bir kızıl bayrak asıldı.

Etkinlik gençlik hareketinin gelişimini anlatan sinevizyon ile başladı. Ardından, her dönemin kendi örgütlenme tarzını yarattığı üzerine sohbet edilirken, kapitalizmin teşhiri ekseninde bilimsel sosyalizmin yakıcı ihtiyaç olduğu vurgulandı.

Bunun yanı sıra Ekim Gençliği'nin misyonu hakkında konuşulurken, özellikle yol üzerinden anlamlı tartışmalar yürütüldü. Forumların tablosu değerlendirildi.

ODTÜ'de 8 Ekim günü de "Ekümenopolis" filminin gösterimini gerçekleştirildi. Etkinliğin başında, filmin konusunun kentsel dönüşümün yarattığı sorunlar olmasından dolayı, ODTÜ'den geçecek yolların aslında bölgeye nasıl zarar verebileceğini daha somut olarak görmek için bu filmin seçildiği vurgulandı. Filmin izlenmesinin ardından Ekim Gençliği adına bir konuşma yapıldı.

DTCF'de, gündem tartışmasının afişleri yapılırken, "demokrasi paketi"nin ne anlama geldiğini ve devletin ikiyüzlü tutumunu teşhir eden duvar gazetesi de iki gün boyunca öğrencilerin sık kullandığı yerlere asıldı. Ayrıca Ekim Gençliği standı açıldı.

Ekim Gençliği okurları, 9 Ekim günü yaptıkları toplantıyla siyasal gündemler ve yayınlar üzerine tartıştılar. Toplantıda, özel olarak "demokratikleşme paketi" tartışıldı.

Tüm tartışmaların neticesinde kitleleri belirli sorunlar temelinde politik hedefler ekseninde harekete geçirmenin bir aracı olarak yayınların işlevi ve rolü tartışıldı. Özel olarak da *Ekim Gençliği*'nin güçlendirilmesi için aylık okur toplantılarının yapılması,

yayının daha geniş gençlik güçlerine ulaştırılması, yazı katkılarının daha düzenli hale getirilmesi yönünde hedefler konuldu.

Kocaeli

Kocaeli'de "Gezi Direnişi ve direnişte gençliğin yeri" konulu bir söyleşi yapıldı. 4 Ekim'de biraraya gelen öğrenciler Gezi Direnişi sürecini gösteren videolar izleyerek Gezi Direnişi'nde gençliğin tuttuğu yer üzerine tartışmalar gerçekleştirdi.

Tartışmalar sonucunda, yeni dönemde Gezi süreci ve gençliğin sorunlarına dönük çalışmalar yürütülmesi üzerinde kararlar alındı.

Manisa

"Gençlik direnişe!" şiarlı afişler, Manisa merkezde gençliğin yoğun bir şekilde kullandığı cadde ve sokakların yanı sıra CBÜ Hazırlık Kampüsü, Beşyol ve sağlık yüksekokulu civarına yoğun bir şekilde asıldı.

Afiş çalışması sırasında çevreden geçenlerin yoğun bir ilgi ve desteğiyle karşılaşıldı, bazıları ile çeşitli konularda sohbetler gerçekleştirildi.

Afişler kolluk güçleri tarafından sökülerek ya da üstü karalanarak kapatılmaya çalışıldı.

İstanbul

İstanbul Ekim Gençliği, 5 Ekim günü tanışma toplantısı gerçekleştirdi. Kahvaltının ardından yapılan tartışmalarda Haziran Direnişi'nde gençliğin tuttuğu yer, direnişin gençliğe kazandırdıkları, toplumda ve özellikle gençlikte yarattığı politikleşme ve örgütlenme ihtiyacı ele alındı. Ardından üniversitelerdeki baskılar ve forumlar üzerine konuşmalar yapıldı. Buluşmaya katılanlarla beraber pratik planlamalar yapıldı.

Haftalık olarak marksist eğitim ve gündem tartışma toplantıları yapılması kararlaştırıldı.

Ekim Gençliği / Ankara-İstanbul-Kocaeli-Manisa

Gençlik hakları için direnişte...

Üniversitelerin açılmasıyla birlikte eğitim-yaşam sorunlarıyla yüzyüze kalan gençlik mücadeleyi yükseltiyor. Üniversitelerde, kampüslerde farklı gündemler üzerinden eylemler gerçekleştiriyor.

İzmir'de yurt protestosu

Ege Üniversitesi Kredi Yurtlar Kurumu'nda kalan kadın öğrenciler, kurumun internet sitesinden açıklanan yeni düzenleme planlarını 3 Ekim günü protesto etti. Yüzlerce öğrenci kurumun bahçesinde sloganlar eşliğinde yürüyüş yaparak, yurt yönetimine tepkisini dile getirdi.

Ellerinde "KYK düzenlemeleri iptal edilsin" yazılı pankart taşıyan yüzlerce öğrenci, sloganlar eşliğinde kurumun giriş kapısına geldi. Burada oturma eylemi de yapan öğrenciler, yemek fişleriyle eskinin aksine tek bir içecek alabileceklerini, kısıtlamaların kendilerini olumsuz yönde etkilediğini ifade ettiler.

Yurttaki kadın öğrencilerin yapacağı eylemden haberdan olan erkek öğrenciler de eskiden kaldıkları yurdun önüne geldi. Kurumun giriş kapısı dışında duran erkek öğrenciler burada davullar ve sloganlarla arkadaşlarına destek verdi.

Mersin'de yol eylemi

Mersin Kız Yurdu'nda kalan öğrenciler, yurttaki problemleri ve eksiklikleri protesto etmek üzere 3 Ekim günü eylem gerçekleştirdi.

Yurt önünde toplanan kitle, otobüslere ücretsiz bir şekilde binerek kampüs içi yol ücretlendirmesini protesto ettiler. Otobüsten inip, Erkek Öğrenci Yurdu'nun önünde bekleyen diğer öğrencilerle biraraya gelindi. Kampüse doğru sloganlar ve dövizlerle yürüyüş gerçekleştirildi.

Rektörlük önüne kadar gelen öğrenciler yaptıkları basın açıklamasında; Akdeniz Olimpiyatları için yapılan, müsabakalara katılacak olan sporcu ve konuklar için hazırlanan, sonrasında kadın öğrencilere tahsis edilen yurttaki, yol sorunundan tutun da yemek ücretlerinin arttırılmasına kadar birçok konudan mağdur olduğunu dile getirildi.

İTÜ'de Kotil'e tepki

İTÜ Münazara ve Hitabet Kulübü'nün (MHK) 7 Ekim günü KSB'de yapacağı etkinliğe THY Genel Müdürü'nü çağırması üzerine İTÜ Forum öğrencileri 75. Yıl Sosyal Merkez Yemekhanesi önünde toplandı. THY işçileri de foruma destek vermek için gelmişlerdi. Bir süre sonra kulübün etkinliği iptal ettiği ve Temel Kotil'in de gelmeyeceği öğrenildi. Üniversite yönetiminin, salonun zarar göreceğini düşünmesi sebebiyle kulüpten etkinliği iptal etmesini istediği belirtildi.

MHK'nin etkinliğini iptal ettiği öğrenildikten sonra yemekhane önünde toplanan öğrenciler, yemekhane içerisinde durumu anlatan konuşmalarını yaparak yürüyüşlerine başladı. Yemekhane çıkışında "Uçacak yerin yok Kotil. THY işçilerinin yanındayız!" ozaliti açan İTÜ Forum, yürüyüşü KSB önünde sonlandırdı.

Burada İTÜ Forum adına bir konuşma yapıldı. Ardından, THY işçileri adına Dilek Karakaş grev sürecini anlatan kısa bir konuşma gerçekleştirdi. Konuşmaların ardından İTÜ öğrencileri ve THY işçileri forum yaptılar.

DÜ'de tacize karşı eylem

Dicle Üniversitesi'nde öğrencilerin yurtlar ve fakülte binaları arasındaki yolda sözlü ve fiziki tacize uğramasına karşı 7 Ekim günü eylem yapıldı.

İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi önünde biraraya gelen öğrenciler Rektörlük Binası'na yürümek istedi.

Polisin yürüyüşü engellemesi üzerine Dicle Üniversitesi Genel Sekreter Yardımcısı Mustafa Tuna ile Kredi ve Yurtlar Kurumu Diyarbakır Bölge Müdür Vekili Metin Yılmaz öğrencilerin bulunduğu yere geldi. Tuna ve Yılmaz'ın öğrencilere "çözüm" olarak sunduğu şey ise aydınlatmanın ve polisye önlemlerin arttırılması oldu.

Öğrenciler daha sonra Ziya Gökalp Eğitim Fakültesi'ne kadar yürüyerek burada basın açıklaması yaptı.

İÜ'de merdiven boyamak yasak!

İstanbul Üniversitesi'nde 8 Ekim günü yapılan merdiven boyama eylemi öncesi ÖGB'ler merdiven önünde toplanarak kesin talimat olduğunu, boyamaya izin vermeyeceklerini ifade ettiler. Sabah saatlerinde de çantadaki boya bahane eden ÖGB'ler öğrencileri üniversiteye almamak için müdahale etti. Fakat hem sabahki tutum hem merdiven boyama sırasındaki saldırı boşa düşürüldü.

Öğrencilerin kararlı duruşu ve araya akademisyen ve idari personelin girmesiyle ÖGB çekilmek zorunda kaldı. Ancak öğrenciler, akademisyenler ve ÖGB arasında uzun süre tartışma ve arbede yaşandı.

ÖGB kovulduktan sonra merdivenler etrafında kurulan zincirle merdiven boyama eylemi tamamlandı.

Eylemin ardından yapılan forumda, geçen haftalarda karara bağlanan ve hayata geçirilemeyen amfi adlarının değiştirilerek Gezi Direnişi'nde katledilenlerin adlarının verilmesi konusu tartışıldı ve bir an önce hayata geçirilmesi üzerine konuşuldu.

Ardından, uzun süren kısır tartışmalar yapıldı. Konuşmalarda sarfedilen tüm sözler ideolojik tartışma ekseninde oldu. Kısa bir süre sonra birkaç kişi arasında kişisel tartışmaya dönen forumda her hafta olduğu gibi örgütlü özneler dışında hemen hiç kimse kalmadı. Saatlerce süren tartışmalara rağmen hiçbir somut sonuç üretilmeden forum bitirildi.

EÜ'de dayanışma kermesi

9 Ekim günü, Gezi Direnişi'nin ardından tutuklanan ve hala Kırıklar F Tipi Cezaevi'nde bulunan Ege Üniversitesi öğrencisi Serdar Gür, Yunus Kızıtaş, Abdullah Yüksel, Ceyhan Dönmez ve İbrahim Kaya için öğrencilerin ve tutsak ailelerinin hazırladıkları yiyeceklerle kermes gerçekleştirildi. Ayrıca Yenikapı Tiyatrosu bir oyun sergiledi, İzmir Müzisyenler Derneği de yaptığı müziklerle kermese destek oldular.

Aynı gün yapılan forumun ana gündemi Gezi tutsağı öğrencilerdi. Forumda konuşan Serdar Gür'ün annesi Nesrin Gür, tutsaklarla dayanışmanın güçsüz olduğunu, bunu büyütmenin gerekli olduğunu vurguladı. Daha sonra yapılan konuşmalarda ise cezaevlerinde yapılan baskı ve işkencelere dikkat çekilmesi gerektiği belirtildi.

Forumda söz alan genç komünistler İstanbul ve Ankara'da Gezi tutuklularının serbest kaldığını belirterek İzmir'de halen 38 kişinin tutsak bulunduğunu, bu nedenle kamuoyu oluşturulmasının acil bir ihtiyaç olduğunu ve bu gündem üzerinden yapılacak önerilerin biran önce somutlanması gerektiğini önemle vurguladılar. Gelen öneriler içerisinde yakın bir zaman içerisinde "bir yürüyüş yapılması ve ardından tutsaklara kart atma" önerisi oylanarak kararlaştırıldı. Bir sonraki forumun 23 Ekim tarihinde yapılması kararı alındı.

DEÜ'de ikinci forum

DEÜ'de ikinci forum 9 Ekim günü Denge Cafe'de

yapıldı. Öncekine göre daha iyi bir hazırlık yapılan forum, bu sayede daha geniş katılımı gerçekleştirdi.

Öncelikle foruma katılan herkes tek tek öneri ve düşüncelerini söyledi. Yoğun tartışmalar sonucunda öneriler oylanarak somutlandı. Bu hafta yurt, Gezi tutsakları, Dokuzçesmeler Kampüsü'ndeki temizlik sorunu, polislin okula resmi olarak sokulması ve ÖGB'yle birlikte oluşturulmaya çalışılan baskı, 6 Kasım üzerine tartışmalar yürütüldü. Bazı pratik işlerin planlanması için forum sekreteryası oluşturuldu. Daha hızlı iletişime geçme ve sosyal medya ağını etkili kullanma üzerine kararlar alındı. Gezi tutsakları için 29 Ekim'de Kırıklar F Tipi'nde uçurtma ve balon eylemi yapma kararı alındı. Ayrıca, 6 Kasım eylemini de forum üzerinden örgütleme kararı alındı.

Forum, 23 Ekim günü saat 15.30'da tekrar buluşmak üzere sonlandırıldı.

Mersin'de rektör-polis işbirliği

7 Ekim günü, Mersin Kız Yurdu öğrencileri, yurt sorunlarını konuşmak amacıyla yurt kafeteryasında forum düzenlemek isterken engellenip, sivil polis fişlemesine maruz kaldılar.

Yurt kafeteryasında buluşan öğrencileri sivil polis karşıladı. Fotoğraf ve video kaydı yaparak öğrencileri fişlemeye çalışan polisler karşı forum birçok öğrencinin katılımıyla başladı.

Forumun başlamasından birkaç dakika sonra yurt çalışanları ve müdür yardımcısının gelmesiyle baskı arttırıldı.

Yurt öğrencileri, polis baskısını teşhir etmek amacıyla 9 Ekim günü Rektörlük önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Rektörün de tesadüfen orada bulunmasını fırsat bilen öğrenciler rektörü yuhlayarak teşhir ettiler.

Basın açıklamasında, yurtlarda ve üniversitelerde polis istenmediği, her türlü baskıya karşı topyekün mücadelenin sürdürüleceği söylendi. Ayrıca olay akşamı yurttan aniden yaşamını yitiren mühendislik öğrencisi Feride Özayağ'ın ölümünden sorumlu olanların peşinin bırakılmayacağı, en ufak bir ihmalin dahi izinde olunacağı söylendi.

Akşam ise, eylemlere ve foruma katılması nedeniyle idare tarafından fişlenen 12 öğrenci hakkında tutanak tutuldu.

Yine 9 Ekim günü, Çiftlikköy Kampüsü'ndeki Rektörlük Binası önünde bulunan merdivenleri boyamak isteyen öğrenciler, Rektör Yardımcısı Yüksel Özdemir ve ÖGB tarafından engellendi. Gerginlik, Rektör Süha Aydın'ın cama çıkıp öğrencilere hakaret etmesiyle doruğa tırmandı.

Rektör öğrencilere "şerefsizler, her yeri b.k ettiler" diyerek tahammülsüzlüğün sınırlarını zorladı.

ODTÜ toplulukları şantiyeye yürüdü!

ODTÜ'de bulunan öğrenci toplulukları 9 Ekim günü şantiye alanına renkli bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

Fizik önünde toplanan öğrenciler burada pankart ve dövizlerini hazırladılar. Buradan başlayan yürüyüş öğrencilerin kullandıkları kafeterya ve yemekhanenin dolaşılması ile devam etti.

Yürüyüşte "Yolu başına yıkmadan vazgeç bu sevdadan" pankartı taşınırken, yurtların önünde bulunan çadırın önünde bir süre bekledikten sonra şantiyeye yürüyüş başladı. Şantiye alanında elden ele taşınan briketlerden duvar örülerek bu yola geçit verilmeyeceği ve onlar için yolun sonu geldiği belirtildi. Burada yol bir süre trafiğe kapatıldı.

Yurt eylemleri üzerine...

Bundan sonraki süreçte birleşik, kitlesel, devrimci, militan bir gençlik hareketi yaratılması sorumluluğu halen bizlerin omuzlarında durmaktadır.

Dönem başında kadın ve erkek yurtlarının ayrılmasının gündeme gelmesi ve pilot uygulama alanı olarak Ege Üniversitesi KYK ve Dokuz Eylül Üniversitesi KYK belirlenmesi, İzmir'de öğrenci gençliğin tepki ve eylemlerine konu oldu.

Okullar açıldığında uygulama hayata geçirilmeye başlandı. Kadın öğrenci yurdu Ege Üniversitesi Kampüsündeki KYK oldu, erkek öğrenciler ise İnciraltı yurduna geçti. Buca'da ise Yesevi ve Tatari yurtları ayrıldı. İnciraltı yurdu Ege Üniversitesi'ne tam iki saatlik uzaklıkta. Otobüs seferleri oldukça seyrek, aynı zamanda kampüs içinde kalırken yol parası derdi olmayan öğrenciler yol parası vermek durumunda kalıyor. Yemek porsiyonlarının küçültülmesi, yurt yemeklerinin iyice kötü olması ve ücretsiz verilen suların da artık paralı hale gelmesi bardağı taşıran son damla oldu. Bütün bu sorunlar karşısında Bornova KYK'da kadın öğrenciler 2 Ekim çarşamba günü eylem yaptı. Eylemde yaklaşık 400 kişi vardı. Aynı gün saat 23.00'te İnciraltı Erkek Yurdu'nda eylemler yapıldı. Erkek ve kadın yurtlarında yapılan forumlardan eylemlerin sonraki gün tekrar yapılması kararı çıktı.

Ertesi gün kadın öğrencilerin yaptığı eylem reformistler tarafından pasifize edilmeye çalışıldı. Gençlik örgütlerinin dar grupçu tutumları ve "eylemi nasıl büyütürüz"den çok kendi grup zihniyetlerine göre yönlendirmeye çalışmaları eylemi sekteye uğrattı. Aynı gün erkek öğrenci yurdunda yapılan forumda Cuma günü kadın öğrenci yurdunu işgal etme kararı alındı. Buna göre çağrı yapıldı. Akşam saat 20.00'de Bornova metro önünde buluşularak kadın yurduna yüründü.

Aynı saatlerde kadın öğrenciler de yürüyüş yapıp yurdun bahçe kapısına geldiler. Bornova'dan gelen öğrenciler de burada buluştu. Alınan kararlar doğrultusunda kapı açılacak, kadın ve erkek öğrenciler birleşecekti. Kapı yurt tarafından açılmadı. Kadın öğrenciler de zorla girilmesini istemedi. Kapı açılmadan forum yapılması söylenerek eylemden önceki kararlar çiğnendi. Bunu kabul etmeyen İnciraltı'ndan gelen erkek öğrenciler kapıyı zorlamak istedi. Kadınlar da dışarıya çıktı. Orada bir forum yapılmaya başlandı. Forumda İnciraltı'dan gelen erkek öğrenciler içeri girilmesini, kadın ve erkeklerin birlikte kalabileceklerini, bunu daha önce de başardıklarını söyleyerek hedefin yurda girilmesi olduğunu söyledi. Dışarıda kaldığını söyleyen, parası olmadığını söyleyen erkek öğrencilerin yurdun onları da yurdu olduğunu vurguladılar. Genç komünistler de forumda söz alarak eğitim giderlerinin sadece yurt giderleri olmadığını, ortada bütünlüklü bir paralı eğitim gerçeği olduğunu vurguladılar. Sermaye düzeninin eğitime bütçe ayırmak yerine savaşa bütçe ayırdığını, yurt kapasitelerinin az olduğunu, kadın ve erkek yurtlarının ayrılmasının politik bir hamle olduğunu anlattılar. Meydanları zapt edenlerin bugün burada da bu yurdu zapt edebileceğini belirttiler. Konuşma kitle tarafından oldukça coşkuyla karşılandı.

Yurda girilmediği koşulda eylemler devamlı pasifize ediliyor, gün geçtikçe de kitlenin sayısı azalıyor. İnsanlara, yapılan eylemin başlı başına politik bir eylem olduğunu anlatmayanlar, eylemleri kendi dar sınırlarında

tutmaya çalıştılar. Nitekim forum devam ederken yurt öğrencileri kapıyı kırıp içeri girdi. Reformist çevreler ise kapı kırıldıktan sonra içeri girmeyip eylemi geri bir zemine çekmeye çalıştılar. Bu tutum üzerinden kitle bölündü. Buna rağmen içeri girildi. Hatta yemekhaneye çıkıldı. İnsiyatifi forumdan beri kaybeden reformistler sürüklenip içeri girdiler. Böyle bir karar olamaz diyerek kitesinin bir kısmını çekerek geri çekildiler.

Örgütlü insanların "ben yurt öğrencisi olarak konuşuyorum benim kararım değil. Örgütlü bir insan olarak konuşmuyorum. Ama geri çekilmek gerekir" gibi sanki örgütlü kimlik bir elbiseymiş ve yerine göre çıkarılmış gibi davranması trajikti. Süreç boyunca gençlik örgütleri eylemi ileri çekmek yerine geri çekmeye çalıştılar. Eylemlerin başından beri "Konak'ı işgal etmek", "dışarıda yürüyüş yapmak" ve hatta "çadır kurmak" gibi söylemlerle eylemi yurtlardan uzaklaştırmaya çalıştılar. Bunlar zaten öğrencileri yurtlardan atarak "sen buranın öznesi değilsin" diyenlerin istediği yaklaşımlardı. Eylemler bir nevi yönsüz hareket ettiriliyor, talepler ve taleplerin kabulü için ne yapılacağı ise netleşmiyordu.

Tüm bu tablo üzerinden yurda girilmesi toparlayıcı bir hamle oldu. İçeri girildi ama bu sefer kitlenin bölünmesi ve devamlı gereksiz tartışmalar yürütülmesi sonucu yaklaşık yarım saat sonra yurttan tekrar çıkıldı. Sonrasında yurda daha güçlü gireriz diyerek eylemden çekilenler, ertesi gün yurda girilmemesini önerdiler ve handikaplarını bir kez daha gösterdiler.

Eylem içerisinde genç komünistler olarak ilk iki gün yer tutma konusunda sıkıntı yaşadık. İçeriden duruma müdahil olmadık. Fakat üçüncü gün gerek forumda gerekse içeri girdiğimizde bir odak olabildik. Eylemleri devamlı ileri taşımaya çalıştık. Sıkıntı yaşadığımız en önemli nokta yurt içerisindeki çalışmamızın zayıflığıydı. Yurt eylemlerinde biraz daha aktif ve sürükleyici olmak için bunun önemi bir kez daha karşımıza çıktı. Bu süreçte devamlı içeridekilerle bağ kurmaya çalıştık. Forumlarda temel düşüncelerimizi ifade ederek reformizmin algısını mahkum etmeye gayret gösterdik. Sürece dahil olan gençlik gruplarıyla tartışmalar yürüttük. İnsanlar gelip bize danışmak durumunda kaldılar. Bu süreçte diğer bir odak ise anarşistler oldu. İnsiyatifi kaybeden gruplar alanı terk etmek durumunda kaldılar. Ya da gelip süreci izlemekle yetindiler. Şu an için eylemler devam edecek. Yemekhanedeki tartışmalarda kadın öğrenciler eylemleri sürdüreceklerini ifade ettiler.

Her ne olursa olsun içeri girildikten sonra çıkmak bir zayıflık yaratacaktır. Ancak bu noktada da çubuğu kendimize bükülmeliyiz. Reformizmin gençlik içerisinde bu kadar güç olabilmesi bizlerin boş bıraktığı alanların doldurulması ile olanaklıdır. Bundan sonraki süreçte birleşik, kitlesel, devrimci, militan bir gençlik hareketi yaratılması sorumluluğu halen bizlerin omuzlarında durmaktadır. Bu noktada tüm emeğimizi seferber edeceğimiz açıktır. Ekim Gençliği bulunduğu her alanda gençlik hareketini geliştirmekten, ortak süreçler örmekten, üniversite öğrencilerini süreç içerisinde öznelştirmekten yana taraf olmuştur.

Çocuklar şehre geri döndü...

Bu sonbahar sıcak geçecek...

Gericiliğe, emperyalizme ve faşizme karşı çılgılık olup, emekçileri, kadınları ve biz gençliği “öteki” yapanları boğalım.

Bir kere sokaklara çıktık. Konuşmayı, avazımız çıktığı kadar bağırma öğrendik. Sokağın tadını aldık, özgürlüğün tadını... Bizleri ne gaz bombaları ne plastik mermileri ne de copları durdurabilirdi. 6 canımızı verdik de yine de yollara düştük. Üstelik daha öfkeliyiz.

Haziran Direnişi'nden önce ıslak, karanlık bir bodruma kapatılmıştık. Fakat sokaklara çıkarak özgürleştik. Ne istiyorduk? Özgürlük! Yaşam tarzımıza yapılan kaba müdahalelere karşı ayaklandık. Gelecek istiyorduk. Paralı eğitim ile eğitimin bir ayrıcalık haline gelmesine karşıydık, hayatlarımızı sınav salonlarında tüketmek istemiyorduk. 4+4+4 eğitim modeli ile bizi itaatkar ve ucuz iş gücü yapmak istemelerineydi isyanımız. Kentlerimizin, ormanlarımızın talanına karşı günlerce alanlardaydık. AKP'nin savaş politikalarını reddettik. Çünkü yeni Reyhanlı'lar yaşanmasını istemiyorduk, Amerikan askeri olmak, Suriye cephesine sürülmek istemiyorduk. Faşizme karşı omuz omuza barikatlardaydık. Dayanışmanın, tanımadığın biri tarafından düştüğün yerden ayağa kaldırılmanın ne demek olduğunu anladık. Katil polis, direnişin sokaklarında 6 arkadaşımızı aramızdan aldı. Erdoğan, “polis destan yazdı” diyerek yeni cinayetlerin önünü açtı.

Tribünlere yasak getirmek istediler, üniversitelere polis soktular, yurtları kameralarla donattılar, öğrencilerin burslarını kestiler, direnişe katılan liselileri soruşturmak için hafiyeliğe soyundular, lisede evliliğin önünü açtılar, geçme notunu 50'ye çıkardılar, devamsızlıkları 10 güne indirdiler... Haziran Direnişi'nin

ruhunu tekrar o ıslak ve karanlık bodruma sokabilmek için ellerinden geleni yaptılar. Ama biz artık yemyeşil çimenlerdeyiz, engin kırlardayız. Asla o bodruma geri dönemeyiz, çünkü bir kere özgürlüğün tadını aldık. Geri dönersek mücadele ruhumuzu yitirir, ölürüz.

Ve sonbaharın ilk yaprağı düştü. İlk ayaklanan ODTÜ oldu. Türkiye de ODTÜ ile ayaklandı. Ardından Tuzluca'yırdan “devletin Alevisi” olmayacağız sesleri yükseldi. Ve Ahmet'i aramızdan aldıklarında sokaklar yangın yeri oldu.

Haziran'da en önde bizler vardık. Lise sıralarından direniş alanlarının yolunu tutan bizdik. Yaz boyunca soluklandık, güç topladık. Forumlarda mücadeleyi tartıştık. Şimdi AKP'nin Eylül korkusunun ne kadar haklı olduğunu göstermenin tam zamanı. Aldıkları önlemleri boşa çıkarmanın tam zamanı. Haziran Direnişi'nde en önde olan bizleri sokaktan uzak tutamayacaklarını gösterelim. Bunun için liselerimizde direnişi örgütleyelim, gençliğin dinamizmini mahallelerimizdeki forumlara taşıyalım. Sokağın sesini, barikatların ateşini okullarımıza yayalım. Gericiliğe, emperyalizme ve faşizme karşı çılgılık olup, emekçileri, kadınları ve biz gençliği “öteki” yapanları boğalım. ODTÜ'de üniversiteliler direnişte şöyle diyordu: “Polislere söyleyin çocuklar şehre geri döndü!” Biz de hükümete sesleniyoruz: “Haziran ruhu ülkeye geri döndü!” Bu sonbahar sıcak geçecek!

(Liselilerin Sesi'nin Ekim 2013 tarihli 53. sayısından alınmıştır...)

DLB çalışmalarından...

Liseli gençliği direnişin safına çağıran Devrimci Liseliler Birliği, Esenyurt, Avcılar, Beylikdüzü, Sarıgazi ve Gebze bölgelerinde devrimci liseli faaliyetini yükseltiyor.

“Gericiliğe, faşizme, emperyalizme karşı direnişe, özgürleşmeye!” şiarlı DLB afişlerini Avcılar merkez ve Marmara Caddesi üzerinde kullanan DLB'liler Esenyurt'ta Köyiçi Meydan ve civarını da DLB afişleriyle donattılar.

Sarıgazi DLB de zamanın ruhuna uygun biçimde, “Gericiliğe, faşizme, emperyalizme karşı; direnişe, özgürleşmeye!” şiarlarını liselilere ulaştırıyor, bu şiar altında mücadele konularını işlemeye devam ediyor.

Gebze DLB ise “Gericiliğe, faşizme, emperyalizme karşı direnişe özgürleşmeye! DLB” şiarlı afişleri Gebze merkez civarına, liselerin kenarlarına ve liselilerin geçiş güzergahlarına astı.

Abbasğa'da liseli forumu

Liseliler Abbasğa'da ikinci forumlarını 7 Ekim'de gerçekleştirdiler. Forum moderatörlerin belirlenmesi ile başladı. Ardından geçtiğimiz hafta belirlenmiş olan gündemler aktarıldı. Bu kapsamda ilk olarak Berkin Elvan için bir eylem yapıp yapmama tartışıldı.

Yapılan tartışmalar sonucunda forum alanından Kartal heykeline kadar bir yürüyüş gerçekleştirilmesi kararlaştırıldı. Forum alanında “Diren Berkin liseliler seninle! Abbasğa Liseli Forumu” yazan pankart hazırlandı. Ardından da sloganlarla yürüyüş başladı. Kartal heykeli önünde forum adına bir konuşma yapıldı.

Berkin Elvan için gerçekleştirilen yürüyüşün ardından foruma devam edildi. İlk olarak direnişteki Kazova işçileri üzerine konuşuldu. Yapılan tartışmalar sonucunda Abbasğa Liseli Forumu'nun Kazova Direnişi'nin yanında olduğunu ifade eden bir açıklamanın kaleme alınması ve bunun sosyal medyada yaygınlaştırılması kararlaştırıldı. Ardından diğer bir gündem olan liselerde yaşanan baskılara karşı ses çıkarma-alkış eylemi üzerine konuşuldu. Bu eylemi gerçekleştiren bir lise deneyimlerini paylaştı. Yapılan tartışmalar sonucunda imkan olan okullarda bu eylemin gerçekleştirilmesi kararı alındı.

Forum kapsamında meslek liselerinde yaşanan sorunlar ve staj sömürüsü üzerine de tartışmalar gerçekleştirildi. Ayrıca havaların soğumasından kaynaklı forum için uygun bir kapalı mekanın araştırılması konuşuldu.

Liselilerin Sesi / İstanbul

Gezi tutsaklarından BİR-KAR'a...

Merhaba İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu çalışanları...

Dünya 20. yüzyılın başında nasıl devrimler dönemini yaşadıysa, çağımız 21. yüzyılda da büyük devrimlere, emperyalist-kapitalist sistemin yok oluşuna gebedir. 2008 yılında başlayan finansal kriz ve özgürlük, eşitlik için sokakları zapt eden, diktatörlükleri ve hükümetleri deviren büyük halk hareketleri, kapitalist sistemin sonunun başlangıcı olmuştur. Yunanistan'da, İspanya'da, İrlanda'da, İngiltere'de, ABD'de ve Ortadoğu ülkelerinde işçiler, emekçiler, gençler, kadınlar sömürülmediği, öldürülmediği, doğanın yok edilmediği, insanın insanca onurlu bir şekilde yaşadığı bir dünya için canlarını ortaya koyarak

mücadele etmektedir.

Bizler de Türkiye'deki sınıf devrimcileri ve genç komünistler olarak Haziran ayında başlayan büyük halk hareketinin bir parçası olduk. On yıllardır işbirlikçi Türkiye burjuvazisi, yaşadığımız coğrafyada emperyalizmin ve NATO'nun jandarmalığını yapmakta. İşçi ve emekçilerin sendikal ve sosyal haklarına pervasızca saldırmakta, toplumun yaşam tarzına müdahale etmekte, gençliği yozlaştırma çabasında. Türkiye halkları tüm bu olanlara karşı Haziran ayında sokakları, üniversiteleri, mahalleleri, parkları zapt ederek isyan etti. İstanbul, İzmir, Ankara başta olmak üzere bir dizi yerde Paris Komünü'nü anımsatan günler yaşandı. Tüm bu olanlardan sonra sermaye ve sermayenin maşası AKP ülke genelinde cadı avı başlattı. Yüzlerce insan gözaltına alındı devrimci ve ilericiler tutsak edildi.

Biz sınıf devrimcileri ve genç komünistler de yaklaşık 3 aydır tutsak haldeyiz. Mücadelemize burjuvazinin zindanlarında devam ediyoruz.

Yoldaşlar!

Kilometrelerce öteden mücadelemize verdiğiniz destek, bizleri daha da güçlendirmekte, zafere olan inancımızı perçinlemektedir. Bizler biliyoruz ki, yüreklerimiz bir, yolumuz bir, sloganlarımız, mücadelemiz bir. Sizler de yürütmüş olduğunuz destek kampanyasıyla bunu bir kez daha gösterdiniz.

Tüm BİR-KAR çalışanlarını mücadelenin sıcaklığıyla kucaklıyor, yoldaşça selamlarımızı iletiyoruz.

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

Bu daha başlangıç mücadeleye devam!

BDSP ve Ekim Gençliği Gezi tutsakları

“Çocuklarımız onurumuzdur!”

İstanbul

Gezi Direnişi Tutuklu Aileleri Platformu, polis operasyonu ile tutuklanan Gezi direnişçisi yakınlarının serbest bırakılması için yaptıkları eylemin bu hafta 14.'sünü gerçekleştirdiler.

İstanbul Taksim'de Galatasaray Lisesi önünde toplanan Gezi tutukluları yakınları, “Gezi tutsaklarına özgürlük!” pankartını yere sererek oturma eylemine başladılar. Eylemde tutsak aileleri konuşmalar yaptı. BDP Muş Milletvekili Demir Çelik de bir konuşma yaparak, tutukluları selamladı. Konuşmaların ardından aileler adına Kamber Saygılı basın açıklamasını okudu.

İzmir

Konak YKM önünde toplanan Gezi tutsaklarının aileleri, yakınları ve arkadaşları, Kemeraltı girişine doğru yürüyüşe geçti. Gezi tutsaklarının resimleri ile kortej oluşturan kitlenin en önünde, Gezi şehitlerinin resimlerinin olduğu sancaklar taşındı. Yürüyüşte, Hasan Ferit Gedik de unutulmadı. Yürüyüş, Kemeraltı İş Bankası önüne gelindiğinde sonlandırıldı.

İlk önce Gezi tutsak aileleri ve yakınları adına hazırlanan basın açıklamasına geçildi. Bu hafta açıklamayı Burcu Koçlu'nun annesi Fatma Koçlu okudu. Açıklamanın ardından Nazım Hikmet'e ait olan “Zafere dair” adlı şiir okundu. Gezi tutsağı olan Hasan Tunç'un babası Haydar Tunç söz aldı ve bir konuşma yaptı. Yine Gezi tutsağı olan Kubilay İyit'in ev arkadaşı da söz aldı ve Kubilay'ı andı.

Kızıl Bayrak / İstanbul - İzmir

Wuppertal'da Zafer Aktan anması

Geçtiğimiz yıl hayatını kaybeden TKİP sempatizanı Zafer Aktan için Wuppertal kentinde bir anma etkinliği gerçekleştirildi. Anma etkinliğine 200 kişi katıldı.

Etkinlik Zafer Aktan ve onun şahsında, dünyada ve Türkiye'de devrim ve sosyalizm kavgasında yitirilen tüm değerler için yapılan bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Bunu, iki yoldaşın gerçekleştirdiği kısa şiir dinletisi izledi. Ardından bir yoldaş Zafer yoldaşa dair bir konuşma yaptı.

Konuşmada, ilk önce Zafer yoldaşın emekçi ve mütevezi kimliğinden söz edildi. Bunun, ona, işçi ve emekçilerin yaşamına katılmada çok büyük kolaylık sağladığını, devrimci politik yaşamı da dahil, tüm yaşamının emekçilerle, onların sorunları, sıkıntıları ve kavgalarıyla iç içe geçtiği, emekçilerin onu kendilerinden biri olarak gördükleri anlatıldı. Yaşam mücadelesi verdiği günlerde ve uğurlama töreni sırasındaki kitlesel sahiplenişin gerisinde de bunun yattığı belirtildi. Zafer yoldaşın, davasıyla bütünleşmenin somut bir anlatımı olarak, partiye partizanca bağlılığından söz edildi, bunun yurtdışında örneği az görülen bir özellik olduğu vurgulandı.

Konuşmanın ikinci bölümünde, komünistler için anmaların insanların adeta kutsandığı, duygusal seremoniler olmadığı belirtildi, aslolanın yitirdiklerimizin savundukları davalar olduğu, yapılması gerekenin, gelecek kuşaklara en tam biçimde bunun anlatılması olduğu vurgulandı. Bundan hareketle, komünist hareketin hangi dönemde ortaya çıktığı, ne tür güçlüklerle boğuştuğu, hangi cereyanlara göğüs gerdığı anlatıldı. Emperyalist propaganda makinesinin tam hız çalıştığı, Ekim Devrimi ve eserlerine pervasız saldırıların yapıldığı, sosyalizmin sonunun ilan edilip, proletaryaya elveda dendiği ve kapitalizmin kutsandığı günlerde komünistlerin, inadına Ekim Devrimi ve eserlerine cepheden sahip çıktığı vurgulandı.

Konuşmadan sonra, bir TKP/ML taraftarı Zafer yoldaşa ilgili paylaşımda bulundu. Onu dinleyicilerden birinin Zafer'e dair kısa konuşması izledi. Bir başkası ise, Zafer'in çok sevdiği Kızıldere türküsünü söyledi. Ardından bir dost sanatçı dinleyiciler tarafından beğeni ile dinlenen devrimci türkülerden oluşan bir dinleti sundu.

Etkinliğin finalinde Zafer Aktan'ın ağırlıklı olarak politik yaşamını anlatan, oldukça dokunaklı müzikler eşliğindeki sinevizyon gösterimi yapıldı. Etkinlik, 9 Kasım'da yapılacak, “Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!” gecesine katılım çağrısı ile sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Almanya

Burcu Koçlu için eylem!

Gezi direnişçisi hasta tutsak Burcu Koçlu'nun serbest bırakılması talebiyle eylem ve çalışmalar sürüyor.

İzmir Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu devrimci tutsak Burcu Koçlu'nun hastalığına dikkat çekerek serbest bırakılması için 5 Ekim'de eylem düzenledi.

Açıklamadan önceki iki gün boyunca imza standı ile işçi ve emekçilere çağrı yapan sınıf devrimcileri, bir kez daha Gezi tutsaklarına sahip çıkma çağrısını yineledi.

Kemeraltı İş Bankası önünde, "Gezi tutsakları serbest bırakılsın! Burcu Koçlu'ya özgürlük!" pankartı arkasında toplanan kitle, Burcu Koçlu serbest bırakılsın sloganları ile eyleme başladı. Eylemde Gezi tutsaklarının resimlerinin olduğu dövizler taşınırken, sık sık "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Gezi tutsakları onurumuzdur!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!" sloganları atıldı.

Eylem önce BDSP adına okunan açıklama ile başladı. Açıklamada saldırılarla, baskı ve sömürü düzeninin korunmaya çalışıldığına işaret edilerek şunlar ifade edildi: "Kapitalist sömürü ve emperyalist barbarlığa karşı sosyalizmin kızıl bayrağının taşıyıcısı ve savunucusu olan Burcu Koçlu, insanlığın sınıfsız ve sömürsüz topraklar üzerinde yaşaması için verdiği devrim ve sosyalizm mücadelesini bugün zindanların demir parmaklıkları arkasında sürdürmektedir. Elif Kaya'ya üst araması adı altında taciz ve işkence uygulayan Şakran Cezaevi idaresi, Burcu Koçlu için de girdiği ilk günden bugüne tecrit politikasını hayata geçirmektedir."

Ancak yine de direniş ruhunun devam ettiği hatırlatıldı. Açıklamada İzmir'de KYK yurtlarında öğrencilerin eyleme çıkması, Feniş Alüminyum'da işçilerin direnişi ve çetelere karşı mücadele ederken katledilen Hasan Ferit Gedik'in binlerle uğurlanması örnekleri verilerek şunlar söylendi: "Bugün ülkenin dört bir yanında Gezi'nin ruhu dolaşmaya devam ediyor." Açıklama tüm Gezi tutsakları ile birlikte Burcu Koçlu'nun serbest bırakılması talebi ile bitirildi.

Basın açıklamasının okunmasının ardından Burcu

Koçlu'nun annesi Fatma Koçlu söz aldı.

Anne Koçlu, kızının mücadelesinden bahsederek onunla gurur duyduğunu, tüm devrimci gençlerin ailelerin çocuklarıyla gurur duyması gerektiğini hatırlattı. "Onlar sorumluluk sahibi ve duyarlı oldukları için bugün devlet tarafından tutsak ediliyorlar" dedi. Kızının Gezi Direnişi'ni sahiplendiğini ve kendisinin de sahiplendiğini söyleyen Koçlu, Denizler'den, Mahirler'den, İbrahimler'den gelen geleneğin sürdüğünü ve devrimci gençlerle gurur duymak gerektiğini hatırlattı.

Fatma Koçlu'nun konuşması alkışlar ve sloganlar eşliğinde sona erdi.

Ardından Burcu Koçlu'nun en çok sevdiği şiir olan Nazım Hikmet'in "Sosyalizm" adlı şiiri bir yoldaşı tarafından okundu.

Açıklama Gezi tutsaklarına sahip çıkma ve mücadeleyi büyütme çağrısı ile sona erdi.

Açıklamanın ardından "Burcu Koçlu'ya özgürlük" kampanyasının standı açılarak, Burcu'nun serbest bırakılmasını talep eden dilekçeler toplandı. İzmirli işçi ve emekçilerin açıklamaya ve standı ilgisi yoğundu.

Özgürlük standı

Ayrıca 3 Ekim'de Karşıyaka Çarşısı içerisinde açılan standda Gezi Direnişi'nin hasta tutsağı Burcu Koçlu'nun serbest bırakılması için dilekçeler toplandı. Burcu'nun durumuna dikkat çeken konuşmalar ile birlikte gerçekleştirilen faaliyette, emekçiler hasta tutsaklarla dayanışmaya çağrıldı. Yaklaşık iki saat süren faaliyet boyunca Karşıyakalı emekçilerin standı ilgisi yoğundu.

Stand çevresinde "Burcu Koçlu'ya özgürlük!", "Gezi tutsakları serbest bırakılsın" ve "Burcu Koçlu serbest bırakılsın" şiarlı dövizler kullanıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Devlet hapishanelerde katlediyor!

İnsan Hakları Derneği, İstanbul, Adana ve İzmir'de eylemler düzenleyerek hasta tutsakların durumuna ve devletin hasta tutsakları bırakmama politikasına dikkat çekti.

İstanbul

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu, bu hafta yaptığı F oturması eyleminde hasta tutuklulara yönelik devletin izlediği politikaya dikkat çekti. Tecrit ile tutukluların çürümeye terk edildiği belirtilerek, hasta tutukluların derhal serbest bırakılmaları gerektiği açıklandı.

İHD Genel Merkezi'nin hazırladığı rapora göre 10 Eylül 2013 tarihi itibarı ile 154'ü ağır 526 hasta tutuklunun olduğu vurgulanarak başlanan açıklamada, F tipi hapishanelere geçişle birlikte tecrit sisteminin etkisi ile tutukluların çürümeye terk edildiği ifade edildi.

Açıklama, hasta tutuklular ile ilgili olarak gerekli tedbirlerin derhal alınması ve ağır hastaların serbest bırakılması gerektiği belirtilerek sonlandırıldı.

İzmir

Hasta tutsaklar için yapılan eylemde Hakan Gölünç'ün durumuna dikkat çekildi. Hasta tutsak Gölünç'ün mektubundan alıntılar yapılan basın açıklamasında şunlar ifade edildi:

"Adalet Bakanlığı'nın İHD listesinde bulunan hasta mahpuslarla ilgili acilen gerekli tedbirleri alması, listemizde bulunan ağır hasta mahpusların bir an önce tahliyesini sağlaması, diğer mahpusların tedavilerinin sağlanması için gerekli tıbbi tedbirleri alması ve sağlıklarına kavuşabilmeleri için tahliye edilmeleri dahil her türlü önlemi alması gerekmektedir. Buradan AKP hükümetine ve Adalet Bakanlığı'na sesleniyoruz. Hasta mahpuslara yapılan bu işkenceye son verin."

Adana

Adana İHD tarafından hapishanelerdeki hasta tutsakların durumuna dikkat çekmek için 5 Ekim'de eylem gerçekleştirildi. "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın. Tecrite son" pankartının açıldığı eylemde basın metni İHD Adana Şube yöneticisi Nejat Okay tarafından okundu. Açıklamada, hasta tutsak sayısı belirtilerek, AKP hükümetinin acil olarak hasta tutsakları tahliye etmesi ve tedavilerinin dışarıda sağlanması istendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul – İzmir - Adana

Zindanda baskılar sürüyor...

“Saldırılarla bizleri teslim alamazsınız!”

Bundan tam 14 yıl önce bir direniş bayrağı yükseltildi, Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde. Siper yoldaşlığının en somut göstergesiydi, Ulucanlar Direnişi.

Tam 14 yıl önce 26 Eylül günü sermayenin kolluk güçleri kapılara dayanmıştı. “Teslim olun” çağrılarında tok bir sesle yanıt verilmişti. Komünistler ve devrimci tutsaklar direniş bayrağını göklere çekmeyi tercih etmişti. Sermaye devleti robokopları, özel harekât timleri, jandarmalarıyla saldırıya geçti. Tutsakları dört duvar arasında kolay lokma olarak görüyorlardı. Ama yanıldılar. Çünkü karşılarındakiler sadece bir beden olarak durmuyorlardı. Onlar işçi ve emekçileri, yoksul köylüleri, gençleri, kadınları kısaca tüm ezilenleri temsil eden ve temsil ettiği sınıfı tam bir güvenle “ölümü göze alan bedel ödeyerek kazandığımız mevzileri bedel ödeterek koruyacağız” diyen komünistler ve devrimci tutsaklardı. Acze kapılan sermayenin kolluk güçleri, bütün güçleriyle saldırdılar. Ve on yiğit devrimciyi bedenlen aramızdan aldılar.

Ancak sermayenin planladığı hiçbir şey yolunda gitmedi. Devrimcilerin kitlelerle bağıni kesemedi. Bunu 14 yıl sonra Haziran Direnişi ile başlayan kitlelere öncülük yapmak için büyük çaba harcayan, her gün aynı kararlılıkla barikatın önünde çarpışan devrimci ve ilerici güçlerde gördük. Haziran Direnişi karşısında ne yapacağını bilmeyen sermaye kendi koyduğu yasaları bile çiğneyerek bizleri tutsak etti.

Biz sınıf devrimcileri, 3 aydır Kırıklar 1 No'lu Cezaevi'nde tutsağız. 14 yıl önce Ulucanlar'da fiziki saldırılar yapan sermaye, bugün de devrimci tutsakları teslim almak için sistematik bir şekilde saldırıyor.

Demir kapılar, parmaklıklar, 6 metre uzunluğunda duvarlar ve duvarları yetmiyormuş gibi çelik jilet teller. Her gün iki kez sayım ve daha bizim bilmediğimiz şekillerde pencerelerden gözetlemeler. Ayda bir hücre aramaları her görüş, avukata ve revire çıkma, gibi faaliyetlerde üst arama, ayakkabıya bakma son zamanlarda detektörlerle bakma. Böyle bir alanda böylesi saldırılar...

Biz devrimci tutsaklar, bütün bu saldırılar karşısında devrimci duruşumuzu yitirmeden, sindirilmekten mücadeleye devam ediyoruz. Bütün bu olaylar, saldırılar karşısında devrimci irademizi teslim alamayanlar bizleri başka yöntemlerle teslim almaya çalışıyorlar. İlk önce 6 metre duvarları, çelik jilet telleri, gizli gizli gözetlemeleri yetmiyormuş gibi, şimdi de 32 metre kare olan havalandırmamıza kamera takarak

deniyorlar. Bu saldırılarla psikolojimizi bozmaya çalışarak her an her dakika gözetleniyoruz psikolojisini yaratmaya çalışıyorlar.

Bizler, kamera takılırken ve takıldıktan sonra protesto ettik. Ve sonra kameraları yerinden çıkardık. Bu eylemimiz karşısında cezaevi müdürlüğüne “firar” teşebbüsüyle aynı “ceza” olan yirmi gün hücre cezası aldık. Hemen ertesi hafta kameraların tekrar takıldığı haberini aldık. Bu sefer kameralar ilk seferki gibi müdahale etmememiz için çelik kafeslerle korunarak takılacakmış. Bizler de hemen sloganlarla protesto ettik. Ve eğer takılırsa aynı tutumu sergileyecektik.

İkinci kez takılmasına karşı başka bir eylem daha gerçekleştirdik. Kapı dövme eylemi. Bütün bu protestolara karşın kamera ikinci kez ve denildiği gibi demir kafesle korunacak şekilde takıldı. Tutumumuz önceki gibi oldu. Bu ikinci eylemimizin ne tür “ceza” ile sonuçlanacak bilmiyoruz. Ve ilk kamera eylemimiz için kamu malına zarardan 596 lira istemiyle dava açıldı. Birkaç hücre mahkemeye çıktı. Son olarak da bu saldırılar karşısında slogan attığımız için soruşturmalar açıldı. Hemen her gün elimize iki soruşturma tutanağı geçiyor. Şu an elimize 13 tutanak geçti. Tutanaqlarda geçen sloganlar “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!”, “Kamera işkencesine hayır!”, “Hücreler bizi yıldırılmaz!” gibi en demokratik sloganlar.

Şunu belirtmekte yarar var; bu soruşturmalar çok anlamsız. 10 Eylül'de mahkemesi olan arkadaşlar, doğal olarak burada olmadıkları için, slogana katılmadılar. Ama o tarihte elimize geçen soruşturma tutanağında onların da adı vardı. Bu da burada soruşturmaların nasıl ve neye dayanarak açıldığını gösteriyor. Bu soruşturmaların cezaları başladı. Şu an iki soruşturma için 2 şer ay iletişim, mektup, faks, telefonda yoksun bırakma cezaları aldık. Şu an itiraz aşamasında.

Buradan tekrar yineliyoruz. Bu saldırılarla bizleri teslim alamazsınız. 32 metre kare bile olsa alanımıza giremezsiniz. Verdiğiniz hücre cezaları, açtığınız soruşturmalarla bizleri yıldıramazsınız. Ve son olarak bu duvarlar arasında bizleri kavgaya davet ettiniz. Davetiniz kabulümüzdür.

Kamera işkencesine hayır!

Soruşturmalar, cezalar, baskılar bizi yıldırılmaz!

Devrimci irade teslim alınamaz!

Soner Inanç
BDSP Gezi tutsağı

Tutsakların temel talepleri karşılanmalıdır!

Merhaba dostlar;

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi idaresi yıllardır işe hakkımız üzerinde keyfi tasarruflarda bulunmaktadır. Yemekler kötü, yetersiz, sağlıksız çıkmakta, yıllardır almadığımız piknik türü kahvaltılıklar ısrarla dağıtılmaktadır.

Hapishanelerde tutsakların bir sorunu da yetersiz beslenmedir. Bugün pek çok tutsak beslenme sorunlarına bağlı olarak çeşitli sağlık sorunlarıyla boğuşmaktadır. Bu sorunu yetkili mercilere (savcılık, bakanlık, infaz hakimliği...) defalarca iletmemize rağmen değişen bir şey olmamıştır. Aksine keyfi olarak yapılan pek çok uygulama gibi bunun da devamı yönlü bir yaklaşımla karşılaştık.

Tutsakların en temel talepleri dahi bu hapishanelerde yaptırım aracı olarak kullanılmaktadır. Belirttiğimiz işe-kahvaltılık sorunu da bunun bir örneğidir.

Talebimiz sağlıklı ve yeterli beslenmeye uygun işe düzenlenmesi, kahvaltılık dağıtılmasıdır. Asgari de olsa bu tutsakların sağlığı için önemlidir, basit görülmemelidir.

Başarı dileklerimizle...

24.09.2013

R. Oğuz Arslan

Nihat Konak

Cemil Erdem

Not: Gönderdiğiniz Kızıl Bayrak dergisi düzenli olarak elimize ulaşıyor. Teşekkürler...

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/40 * 11 Ekim 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: [@kizilbayraknet](https://twitter.com/kizilbayraknet)
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

BİR-KAR'dan Gezi tutsağına...

Gezi ruhu her yerde!

Sevgili Burcu...

Cezaevlerinde onlarca Gezi tutsağı var ve bunların önemli bir bölümünü, senin de içinde olduğun İzmir'deki Gezi tutsakları oluşturuyor. Bir önemli dava oldunuz. Gezi davası denince ilk akla gelen sizin davanız oluyor. Hiç gündemden düşmüyorsunuz. Komünist ve devrimci basın neredeyse her hafta size ilişkin bir haber veriyor, sizi gündeme taşıyor.

Seninle ilgili kampanyadan da haberdarsındır. İzmir bu kampanyada başı çekiyor. Her gün farklı bir çalışmaya sahne oluyor. Gün oluyor, standlar kurulup senin ve tüm Gezi tutsaklarının derhal serbest bırakılması talebiyle emekçilerden imza toplanıyor. Gün oluyor, forumlara konuk oluyorsunuz. Bu kez forumlarda aynı ses yükseltiyor. Siz tutsakların yakınları ise her hafta cezaevi kapısında, bunu da biliyorsun. Aynı çılgınlığı onlar da yükseltiyor.

Hikayeniz biliniyor. Mayıs'ın Haziran'a döndüğü bir sırada ülkemiz, Gezi Parkı'nda çakılan bir kıvılcımla bir büyük halk hareketiyle sarsıldı. Türkiye'nin irili-ufaklı neredeyse tüm kentleri bir anda "Her yer Taksim, her yer direniş!" sloganı eşliğinde on binlerin, zaman zaman yüz binlerin katıldığı gösterilere sahne oldu. Dinci-gerici AKP iktidarının ve onun halk düşmanı küstah başbakanının kimyasını bozan bu halk hareketine sahne olan kentlerden biri de İzmir'di. İzmir Gündoğdu Meydanı, tıpkı Taksim ve Kızılay gibi her gün aynı saatlerde, aynı sloganı haykıran on binlerle doldu taşı. Sosyal-demokratların kalesi olarak propaganda edilen bu kent, bir anda halk hareketinin merkezlerinden biri haline geldi. Sosyal-demokrat ve ulusal sol etki geri plana düştü, devrimci bir hava esmeye başladı İzmir'de. Başta sınıf devrimcileri olmak üzere, devrimci güçler umulmadık bir ataklık örneği sergileyerek, bu güzelim kenti daha da güzelleştirdiler. Her gece Gündoğdu başta olmak üzere her toplanma yeri devrimci sloganlarla çınladı. Günlerce İzmir'de sol rüzgarlar esti. Sol kültürün ürünü ve ifadesi bir yaşam egemen oldu meydanlara kurulan çadırlarla...

Hiç kuşkusuz bunları sermaye devleti de gördü. Korkusunu yaşadı. Ve elbetteki bir yerlere not etti. Not ettiği kentlerden biri de İzmir'di. İzmir, dinci-gerici iktidarı en çok rahatsız eden kentlerin başlarındaydı. Dolayısıyla, sermaye devletinin saldırılarına ilk sahne olan kentlerden birinin İzmir olması boşuna değil.

Sermaye devleti öncelikle saldıracağı hedefleri de belirledi. İlk elden hedef tahtasına çakılanlar ise, devrimci güçlerdi. Bu büyük halk hareketinin ruhu olan, bu hareketin soluk almasında, barikatların başını tutarak hareketin yaşamasında önemli, rol oynayan, komünist ve devrimci militanlardı. Yani sizlerdiniz. Bu kez, sizlere dönük bir gözaltı ve tutuklama terörünü devreye soktular. Komünist ve devrimcilere dönük bir süre avı başlattılar. Eşzamanlı biçimde evlere ve kurumlara baskınlar düzenlediler. Tümünüyle keyfi gerekçelere dayanarak sizleri tutsak ettiler. Fakat boşuna!

Halk hareketi yenilmedi. Gezi ruhu her yerde dolaşmaya devam ediyor. "Her yer Taksim, her yer direniş!" sloganı ülke topraklarını da aşarak tüm dünyada duyulur hale gelmiştir. Daha önce emekçilere egemen olan karamsar tablodan eser yok, korku duvarları yıkılmış, geleceğe daha bir umutla bakılmaktadır. Türkiye'de hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır, bu da kesindir. Buna

karşın, dinci-gerici iktidarın kimyası iyiden iyiye bozulmuştur.

Gelinen yerde zamanın ruhu bizden yana olmaya başlamıştır. Çünkü, dönem, bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemidir. Dönem, devrimcilerin ve devrimci partilerin siyasal mücadelenin ön planına çıkacakları bir dönemdir. Sistemin fay hatları kırılmaya başlamıştır. Haziran'da yaşananlar sadece ve sadece öncü sarsıntılardı. Ne zaman geleceğini tam olarak bilemeyiz, ama bunları büyük depremler, devrimler izleyecektir. Tam da bu nedenle, devrimci sınıf ve devrimci parti yaşamsaldır. Devrime hazırlık günün en öncelikli görevi ve sorumluluğudur.

Basına yansıyan yazılarında senin de bu durumun bilincinde olduğun anlaşılıyor. Yaşadıkların ve gelecek hakkında açıklığın da var. Bu ise çok şey demektir. Bunu sen de biliyorsun. Öte yandan, tutsaklık koşullarındasın, nedir ki tutsak değilsin. Bir kere, Gezi ruhu tutsak edilemez ve sen de tutsak değil, gerçekte özgürsün!

Aramızda tam olarak üç bin kilometre mesafe var, ancak sana çok ama çok yakınız. Her gün aynı şeyleri düşünüyor, aynı havayı soluyoruz. Amacımız aynı, hedefimiz birdir. Yol arkadaşı değil, açıkçası yoldaşız. Seni yoldaş yakınlığı ile kucaklıyoruz sevgili Burcu.

Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR)

Aramızda tam olarak üçbin kilometre mesafe var, ancak sana çok ama çok yakınız. Her gün aynı şeyleri düşünüyor, aynı havayı soluyoruz. Amacımız aynı, hedefimiz birdir. Yol arkadaşı değil, açıkçası yoldaşız. Seni yoldaş yakınlığı ile kucaklıyoruz sevgili Burcu.

